

Yekîtiya Sosyalîst

RIZGARÎ * DEMOKRASÎ * SOSYALİZM

Çiriya pêşin/Çiriya paşin 1989

Hejmar 20

"PKK" NE YAPMAK İSTİYOR VE KİME HİZMET EDİYOR?

İbrahim GÜÇLÜ

"Serxwebun" gazetesinin 93. sayısında özel olarak benim şahsımı ve genel olarak Kürt hareketinin birçok ileri unsurunu, önderini (ki, yıllarca "PKK" sözcüsü olarak yurtseverlere düşmanlık eden ve bugün "PKK"ce Genel Kurmay Başkanlığının ajanı olduğu ileri sürülen Hüseyin YILDIRIM da var) hedef alan, itham eden sayfalar dolusu açıklamalar var.

"PKK"nin bu tutumu herkes gibi, beni de fazlaca şaşırtmadı. Ama bu aşamada, şahsıma, diğer birçok değerli yurtsever arkadaşına yönelik saldırı ve iftiraların daha sistemli bir hale getirildiğini tespit edebildim. Bu tespitin başladığı noktada, sorunun üzerinde ciddiyetle durulmasının gerekliliğini daha net bir biçimde bilincime çıkardım.

"Serxwebun"daki açıklamalar, benim akrabam olan birinin ağzından dile getirilmektedir! Bu akrabam da, "PKK" içine gönderilen "tespit edilebilen onlarca ajan"dan biri!. "PKK" içine gönderilen "ajanlar" bu kadarla da sınırlı değil. "PKK" şefi tarafından, başkaca onlarca "ajan"ın daha, "örgütleri" içinde mevcut olabileceği ileri sürülmekte. "PKK" şefinin detektifleri bunları tespit etmek için de seferber olmuş durumdadır!

Doğrusu, bu tespitin yapıldığını gördüğüm zaman, hem gülünç, hem korkunç buldum; ve hem de "PKK" şefinin bir şeyhin kerametini gösterdiğini bütün yanlarıyla saptayabildim. Çünkü, "PKK" şefi, "ajanları" eliyle koymuş gibi, kesin bir sayı veriyor. Biz sosyalistler olarak, geri bırakılmış

sömürge toplumların değer yargılarını çok iyi olmazsa da, birazcık anlamış ve kavramış olduğumuzdan; şeyhlerimizin kerametinin de nasıl olduğunu biliyoruz. Bizim toplumumuzdaki şeyhin kerametinin, tam bir plana, aldatmacaya dayandığını bilmeyen aydın, ya da kafası biraz çalışan insan yoktur. Üstelik, "PKK" şefinin, bu tür kerametlerinin, yani arkadaşı arkadaşına karşı ispinyocu hale getirme maharetinin olduğunu, eski yol arkadaşlarının yazdıklarından da çok iyi anlayabiliyoruz. Zaten, şark mantığına sahip, toplumun en geri kesimlerinin ikiyüzlülük, yalancılık, komploculuk, korkaklık v.b. gibi özelliklerine köklü bir biçimde sahip olan birisinde de beklenecek başka bir şey olamaz.

"Serxwebun"da İleri sürülen iddiaya göre, bu akrabam (Vakkas ÇETİNDAG - V.Ç), benim ve diğer başka yurtsever arkadaşlarım tarafından örgütlendirilip "PKK" içine gönderilmiş. Bu noktada son söyleyeceğimi başta belirtirsem: Yazının tümü yalanlarla örülmüş, yurtseverlere karşı kin ve nefretin geliştirilmesi için düzenlenen bir senaryodur.

Çok iyi bilinir ki, sosyalistler, polisiye mantıkla ve komplocu metodlarla çalışmazlar. Polisiye mantığın ve komplocu metodların burjuvaziye has özellikler olduğunu, bu olumsuz özelliklerin burjuvaziye hizmet ettiklerini çok iyi biliyorlar. Ayrıca, ülkelerimiz devrimci hareketlerinde, bu tür geleneksel değer yargılarının hüküm sürdüğü süreçte, devrimci hareket ve

genel olarak halk hareketi büyük zararlar görmüştür. Bu konuda, Kürdistan ulusal demokratik hareketi yığınla olumsuzluklarla doludur. Bu metodların sonucudur ki, birçok değerli yurtseverimiz, hem de yurtseverlerin eliyle katledilmişlerdir. Bunu en iyi bilince çıkaranlardan birinin de ben olduğumu düşünüyorum. Bundan dolaydır ki, sürekli bir biçimde bu anlayışlara karşı mücadele ettim, onun yerine çağdaş değerlerin yerleşmesi için çaba gösterdim.

Günümüzde de, geleneksel değerlerden kurtulmıyan ve o değerlerden medet umman; radikal anlamda toplumsal değişiklikten yana olmayan ülkemizdeki ve Ortadoğu'daki kimi ilerici, devrimci, ulusal kurtuluşçu örgütler, ismi geçen metodları uygulamaktan geri kalmıyorlar. "PKK" şefi, zaten yapısal olarak sahip olduğu bu özelliklerini, "Ortadoğu siyaset mektebinde" daha sivriltilmiş, geliştirdiğini ve perçinlediğini, ortaya çıkan gelişmeler göstermektedir. Bunun içindir ki, her dönemde, "birileri"nin de kendi örgütü içine ajan sızdıracağı korkusunu taşıdı. Bugünde taşıyor. Üstelik, insan, günümüzde de bu korkusunun, psikolojik bir hastalığa dönüştüğünü saptayabiliyor.

**Akrabam Vakkas Çetindağ
Neler Söylemiş?**

Akrabam denilen unsurun ağzından, "PKK" kalemlerince ileri sürülen görüşlerin ilk satırlarında, doğruların ileri sürüldüğünü "belki" belirtebilirim. Yani, doğum tarihine;

ana, baba ve köyüne; benimle akrabalık bağına ilişkin söylenenlere karşı ileri süreceğim fazla bir şey yok. Zaten MİT ve onun gibi istihbarat teşkilatları da bu konuda yalan söyletme ihtiyacını duymuyorlar. Böyle bir ahmaklığı zaman zaman yaptıklarında da, kendilerine pahalıya mal oluyor. Onun için, çok dikkatli davranmayı öğrendiklerini biliyoruz. Neyse ki, çoğu şeyde çocukluk yapan ve işleri karıştıran "PKK" sorgulayıcıları bu konuda bir yanılsa düşmemişler. Ama, "PKK"nin kin kusan kalemlerinin atladığı birkaç noktayı belirtmek gerekir.

Yazı da anlaşıldığına göre, V.Ç, 1964 doğumlu yani 25 yaşında. Ben ise, siyasi faaliyetlerimden dolayı, 1968 gençlik hareketinden sonra, köyümle ve yöremle olan organik ilişki-lerimi kesmek durumunda kaldım. ("PKK" şefinin son dönemlerde bazı gazete ve dergilerde yaptığı röportajlarında belirttiğine göre; o zaman din dersleri görüyormuş). 12 Mart darbesinden önce, 1970 ortalarında tutuklandım. (Yine "PKK" şefinin açıklamalarına göre, o tarihlerde, devrimci gelişmeleri ürkekçe izliyormuş, Fazıl Kısakürek'in Komünizmle Mücadele Derneklerinde verdiği konferanslarda yer alıyormuş). 1974 Genel Af'ına kadar tutuklu kaldım. Aftan sonra, Kürt halkının ulusal demokratik mücadelesinin örgütlenmesi için profesyonel çalışma yürüttüm. 1979 da, siyasi-örgütsel faaliyetlerimden dolayı, devlet güçlerince aranır duruma geldim. 12 Eylül darbesiyle her devrimcinin karşıladıklarını, ben de karşıladım.

Görüleceği gibi, yöremle ilişkim kesildiği zaman, V.Ç, dört yaşında. 1970'i ölçü aldığımız zaman 6 yaşında, 12 Eylül ölçü alındığında 16 yaşında. Bu matematiksel rakamlar, V.Ç ile ilişkimin düzeyini açığa çıkarabilir. Verdiğim tarihlerde bu unsurun Kürt hareketi ile ilişkisi olanaksız. Ancak ve ancak 1980'lerin ortalarından sonra, Kürt hareketi ile ilişkili olmuş olabilir.

Özcesi, ben ismi geçen unsuru tanımiyorum. V.Ç, Kürt hareketi ile ilişkili olmuş olsa bile, dikkatimi fazlaca çeken bir olay olmamıştır.

"PKK" Şefinin Ajanlık Denilen Hikayesi

Başından da belirttiğim gibi, V.Ç "tespit edilen onlarca ajan"dan biri. Ayrıca, tespit edilemeyen, şeyhlik marifetiyle kokusu alınan yine onlarca ajanla birlikte, yüksek sayıdaki "ajan"dan biri. Doğrusu korkunç bir rakam. "PKK"ye bugüne kadar sızmış olan ajanların sayısı, kendilerinin ileri sürdükleriyle ele alındığı zaman, bu kadarla da sınırlı değil.

"PKK" şefi ve yayınlarına göre: örgüt şefi'nin eski yol arkadaşlarından büyük çoğunluğu (Örgüt şefi'nin hayat arkadaşı da dahil), kadro ve üyelerinin yüzlercesi, tutukevlerinde olanların birçoğu de ajan! Bunların birçoğu "PKK"nin eliyle katledildi, görünen o ki çoğunluğu onların elinde işkence altında tutuklu ve birçoğu da başka devletlerin koruması altında.

Dünyada devrimci – yurtsever cephede bu kadar çok ajan barındıran hiçbir örgüt örneğine rastlanılmamıştır. İşin garibi, "PKK" içinde, hem de yöneticilerinin ezici çoğunluğu ajan olduğu halde, Örgüt şefi A. Öcalan ajan değil!. Doğrusu şaşılacak birşey. Bu noktada bir soru açmak gerekiyor.

Ya "PKK"nin ileri sürdüğü gibi, bunların hepsi ajandır. Öyle olunca, bunları seçen de örgüt şefi (ki, "PKK" gibi anti – demokratik ve insanlık duygularından uzak diktatorial bir örgüt için geçerli yasa, herşeyin şeften sorulduğu ve herşeyin şef tarafından tespit edildiğidir) olduğuna göre, şeften en fazla şüphelenilmesi gerekmez mi?. Ya da "PKK"nin ileri sürdüğü gibi, ismi geçenlerin hepsi (mümkündür ki, birileri ajandır) ajan değildir. O zaman, yurtseverler ajan ilan edilmişlerdir. Bunlar, gerçeğinde "PKK"den hoşnut olmayan, muhalif unsurlardır. Açıkça, o zaman da, "PKK", yurtseverlere ve tüm Kürt insanına karşı bir günah işlemektedir.. Birçok fedekarlıkları ve tehlikeleri göze alan; halk için hayatını ortaya koyan yurtseverlere, hemen ajan demek kolay olmazsa gerek. Ama ne yazık ki, insani olan herşeyi dejenere etmeye kararlı, "PKK" şefi için, bunun küçük bir öneminin bile olmadığı kolaylıkla saptanabiliyor.

Buradan hemen şuraya gelmek istiyorum: "PKK"den hoşnutsuz olanlar, Kürt halkının kurtuluşuna

inanmışlardır. Ama karanlık bir yola girdiklerini, düşünmeye ve eleştirmeye başladıkları anda anlamışlardır. "PKK" gibi anti – demokratik örgütler de, düşünme ve eleştirme panzehirdir, intihardır. Bunun engellenmesi için, herşeyin yapılması gerekir. "PKK" şefleri de bunu yapmaya çalışıyorlar.

"PKK" içindeki yurtseverlere ve akli başındaki unsurlara bu noktada büyük bir görev düşmektedir. O'da örgüt içinde, düşünme, eleştirme, itiraz etme özelliklerini geliştirmektir. Bu görevin zor bir görev olduğu, hayatı tehlikeyi göze almak gerektiğini "PKK" pratığının kendisi göstermektedir. Bunu yapmak isteyen, onlarca ve hatta yüzlerce insanın "PKK" tarafından katledildiği de bilinmektedir. Fakat başka bir çıkar yol, bir kurtuluş yolunun olmadığını bilmek zorundadırlar..

Yine, "PKK" yayınlarına göre, bütün Kürt örgütleri ya işbirlikçilerdir ya da ajan örgütlenmeleridirler. Bunun ötesinde, Türk Sol örgütlerinin çoğunluğu da ajan örgütlenmeleri ya da şövenlerin – kemalistlerin işbirlikçileridirler. Bu felsefenin gereği, devrimci örgütlerden yüzlerce insan öldürüldü. (Devrimci demokratik yayınları incelemek bu sorunu fazlasıyla açığa çıkarmaya yeterlidir). "PKK" bu mantığını Kürdistan'ın sun'i sınırlarının ötesine de taşıdı. "PKK"ye göre, Irak, İran ve Suriye Kürdistanı örgütlerinin hemen hemen hepsi işbirlikçilerdir. Bu tespitlerine uygun eylemler de geliştirdiler. Irak Kürdistan'ında, Irak KDP ve KUK – SE'nin peşmergeleri ile Irak Komünist Partisinin peşmergeleri öldürüldü. "PKK", İran pasdarlarıyla birlikte, İran Kürdistanı peşmergelerinin üzerine saldırılar düzenledi. Suriye Kürdistan'ında, Suriye devlet güçlerine dayanarak, Kürt örgütlerine ve onların üyelerine karşı saldırılar düzenlemekte. Bu saldırılarda katledilenler oldu. Bu alan, gelecek günlerde daha büyük olaylara gebe görünmekte.

"PKK" her yurtsever, devrimci örgütü işbirlikçi ya da ajan ilan ederken; kendisinin birkaç devlete açık bağımlılığını da kitlelerden gizleyeceğini zannediyor. Bunu yaparken de, konumu, "başını kuma sokan" koca gövdesi dışarda kalan "deve kuşu" misalini an-

dırıyor. Özcesi, "PKK"ye göre, Türkiye ve Kürdistan devrimci demokratik sahası; sun'î sınırlar ötesi devrimci saha, ajanların hegemonya alanıdır!!.. Bilmem, bu tespite, bazı akli eveller, günlük çıkarlar peşinde koşanlar, korkaklar ve sahte "aydınlık" dışında inacaklar olur mu?

Bir çıkarma yapıyorum: Birileri kesinlikle ajan provakatör ya da bazı düşman güçlerin planlarına hizmet ediyorlar. Ayrıca, bunlar "suçüstü" yakalanmanın alametlerini gösteriyorlar. Sürecin bu doğruyu uzak olmayan bir gelecekte ortaya çıkaracağından şüphe olmamalı.

Türk Solu'na Karşı Tutumumuz

Yazı tahrikleri, ihbarları içeriyor. Halk güçleri arasında çelişkileri derinleştirmeyi amaçlıyor.

"PKK" kaleşörleri, aynı zamanda DEV—SOL'a karşı da plan içinde olduğumu (olduğumuzu) üstüne basa basa dile getiriyorlar. Kimin Türk Solu'na düşman olduğunu; devrimci hareketin son 15 yıllık tarihi, verilerce incelendiği zaman kolaylıkla tespit edilebilir. Bir özel komisyon oluşturulup, bizim (yani Rızgari, Ala Rızgari, Rızgariya Kurdistan, Rızgariya Welat ve YS) ve "PKK"nın yayınlarını incelemeye kalkarsa, "PKK"nin düşmanlığını açık—seçik görebilecektir. Buna rağmen, biz Türk Solu'na düşman gösteriliyoruz. Amaç açık değil mi? Birileri vuruşturulmak istenmiyor mu? Bundan egemenlerin yararlandığını tespit edebiliyorum. Ayrıca kesinlikle şunu belirtiyorum: DEV—SOL devrimci bir örgüttür, kesinlikle dostlarımızın arasındadır.

Ben kişi olarak, ayrıca yöneticisi ve üyesi bulunduğum örgütler; Türk Solu ve Türk halk muhalefeti konusunda zaman zaman yanlışlarda yapmışsak da, her zaman bu sorunda çok titiz

olduk. Türk ve Kürt halkının ortak mücadele birliğinin gerçekleşmesi için yoğun ajitasyon ve propaganda yaptık. Hiçbir Türk devrimcisinin burnunun kanamasına meydan vermedik. Ama, benim, DEV—SOL'a (yarın başkaları da olabilir) karşı plan içinde olduğumu söyleyen ve kendisini "arap sabunu ile yıkanmış gösteren "PKK" katlettiği onlarca Türk devrimcisi ve ilericisinin kan izleri bile silinmiş değildir. Üstelik bu olay, 12 Eylül öncesinde de sınırlı değil. 12 Eylül sonrasında, T.C devletinin elinin ulaşmadığı devrimcileri, "PKK" gözü kırpmadan katletti..

Gelin hep birlikte pirincin taşını ayıklayalım..

"PKK" kaleşörleri bu kadarla kalmıyor: Irkçı ve şoven çevrelerin Kürt sorunundan dolayı burjuva muhalefet içindeki Kürt halkı dostlarına saldırısı için bile davetiye çıkarıyorlar. Yazı da, benimle bazı SHP milletvekilleri arasında bağ kurmaya çalışılması, başkaca ne anlama gelir?

İsmi geçen Beşer BAYDAR, benim yöremden bir unsur. Ayrıca da, Kürt de değil. Özellikle bu noktada, "PKK" içinden çıkamıyacağı bir yola, hiçkimseyi inandırmayacak bir yalana başvuruyor. Beşer BAYDAR'la hiçbir dönemde yakın ilişkim olmadığı gibi, uzaktan da bir ilişkim olmadı. Oyun açık. Görev oyunu açığa çıkarılmaktır.

Yazılanlarla, "PKK"nin inanmışlarına, yurtseverleri katletmeleri için davetiye çıkarılmaktadır. "PKK" şefi, bir diktator edasıyla ölüm fetvaları veriyor. Sadece taraftarlarının değil, Kürt halkının da buna uymasını istiyor. Çünkü, "Atakürt" hastalığına çoktandır yakalanmış durumda. "PKK" şefi bu fetvaları ile, birakalım uzun dönem öncesini, son 20 senedir devrimci, sosyalist hareketin yarattığı düşünce, fikir birikimini unutuyor, ya

da unutturmaya çalışıyor. Çünkü, "PKK" şefinin en büyük korkusu, devrimci—demokratik, sosyalist düşüncedir. Devrimci demokratik düşüncelerin kendi panzehiri olduğunu biliyor.

İktidar hırsı artınca, hem de fetişleşince; daha fazla kan almak gerektiğini düşünüyor. Hele ki birileri de, iktidarın koltuğunu yalancıkta olsa gösterince işler tümenden karışır hale geliyor..

Benim, şahsımı savunma diye bir derdim yok. Mücadele hayatım, devrimci pratiğim dostuma ve düşmanıma yanıt niteliğindedir.

Kime Hizmet Ediliyor?

Gerek Türkiye'de ve gerekse de Kürdistan'da (ülkemizde fazlasıyla), ulusal demokratik ve devrimci güçlerin çatışmasından; halk güçleri arasında çelişkilerin derinleşmesinden egemen sınıflar, sömürgeci devletler yararlanmışlardır.

Bu çatışma ve çelişmeler, aynı zamanda devrimci hareketin halk kitleleriyle bütünleşmesini engellemiştir. Gün gelmiştir, bir küçük darbe ile dar madağınık hale gelmiştir.

Bu gelişmeden yeterince dersin çıkarılması gerekir. Görünen o ki, "PKK" ders çıkarmamakta ısrarlıdır. Her zaman olduğu gibi, bugün de açıkça söylüyoruz: "PKK" bu yanlışlarından vazgeçmelidir. Vazgeçmezse, Kürt halkına değil, sömürgeci devletlerin politikalarına şu veya bu düzeyde hizmet etmek durumunda kalacaktır.

Son dönemlerde, şahsıma, birçok Kürt yurtsever öncü kadrosuna ve örgütlerine yapılan saldırılar hayra alamet görünmüyorlar. Başta "PKK" taraftarları olmak üzere, Türkiyeli ve kürdistanlı tüm devrimcilerin, sosyalistlerin, bu sorun üzerinde kafa yormaları gerekir.

KÜRDİSTAN'DA SOSYALİZMİ UMUT HALİNE GETİREBİLMEK...

Sovyet Birliği'nde glasnost (açıklık) politikasının öncülerinden **Oğon-yak Dergisi** Genel Yayın Yönetmeni Vitali KOROTİÇ, Ekim ayında **Ekin – Bilal**'ın davetlisi olarak Türkiye'ye çağrılıydı. 7 Ekim 1989 günü Mülkiyeliler Birliği'nde, perestrojka ve glasnost konulu bir konferans verdi.

Vitali KOROTİÇ konferanstaki konuşmasına, "**dünyada doğmalar yıkılıyor**" sözleriyle başladı. Denilebilir ki, bütün konuşmasında ileri sürdüğü tespitlerini sentezleştirebilen, "**Sovyetler Birliği'nde demokratikleşme sürecinde elde edilen deneyimler sadece Sovyet Halkları için değil, insanlık için önemlidir**" formülasyonunu ana bir halka olarak sunuyor. Ayrıca, S. Birliği somutunda bürokrat – aydın ayırımına ilişkin yaklaşımı ile, sosyalizmi kazanma sürecinde olan tüm ülke halklarının ve bizim ülkemizin aydınlarına gerekli mesajı veriyor.

Vitali KOROTİÇ şöyle diyor: "**Bürokratlar ekmeğe ve para için savaşıyorlar. Biz aydınların savaşı daha soyut, özgürlük için savaşıyoruz. Kabul etmeli ki bürokrasi bu savaşta bizden daha iyi örgütlenmiş.**"

Biz de, Vitali KOROTİÇ'in konferansının hemen girişinde söylediği "**dünyada doğmalar yıkılıyor**" sözlerine içtenlikle katılıyoruz. Doğmaların yıkılmaya başlamasıyla, sosyalizm, gerçek sevimli ve hoş yüzünü tekrardan insanlığa, dünya ezilenlerine ve mazlumlarına göstermeye aday bir konuma geliyor. Bunun yanında, doğmaların, Ekim Devrimi'nin anayurda yıkılmaya başlamasını; Ekim Devrimi kadar uluslararası tarihsel bir önemi vurguladığını, o oranda da uluslararası planda sosyalist hareketi ve sosyalist ülkeleri etkileme gücüne de sahip olabileceğini düşünüyoruz. Şüphe yoktur ki, Ekim Devrimi gibi insanlık tarihinde yeni bir çağ başlatan büyük tarihsel ve uluslararası bir olaya "**analık eden**" verimli toprakların; bulunduğumuz dönemde değişik-

liği, yeniden yapılanmayı kabul etmesiyle de, dünyaya etkisinin yine büyük olacağından şüphe yoktur. Uluslararası sosyalist harekette ve sosyalist ülkelerde epey bir zamandır ortaya çıkan değişme ve gelişmeler, bu tespitimizi doğrulamaya aday görünmektedir.

Herkesin kabul ettiği gibi, 1917 Sosyalist Ekim Devrimi ile birlikte, kapitalist – emperyalist sisteme karşı yeni ekonomik – toplumsal ve siyasal sistem vucut buldu, gelişmeye başladı. Tüm dünya ezilenlerinin umudu oldu. Bağımsızlık ve özgürlük dalgasının hızla yayılmasını, demokratik bir tarzda geliştirdi. Bu noktada karşımıza ciddi bir soru çıkmaktadır. O'da, "**kapitalist emperyalist sistemin uzun tarihsel gelişimine, maddi gücüne rağmen sosyalizm, kapitalist sisteme karşı ve onun yanında nasıl yeni bir toplumsal – siyasal sistem haline gelebildi?**" sorusudur. Bu sorun üzerinde derinliğine durmak gerekir. Ama, sorunu çok derinleştirmeden bir – iki ana sebebe işaret edebiliriz. Ki, bu sebepler çok ciddi sebeplerdir. Sıralarsak, sosyalizmin sürekli derinleşen bir bilimsel dünya görüşü olması, yenilikçi, eleştirici olması; doğmatik olmaması ve olgular karşısında cesur ve bilimsel kuşkucu olmasıdır. İkinci önemli bir neden, demokratik olması, yığınların katılımına önem vermesi, yığınların sosyalizmi sahiplenmesinin gerekliliği ve zorunluluğunun bilinciyle, yığınlara gerçekte şahsiyet tanıma, onları karar sahibi yapma ve yönetme karakterini aşılama özelliğinden ileri gelmektedir. Yoksa, sosyalizm, sosyalist güçler, Rusya'da iktidarı ele geçirdikleri zaman, kapitalistler kadar ne güçlü bir orduya ve ne de gerekli araç gereçlere, maddi olanaklara sahiptiler. Ama onların, insiyatifli, eleştirici ve dinamik yığın güçleri, düşünen orduları vardı.

Bu gelişimin kendisi, doğmatizmin sosyalist saflara egemen olmasıyla birlikte, burjuvazinin dünya görüşüne teslim olduğunu göstermektedir.

Doğmatizm, eleştirici olmamak ve anti – demokratiklik çok açıktır ki, burjuva sisteminin ve dünya görüşünün özellikleridir. Bu özellikler, sosyalizm adına da geliştirilseler, sonuçta burjuva düşüncesine, burjuva üretim ilişkilerinin siyasi, idari, ideolojik biçimlerinin farklı koşullarda ve yeni bir düzeyde yeniden yeşereceğinin güçlü bir kanıtıdır.

Sosyalizmin, bu burjuva illetler sonucunda dünya düzleminde onuru kırıldı; Etkinliğini, tüm güzel içeriklerini kaybetme ile karşı karşıya kaldı. Bu anlamıyla, sosyalist ülkelerde olup bitenlerin, sosyalizmin iflasını göstermediğini; tersine, sosyalizmin derinleşmekte olduğunu, sosyalizmin gerçeği yakalamaya yaklaştığını, doğmalardan kurtulduğunu; demokratik içeriğini açığa vurmaya başladığını göstermektedir. Özcesi, sosyalizm dünya göre, insanlık için daha ciddi bir alternatifi ve umudu sunuyor.

Kürdistan'da da hem uluslararası sosyalist hareketteki değişmelerin etkisi ile ve hem de sosyalist hareketimizin, kadrolarımızın kendilerine özgü değişim ve gelişim süreçlerinin bir ürünü olarak, doğmalar yıkılmakta; eleştirici, değiştirici ve demokratik karakteri gelişmektedir. Bu sürecin geliştirilmesi gerekir. Bu sürecin geliştirilmesi için de, ülkemizde sosyalist tüm ünitelerin ve kadroların esas olarak siyasal bir örgütlenmede ve genel olarak bütün örgütlülük düzeylerinde birleşmeleri gerekmektedir.

Sosyalist Hareketimizin ciddi bir bölünmüşlük içinde olduğunu hem sosyalistler ve hem de halkımız kabul etmekte. Bu bölünmüşlük ve marijinal konumla sosyalizmin umut haline getirilebilmesi olanaksızdır.

Özellikle de gerek ulusal demokratik hareketimizin bünyesinde ve gerekse dışarıdan sosyalizmin alternatif olmaktan çıkarılması için ciddi saldırıların çeşitli renklerde ve biçimlerde kendisini bir tehlike olarak koyduğu bu aşamada: sosyalist hareketin bu bölünmüşlük ve sığ halinin, bu tehli-

kelerin üstesinden gelemeceği daha iyi bir görülmektedir.

Bu durumu gören sosyalist siyasal üniteler, kadroların bu bölünmüşlük halinin ortadan kaldırılması, sosyalizmin derinleştirilmesi için belirli çabalar içinde oldukları da sevindirici bir olaydır. Biz de bu çabaları destekliyoruz. Özellikle de son dönemlerde bu yöndeki çabaların daha bir yoğunluk kazanması, sosyalist birlik sürecinin güçlenmesi için ciddi olanaklar sunmaktadır.

Sosyalist birlik sürecinin güçlenmesi, geçmişin ciddi bir muhasebesinden, mevcut dağınıklığın nasıl ortadan kalkabileceği ile ilgili düşünceler üretmekten ve pratik önermeler

yapmaktan geçmektedir. Bunun için de bir tartışma kanalı belli bir dönemdir, değişik düzeylerde açılmış durumdadır. Doğrusu bu konuda düşüncelerin netleşmesinin, tartışma ile mümkün olabileceğini öngörüyoruz. Bunun içinde her sosyalist kadro ve siyasal ünitenin elinden geldiğince bu konuda harekete geçmesi gerekir.

Biz, YS olarak, bu konudaki tartışmalara açığız. Tüm sosyalist kadroların, bu olanağı değerlendirerek düşüncelerini dergimize iletmesini istiyoruz.

Zaten bu aşamada değişik sosyalist siyasal ünitelere ve kadrolara, "Kürdistan'da sosyalist hareketin durumu ve birliği" konusunda soru yönelttik.

Buna karşılık, F. MİZGİN arkadaşın gönderdiği yazıyı bu sayımızda yayınlıyoruz. Gelecek sayımızda da gelecek diğer yazıları yayınlayacağız. Soru sorulan çevrelerin ve kadroların bu konuda duyarlı davranacaklarını umut ediyoruz.

Kürdistan'da sosyalizmin umut haline gelebilmesinin önemli şartlarından biri: Sosyalist birikimin ciddi bir örgütsel düzeyde sentezleştirilmesinden geçer. Bunun için sosyalist siyasal ünitelerin ve kadroların birleştirilmesi çabalarına yoğunluk kazandırmalıyız.

Kürdistanlı tüm sosyalistler, sosyalist birlik sürecini güçlendirebilmek için seferber olmalıdırlar..

"KÜRDİSTAN'DA SOSYALİST HAREKETİN DURUMU VE BİRLİĞİ SORUNU.."

F. MİZGİN

"Birlik" kavramı, son yılların en aktüel politik kavramlarından biridir. Ancak çok sık kullanılmasına rağmen izlenen verimsiz yöntemden dolayı bu kavramdan kimin ne anladığı henüz tam anlamıyla açıklığa kavuşmuş değildir.

Sınıfsız, sömürsüz bir topluma varmak yolunda temel tarihsel görevimiz olan halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluşunu gerçekleştirmek için, sosyalistlerin siyasal – örgütsel birliği hayati bir görevdir. Bu görevi başarmak için herşeyden önce "niçin birlik", "kiminle birlik" ve "nasıl birlik" sorularıyla, birlik sürecine ilişkin bazı yönetsel sorunların açıklığa kavuşması gerekmektedir.

Yukarıdaki sorulara yeterince açıklık getirmese de, derginizin son birkaç sayısında, birlik sorunu ile ilgili olarak yayınlanan yazılarınızı ilgiyle okudum. Gerek sözkonusu yazılarınızı ve gerekse de konuyla ilgili görüşleri içeren yazı isteme girişiminizi, sosyalistlerin siyasal – örgütsel birliğinin gerçekleştirilmesi yolunda atılması gerekli ilk adımlar için bir çağır olarak değerlendiriyor ve önemsiyorum.

Konuyla ilgili yazacaklarımın iyi

anlaşıp değerlendirilebilmesi için "sosyalist" kavramından ne anladığımı da belirtmeliyim. Zira Marksist kuramı ve dolayısıyla sınıfsız-sömürsüz bir topluma ulaşmayı benimsediğini söylemekle birlikte, marksizmin devrimci özünü boşaltan, toplumsal gelişme sürecinde devrim ve bunun için gerekli uygun araç ve yöntemleri açıkça rededen "sosyalist"lerin olduğu biliniyor. Kürdistan'ın verili koşullarında, bu açıklıkta olmasa da benzer görüşlerin alt türüleri sayılabilecek girişimler ve yönelimlere ilerde işaret edilecektir. Bu nedenle kullanacağım "sosyalist zemin" ve "sosyalistlerin siyasal – örgütsel birliği" gibi deyimlerdeki "sosyalist" kavramı bu türden düşüncelere sahip girişim ve güçleri kapsamamaktadır.

Sosyalist Hareketin Tarihsel Arka Planı

Bu kısa açıklamalardan sonra esas soruna geçmek istiyorum.

Kürdistan sosyalist hareketinin bugünkü durumunu değerlendirip geleceğine ışık tutabilmek için tarihsel arka planını kısaca gözden geçirmemiz gerekiyor.

Kuzey Kürdistan'da, sosyalistlerin

geçmişi, en çok 20 yıl öncesine uzatılabilir. Yani kendisine sosyalistim diyen bugünkü parti ve örgütler, çoğunlukla 70'li yılların ürünüdürler. Bu, parti ve örgütlerin birkaç yıllık birikimden sonra oluşturulmaya başlandıkları anlamındadır. O günlerde, bir kısmı DDKO'dan gelen ve çoğunluğu öğrenci kökenli olan her çevre, sözkonusu birkaç yıllık kısıtlı, sığ ideolojik, politik ve örgütsel birikimiyle birer parti veya örgüt oluşturdu. Bu yüzeysel ve kaba bölünmüşlük, aynı dönemde hızlanan dünya komünist hareketindeki bölünmenin etkisiyle de günden güne derinleşerek kemikleşmeye yüz tuttu.

Düşünsel birikimin kısıtlılığının, politik ve örgütsel deneyim yetersizliğinin ve dolayısıyla demokrasi ve tartışma geleneğinden yoksunluğun, geri bir toplum olmanın kültürel ve psikolojik faktörlerinin oluşturduğu o sığ koşullar, dünya komünist hareketinin karşıt mihraklardan pompalanan teorik, ideolojik ve politik klişelerin tek "beslenme" kaynağımız olmasıyla tam uyumluluk gösteriyordu. (Kimileri dünya komünist hareketindeki saflaşmadan ve bunun dayandığı görüşlerden bu kadar etkilenmediklerini

söyleyebilirler. Bu doğrudur da.. Ancak sosyalistler için politik ortamın esas koşullarını bu saflaşmanın belirlediğini ve kendilerinin de bu belirleyici koşulların olanakları ve etkileri içinde politika yaptıkları unutulmalıdır.)

Bu klişelerle örülen kalın duvarların daracık "kapalı devre" dünyasında, parti veya örgütlerimizi "tek öncü" ve onların her konudaki anlayış ve yaklaşımını da "tek doğru" ve benzeri kavramlarla adeta kutsadık. Kutsanan bu değerlere ilişkin, gerek içte ve gerekse dışta, en ufak bir şüpheyi ve karşı çıkışı — bu tür durumlarda "kafir" nitelendirme gereğini yapan islami inanç ve geleneğin de daha bir etkisiyle olacak — hainliğe kadar varan ekstrem nitelendirmelerle ezmeye, hatta fizik olarak ortadan kaldırmaya çalıştık.

Bu durum, parti ve örgütlerde, yoğun tasfiye ve bölünmeleri, parti ve örgütler arasında ise, politik dostluk temelinde ideolojik mücadele yerine, birbirinden adam öldürmeye kadar varan politik kavgayı körükledi.

Daha, kısa bir geçmişe rağmen, 1970'li yılların sonlarında, hemen hemen tüm örgütlerin bölünmeler yaşaması ve dolayısıyla sosyalist hareketin ciddi bir tıkanıklık ve bunalımla karşı karşıya kalması, belirtilen durumun kaçınılmaz, mantıki bir sonucuydu.

Bütün bunlar, 1980 öncesi Kürdistan sosyalist hareketinde teorik ve siyasal olarak kısırlılığa, bununla her zaman atbaşı yürüyen taklitçilik ve şablonculuğa ve politik dar görüşlülüğe neden olurken; hareketin, ulusal demokratik güçleri, Kürdistan'ın kendi koşullarına uygun olarak, mobilize edecek net bir strateji ve program geliştirmesini engelledi. Yine aynı durum, örgütsel olarak da, yükselen devrimci dalgayla beraber ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketinin genişlediği bu dönemde, nicel olarak küçümsenmeyecek bir güç toplanmasına rağmen sosyalist hareketin, nitel olarak gelişip olgunlaşmasını ve esas nesnesi olan işçi sınıfı hareketiyle bütünleşerek, ulusal ve toplumsal kurtuluşu yönetip yönlendirecek düzeyde bir örgütlülük yaratmasının önünü kesti.

Kuzey Kürdistan'da, sosyalist hareketin 1980 öncesi tarihsel geçmişinde, çok özet olarak, bunlar var. Bunlar,

aynı zamanda, 12 Eylül Sömürgeci Faşist Cuntasına karşı, elle tutulur hiçbir direniş göstermeden, uğradığımız yenilginin de temel nedenlerini teşkil etmektedir.

80'li Yıllarda Ulusal ve Uluslararası Alt — Üst Oluşla Başlayan Sarsıntı Devam Ediyor

Sosyalist hareketin gerek ideolojik ve politik ve gerekse de örgütsel olarak varolan bu sağlıksız durumu, 12 Eylül ile başlayan siyasal gericilik döneminde, daha net bir biçimde ortaya çıktı. Geçen dokuz yıllık süre içinde bölünme ve ayrışma, kendi kendimizi ve bir bütün olarak hareketi yeniden değerlendirme, restotasyon ve yeni yapılanma gibi her yenilgi döneminin dayattığı zorunlu olguların da ötesinde, ideolojide, politikada ve örgütsel alanda bir alt — üst oluşu yaşadık.

Aynı dönem, başta karşıt mihraklar olan Sovyetler Birliği ve Çin de olmak üzere, dünya komünist hareketinde de ciddi bir tıkanıklığın ve alt — üst oluşun yaşandığı bir dönemdir ve bu halen de sürmektedir.

Ulusal ve uluslararası tıkanıklığın ve alt — üst oluşun böylesine çakışması, Kürdistan sosyalist hareketinin bunalımını, diğer sosyalist hareketler için geçerli olan normların da ötesinde artırmıştır. Zira yeterli düşünsel ve pratik birikimden yoksun, genç bir hareket olduğu için, Kürdistan sosyalist hareketi, hem dünya komünist hareketinin yakın dönemdeki olumsuz konjonktürel görüş ve tutumlarından daha çok etkilenmiş durumdadır, hem de kendi sorunlarını aşma kapasitesi kısıtlıdır.

Yenilgi ve alt — üst oluş dönemlerinin, bir yanı sıra alabildiğine öğretici ve üretken oldukları biliniyor. Böylesi dönemlerde, iç mücadeleler kızışırken; çözülme, dökülme, yeniden değerlendirme, ayrışma, netleşme ve toparlanma v.b gibi süreçler, diyalektik bir bağ içinde iç içe yaşanır. Bir karmaşa gibi görünen bu durum, aynı zamanda yoğun pratikle sınıp zenginleşen teorinin ışığında, netleşen ideoloji ve politikayla kuşanarak, daha güçlü örgütsel alternatifler çıkarmanın nesnel ve öznel olanaklarını da içinde barındırır.

12 Eylül'le başlayan dönem de aynı niteliklere ve etkilere sahiptir. 12 Eylül yenilgisi ve dünya komünist hare-

ketinden kaynaklanan gelişmeler, teorik yaklaşımlarımızdaki kimi çarpıklıklarla ideolojik ve siyasal tutumumuzdaki kimi yanlışları açıklıkla ortaya çıkarırken, örgütsel yapımızın da alabildiğine çözülmesine neden oldu, oluyor.

Bu durum, Kürdistan sosyalist hareketinin zaten yüzeysel ve kaba olan ideolojik — politik yapısını daha da sarsarken; sözde buna dayalı parçalanmışlığının ayaklarını da daha bir yerden kesti. Böylece sosyalist hareketin bölünmüşlüğüne dayandığı nedenlerin bir çoğunun yapay olduğu ortaya çıkarken; siyasal — örgütsel birliğin nesnel temeli alabildiğine aydınlanarak, gerekliliğini daha güçlü bir biçimde hissettirdi.

Kürdistan sosyalist hareketinin, belirtilen aşamadaki esas güncel görevi, siyasal — örgütsel birlik perspektifini önüne koyarak, yeni bir harmanlamayla yeniden yapılanmayı denemektir. Sosyalist hareket, kurumlaştırdığı örgütlü bir diyalogla bölünmüşlüğüne kimi yapay nedenlerini, ortaya çıkan yeni boyutlarıyla ele alıp geçmişin bilimsel, objektif bir muhasebesini yapmalıydı. Bu muhasebenin ışığında, ulusal ve uluslararası plandaki verili durumu tahlil edip sentezleştirerek, yeni ideolojik politik perspektifler geliştirmeliydi. Böylesi bir süreçte ortaya çıkan perspektifleri çakışanlar veya ortak bir programa sığabilecek kadar yakın olanlar, diyalog ve tartışmalarını, daha yoğun somut işbirliği ve pratikle de tamamlayarak, onu programatik bir tartışmaya dönüştürmeli, partileşme yolunda daha somut ve nihai adımları atmalydılar.

Amacının farklılığı, bileşiminin darlığı ve yönteminin elverişsizliği nedeniyle başarısızlığa uğradığı için birlik imajını da olumsuz etkileyen birkaç girişim dışında böylesi bir yol izlenmedi. Bunun yerine, sosyalist zemindeki her örgüt ve parti, geçmişteki anlayış ve tutumunu, son tahlilde haklı çıkarılan sözde bazı özeleştirilerle "en doğru" ve "tek öncü" teranesini, geçmişteki benzer hatalarla tekrarlayarak; tek başına, adeta bir "yaşama savaşı"na girme yolunu seçti. Oysa 12 Eylül ve sonrasında, gerek ulusal ve gerekse de uluslararası planda oluşan gelişmeler, ortaya çıkan gerçekler, za-

ten büyük çapta yapay olan bu bölünmüşlüğün ideolojik – politik temellerini daha da sarsmış, ayaklarını yerden kesmişti. Artık bu eski temele dayanarak yaşamak mümkün olmadığı gibi bu, amaç bakımından da gereksizdi.

Böyle olduğu içindir ki, daha da kısırlaşan bu döngüde, bölünme üstüne bölünme yaşadık, yaşıyoruz. Bu kısır döngünün verimsiz koşullarında oluştuğları için bölünmelerden de alternatif ideolojik – politik perspektiflere dayalı yeni ve sağlıklı bir örgütsel yapılanma çıkmıyor. 12 Eylül'den bugüne dek, her parti veya örgüt, en az 2 – 3 defa bölünme geçirmesine ve ayrılanlar, önceleri, çok iddialı davranmalarına rağmen, çoğu artık kendi başına amaç haline getirilen "yaşam savaşı"nı bile yitirdiler. Bu nedenle günümüzde, 12 Eylül öncesi örgüt sayısı ancak birkaç artışla devam ediyor. Buna karşılık, parti ve örgütlerin toplam kadrolarından daha kalabalık olmakla birlikte, onlara karşı oldukça güvensiz, fakat mücadele etmekte de kararlı geniş bir örgütsüz kadro kitlese oluşmuştur.

Gerek sosyalist zemindeki parti ve örgütler ve gerekse de bu örgütsüz kadro kitleleri, bu gidişle gündün güne daha bir aşınmaktadır. Ulusal ve uluslararası arenadaki gelişmeler, sosyalist hareketi, her geçen gün daha marjinal bir konuma sürüklemektedir. Ulusal demokratik güçlerin, nitel olarak en bilinçli, kararlı ve ileri kadrolarına sahip olmasına, ulusal demokratik mücadelede kadro sayılabilecek niceliğin de çoğunluğunu teşkil etmesine rağmen sosyalist hareket, ulusal bilincin "patlama" düzeyinde gelişme gösterdiği mücadele meydanını, adeta boş bırakmıştır. Bugün, Kürt hareketinin gündemini, eylemleriyle hareketin gelişmesine katkısı küçümsenmemesi gereken PKK oluşturmaktadır. Kürt hareketi, dışardaki bir gözlemcinin nezdinde, PKK ile özdeş görünmektedir. Ancak PKK, anlayışı ve mücadele tarzıyla, ulusal demokratik güçlere ve halka yaklaşım biçimiyle bu gelişmeyi politik bir örgütlülüğe dönüştürmekten uzaktır. Aksine yaratılmasında önemli rolü olan gelişmenin telef edilmesinde de önemli bir rol oynamaktadır.

Kısacası yatay gelişkinliği gözö-

nünde tutulduğunda, Kürdistan ulusal demokratik hareketinde adeta bir örgütsel boşluk söz konusudur. Bu durumun farkında olan, başta Batı'lı emperyalist güçler olmak üzere, kimi uluslararası güçler ve bölge komünist partileri, son zamanlarda daha da yoğunlaştırdıkları belli çaba ve manipülasyonlarla yeni bir politik hareketin oluşarak bu boşluğu doldurmasını umuyorlar. Bu hareketin, Kürt sorununu kapitalist sistem ve Misak-ı Milli sınırları çerçevesinde, kültürel özerklik veya azami otonomi ile çözmesi öngörülüyor. Uzun vadeli planlarına uygun düştüğü için sömürgeci Türk devleti ve burjuvazisi, bu durumu diplomatik bir sesizlikle izliyor. Böylesi bir hareket, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki belli başlı çevrelerden de teşvik görüyor. Kuzey Kürdistan'da, sözkonusu politik çerçeveye yatan kimi güçler, gelişen hareketin örgütsel boşluğunun kendileri için yarattığı "imkan" ile, belirtilen ulusal ve uluslararası çabaların "imkanı" birleştirerek, çalışmalarını için küçümsenmeyecek derecede bir ilgi ve güç sağlamış durumdadırlar ve çalışmalarını alttan alta hummalı bir biçimde, ama sinsice sürdürmektedirler. Böylesi bir politik hareketle, İran ve Irak'ta olduğu gibi sosyalist hareket yokedilmek veya dahada marjinalleştirilmek istenirken: bir bütün olarak da bağımsızlıkçı hareket Türkiye'leştirilmek istenmektedir.

Bu planın doğrudan ve dolaylı etkileri, sosyalist hareketi daha şimdiden aşındırmaya başlamıştır. Kimi sözde sosyalistler, bağımsızlığa ancak aşamalı olarak varılabileceğini iddia ederek, belirtilen hareket içinde yerlerini almışlardır. Kimileri de aynı planın dolaylı etkileriyle şimdilik, işçi sınıfı partisine "elveda" deyip sesiz sedasız "demokrat"laşmaktadır.

İşin kötü tarafı, sosyalist parti ve örgütlerimiz, her geçen gün marjinalliğin kıyısına daha bir yaklaşan tahtlarında, "ulusal demokratik mücadelenin gelişip güçlendiği" yolunda değerlendirmeler yaparken; şöyle veya böyle değerlendirmekle de olsa, PKK gerçeğinden ve sosyalistler dahil, bağımsızlıkçı bütün Kürt hareketini tasfiye etmek için çalışmaları belirgin bir biçimde uç veren kültürel özerklikçi veya otonomici hareketten

– özel olarak konuyla ilgili sorularla karşılaşmadan – bir tek kelimeyle de olsa bahsetmiyorlar.

Oysa sürecin bu gerçek olguları görülüp değerlendirilmeden tutarlı ideolojik – politik perspektifler geliştirilerek, alternatif olabilecek sosyalist bir partileşme yaratılamaz. Olsa olsa bugün olduğu gibi ulusal demokratik hareket, belirtilen güçlerin insiyatifinde yürürken seyirci kalınır veya nesnel olarak yürütülenle "dayanışma" anlamına gelen ufak tefek çabalarla idare edilir.

Sosyalistler, Birlik Perspektifiyle Toparlanıp Alternatif Olabilirler

İçinde bulunulan koşullarda, Kürdistan sosyalist hareketinin en acil görevi birlik sorunudur. Daha önce belirttiğim nedenlerle birliğin nesnel koşulları oldukça olgunlaşmıştır. Her parti, örgüt ve çevrenin tabanında ve örgütsüz kadroların önemli bir kesiminde, güçlü birlik eğilimleri söz konusudur. Ulusal ve uluslararası planda oldukça aktüelleşen halkımızın mücadelesinin vardığı düzey de, birliği pratik bir zorunluluk haline getirmiştir. Kısacası birliğin nesnel ve öznel koşulları oldukça olgunlaşmıştır.

Sosyalist hareket mevcut düşünsel ve pratik birikimine dayanarak, daha henüz oluşmakta olan yeni politik kültürün de katkısıyla geçmişte gerçekleştirmediği/gerçekleştiremediği, mümkün olan en geniş birlik perspektifini önüne koymalı; kurumlaştırılan örgütlü bir diyalog yoluyla işleyen, verimli bir yöntem belirleyerek, sözkonusu perspektifi adım adım hayata geçirmeye çalışmalıdır.

Sosyalist hareket, ağırlıklı yapay olan mevcut parçalanmışlığına ancak böyle bir yolla son verebilir veya onu mümkün olan en asgari düzeye indirerek, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde marjinalliği aşır etkin siyasal bir güç durumuna gelebilir. Ve ancak birliğini sağlamış böyle bir hareket, halkımızın zorlu ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesini, belirtilen güncel tehlikeler dahil, her türlü tehlike ve sapmalardan koruyarak zafere ulaştırabilir.

Bugünkü koşullarda, kendi içinde belli oranda homojenleşmiş hiçbir parti, örgüt ve çevre bu görevi kendi başına gerçekleştirme olanağına sa-

hip değildir. Yine geçen sürenin daha önce belirttiğim verimsiz koşulları içinde oluşan sığ ideolojik – politik ayrışmaya göre birbirine daha yakın olanların da, böylesi bir perspektif ve yöntemle daha netleşen bir birleşmeyi veya ayrışmayı denedemen, atacakları adımların başarıya ulaşma şansı fazlaca yoktur. Bu tür güçler, böylesi bir perspektif için yürütülen tartışma ve çalışmaların seyrinin gerektirdiği oranda, daha yakın ve farklı ilişkiler geliştirirlerse, ideolojik ve politik netleşmeye mümkün olan en büyük katkıyı sağlayarak sosyalistlerin, yine mümkün olan en geniş birliği yolunda anlamlı ve etkili olurlar.

İlk Adım Nasıl Olabilir?

Belirtilen yolda, ilk adım olarak, sosyalizmi benimseyen ve bu amaca devrimci sosyalist bir parti ile ulaşabileceğine inan parti, örgüt ve çevreler, sosyalistlerin siyasal – örgütsel birliği sorununa ilişkin politikalarının ne olduğunu açıklayarak başlamalıdır. Buna göre siyasal – örgütsel birlik perspektifi olanlar, süre içinde, diğerlerini de ikna etme çabasını elden bırakmadan, kendi aralarında örgütlü bir diyalogu ve bunun için gerekli araç ve kurumları yaratmalıdırlar. Bu süreç, örgütler kadar potansiyele sahip olan tek tek kadroların da katılmasının yol ve yöntemleri mutlaka bulunmalıdır. Bu kadroların katılımı sağlanmadan sosyalistlerin varolan potansiyellerini harekete geçirerek bir taraftan netleşmek, diğer taraftan da kaynaşıp toparlanarak, sosyalistlerin birliğini sağlamak olanaksızdır.

Birlik sürecinde, ideolojik – politik ve örgütsel sorunların başlıcaları (Sosyalizm anlayışı, reel sosyalizme bakış, enternasyonalizm, devlet, demokrasi, proletarya diktatörlüğü ve belli başlı ilkeleriyle parti anlayışı, Kürdistan devriminin stratejisi, Kürdistanın diğer parçaları dahil olmak üzere iç ve dış ittifaklar, mücadele biçimleri, Kürt halkının kurtuluş tarihi ile özel olarak Kürdistan'da sosyalistlerin tarihi v.s. gibi), ülke için temel alan belli bir program çerçevesinde tartışılmalıdır. Bu tartışmada, başlıca konularda belli bir açıklık sağlanınca, daha önce de belirttiğim gibi bir programa sığabilecek kadar yakın görüşlere sahip olanlar, düşünsel alanla birlikte, pratikte de kaynaşmanın sa-

ğlanabilmesi için, işbirliğinin şu veya bu pratik biçimlerini daha da yoğunlaştırarak, tartışmayı doğrudan programatik bir tartışmaya dönüştürmeli ve birlik sürecini partileşme ile sonuçlandırmalıdırlar.

Birlik Konusunda

Yanlış Yaklaşımlar

Anılan perspektifi böylesi bir yöntemle gerçekleştirmeye çalışanlardan biri olarak, karşılaştığım ve fakat yanlış gördüğüm bazı anlayış ve tutumlara ilişkin görüşlerimi de değerlendirilsin diye belirtmek istiyorum.

Bunlardan birincisi, ideolojik – politik ve örgütsel konulara ilişkin, kaba da olsa, önemsenecek kadar var olan görüş ayrılıklarını hiç önemsemeyen bir anlayış ve tutumdur. Böyleleri birlik konusunda aşırı iyimserdirler ve soruna çok mekanik olarak bakmaktadırlar. Birliği, bir araya gelenlerin aritmetik toplamları için belli organlar seçmek olarak anlıyorlar ve birkaç toplantıyla bunu gerçekleştirerek işin içinden çıkmak istiyorlar. Bu konuda söylenmesi gereken husus birlik sürecinin, aynı zamanda ayrışmayı da içerdiği hesaba katılarak, aceleyle getirilmeden, açık ve yeterlibir tartışma sonucu, net ve köşeli ilkesel bir çerçeve veya çerçevelerle sonuçlandırılması gerektiğidir. Aksi halde birlik adına yeniden yoğun bölünme ve parçalanmalara gebe yapılar oluşturularak geçen dönemde yaşananlar tekrar edilir.

Bir başka yanlış görüş ve tutum da, Kürdistan'da ideolojik – politik ve programatik ilkelere dayalı, yeterince net bir ayrışmanın yaşandığı ve ortaya çıktığı biçimindedir. Bu nedenle, sözkonusu görüş sahipleri, anılan birlik perspektifine, onun nesnel ve öznel koşullarının varlığına esasen inanmamaktadırlar. Fakat sözde bu kendinden emin ve çok iddialı görüşün dayandığı örgütsel güç, herkesten de çok marjinal olduğu için, "ha sen, ha yokuş" dendiği yerde, ortaya çıkan ve itiraz edilmesi olanaksız pratik gerçeğin zorunlu bir sonucu olarak sorunu kabul eder gibi görünmektedirler.

Bu görüş sahipleri, daha önce belirttiğim gibi hem Kürdistan'da sosyalist ayrışmanın yeterince gerçekleştiği ön kabulüyle hareket ettiklerinden, hareketin önemli bir kesimi

mini daha işin başında peşinen dışlamakla ayrışma, toparlanma ve birlik unsurlarını birlikte içeren sürecin dinamizmini önemli oranda azaltmaktadırlar. Yanısıra, doğrunun her zaman mutlaka bir tarafta olacağına inandıklarından, bu mantıkları gereği, kendilerinin de bulunduğu ayrışma bloğunda ise, tek doğru" görüşün yine kendi görüşleri olduğu iddiasındadırlar. Böylece, yeterli bir ayrışmayı içermediği için zaten daraltılmış bulunan "blok" birliğinden de, herkesin kendilerinin görüşlerini aynen kabul etmesini, kısacası kendileriyle özdeşleşmesini anlamaktadırlar. Felsefi olarak idealist, teorik ve siyasal olarak dogmatik, örgütsel olarak da anti – demokratik olan bu yaklaşımın kökenlerine işaretleyerek, şimdilik asıl meselenin can damarı olması nedeniyle Kürdistan'da sosyalistlerin birliği için yeterli bir ayrışma olup olmadığını son paragrafta açılabilir kadar açarak bitirmek istiyorum.

12 Eylül öncesi dönemde, herşeye rağmen, sosyalizm anlayışı, Kürdistan devriminin stratejisi, ittifakları, örgüt ve mücadele anlayışı, vb. gibi önemli konularda, kendi içinde net olmadığı için "doğrultu" diyebileceğimiz belli bir ayrışma sözkonusuydu. Bu doğrultuların insanları da, belli oranda farklı bir ruh haline, bir yaklaşım ve mantık tarzına sahipti. 12 Eylül sonrasında, gerek ulusal ve gerekse uluslararası plandaki değişim ve gelişmeler, bu doğrultuların kimi yanlarını daha farklılaştırmakla beraber, farklılıklarının dayandığı temellerin çoğunu da ciddi biçimde sarstı. Her şeye rağmen ortada ideoloji ve politikasıyla, örgüt ve mücadele anlayışıyla, ruh hali ve düşünme tarzıyla belli oranda farklı doğrultular var. Ancak bunlar kalıcılaşması gerekecek kadar net mi? Özellikle 12 Eylül sonrasındaki bölünme ve ayrışmaların hemen hemen tümünün ülke dışında, örgütlerin dar bir kesiminin katılımıyla gerçekleşmiş olmaları bile bu ayrışmayı "sağlıklı" olarak kabul etmemizi imkanı kılar mı? Yeni bir harmanlamayla daha da netleştirilmeden, Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluşunu omuzlayacak devrimci, sosyalist bir parti yaratılabilir mi?

Ben, bütün bu sorulara olumsuz cevap vermek gerektiği kamsındayım.

"SON PEYGAMBER" Mİ, KLİNİK BİR VAKA MI?

Y. GULBARAN

1 Ekim 1989 Tarihli "2000'e Doğru" nun kapak haberinden başlayalım yazıya. Ne diyordu derginin kapak haberinde?: **"MİT Ajanı Öldürecekti ÜRUĞ'u APO Kurtardı.."**

Apo'nun devrimcileri öldürtmek, sosyalist Kürt önderlerini ajan", kurtuluş için oluşturulan TEVGER'i "işbirlikçi" ilan edebileceğini varsayıyorduk da, Apo'nun sömürgeci faşist Türk devletinin eli kanlı generallerinden Necdet ÜRUĞ'a yapılacak suikasti önleyeceği aklımıza gelmemiştir doğrusu..

Bakin bay Apo, sözkonusu dergiye ne diyor?

— "Sigbetullah bu insanları örgütüyor ve Üruğ'u öldürme kararı alıyor. Aralarında dürüst insanlarda var, ama kontrol MİT ajanı Sigbetullah'ın elinde. Bana eylem yapacaklar İstanbul'da ne dersin diye sordular. Kesin durdurun dedim."

Bay Apo'ya soru 1:

— Yoksa askerleri öldürürken görülmeyen bu titizlik niye? Yoksa Üruğ ve diğer cellat generaller biraz melek mi?

Galatasaraylı Apo

Mehmet Ali Brand'ın Milliyet'te yayınlanan röportajda, Apo bir ayağının altında futbol topu olduğu halde o yıl şampiyon olan Galatasaray'ın taraftarlarına da şu mesajı gönderiyordu:

"..Ben Galatasaraylıyım.."

Bu sözler niçin söyleniyordu acaba? Çoluk çocuk demeden boğazlanan Kürt ailelerinin kendisi hakkında yarattığı nefreti ve çevresinde oluşan tecrit çemberini kırmak için mi?

Konuş Galatasaraylı Apo! Konuş..

AYÖD'de yönetime girmek için pazarlık yaptığın günleri de anlat.

Ferit UZUN gibi birçok Kürt devrimcisini nasıl katlettiğini anlat!

Şortlu Küçük ve Apo

Gelelim Toplumsal Kurtuluş'un 25.sayısına.. Doçent Yalçın Küçük'de de ansızın Apo'yla görüşme arzusu başgöstermiş.. Resimlerde ilginç bir görüntü var. Aslında bu resim de gös-

teriyor ki Yalçın Küçük, "Başkan" diye diye "ti"ye alıp gırgırını geçmiş.. Ya da yolunu tümden şaşırması bir bilimci haline gelmiş..

"Başkan Apo savaş(!) giysileri içinde, ayağında ithal ayakkabılar.. Yalçın Küçük'de kısa şortuyla "Başkan Apo" nun karşısında arz-ı endam ediyor..

Küçük, sözkonusu röportajının girişinde şöyle diyor:

"...Mersedes geldi, durdu, uzaktan görülüyordu, yirmi yaşlarında beş genç kız indi. Bunlar kampın yeni öğrencileri olacaktı. Aynı anda Suriye Güvenlik Kuvvetleri geldiler. Uzun bir tartışma başladı, genç kızları alıp götürmek istiyorlardı. Sonra bıraktılar, bana "turist" olduklarına inanmadıklarını söylediler. Sonra kızlar yıldırım gibi dağı tırmanmaya başladılar.."

Türk burjuva basını sürekli "PKK'nın arkasında sömürgeci Suriye'nin olduğunu yazıyor. Hoş bunu bilmeyen mi var? Bay Apo'da bunu "açık ve seçik" söylüyor Perinçek'e, ama mali kaynaklarını, Avrupa'da 1.sınıf kuşe kağıda basılan "ERNK" bildirilerinin kimler tarafından finanse edildiğini söylemiyor..

Bay Apo'ya 2.sorum:

Şimdi T.C, Küçük'ün yazdıklarıyla Suriye'nin karşısına çıksa, Küçük'e ne dersiniz? Ajan mı?

Sen Neymişsin Be Apo!

Necdet Üruğ'un hamisi Apo, Perinçek'e yaptığı söyleşide zayıf ve aşağılık kompleksiyle dolu kişiliğinden onlarca örnek verdikten sonra, gençliğinde namaz kıldığını da ifade etme gereğini duyuyor. Bay Apo hem Necip Fazal'ın Komünizmle Mücadele Derneği'nin düzenlediği konferanslara katılıyor, hem de İmran Öktem'in cenazesinde bulunarak "savaş yoluna" ilk adımını atıyor..

Serxwebun'da yazdıklarıyla olsun, röportajlarda olsun vermek istediği mesaj şu aslında Apo'nun..

"Ben son peygamberim.. Benden önce Kürdistan'ı keşfeden olmadı. Benden önce mücadele de yok. Kürt

mücadelesi benimle başlar.. Tarih de öyle..Bana tapın.."

Birde şöyle diyor büyük (!) APO:

"..Ezik Kürdün neresini seveyim?"

Peki seni seven kim? Hem "Ben de Kürtlük Aşkı Yok" deyip halkımızın yıllardır horgörüşmüşlüğüne bir yeni halka ekleyeceksin, hem de Kürt gerçeğinden sözedeceksin..

O kafanın yontulmamış, boş olduğunun büyük bir kanıtıdır bu sözler..

Ajan Edebiyatı

MİT ajanı gelip Midyat ve Adıyaman PKK sorumlusu oluyor..Bunun sorumlusu kim? TEVGER mi yoksa?

Ama Apo bunları bilmiyor mu? İçinde bulunduğu aşağılık kompleksi ve acizlik sendromu kendisini birçok devrimci önderi "ajan" diye suçlamaya kadar götürebiliyor..

İnsanı kasmaya iten Serxwebun'un 93. sayısında APO,

senaryoyu ortaya koyarken, bile-rek jurnalcilikde yapıyor. Birçok insanı "ajan" diyerek burjuvaziye ihbarda bulunuyor..

Eh böyle T.C düşmanı (!) Özal başına..

Anlaşılan sayesinde Kürdistan'ın açık işgale uğraması yetmemiş Apo'nun..Katlettiği devrimciler yetmemiş.. Yayın organlarında kendi yandaşlarına ihbar etmek yetmemiş.. Sözde, bir zalime karşı mücadele (!) ederken öldürttüğü Kürtler az gelmiş anlaşılır.. Evren'e yeni hedefler gösteriyor "son peygamber.."

Bu arada "PKK" içinde bilmeden yeralanlara da şu tehdidi ulaştırıyor:

"..Artık özeleştiri de kaldırmaz hatılar.."

"Hata" dediği de kendisini hedef alabilecek eleştiriler..

93. sayıdaki Apo'nun kusması birkaç şeyi ifade ediyor:

1— Sömürgeciler

TEVGER'den son derece rahatsızdır. TEVGER'in kürdistan'da boy atma, kitleleri kucaklama şansı, Apo'yu kudurtmuştur.

2— "PKK"de çözülme başlamıştır

ve eleştiriler ayyuka çıkmaya başlamıştır.

3— Sömürgeci ülkeler "PKK"yi de kullanmak suretiyle birçok Kürt önderi katletme hazırlığındadır.

4— APO, 93.sayıdaki yazdıkları,

söyledikleriyle, PKK içinde gelişen muhalefete de gözdağı vermeye çalışmaktadır.

APO'nun yapacağı varsa, göreceği de mutlaka olacaktır..

Devrimciler kuru gürültüye pabuç

bırakmaz.

Sonuç olarak, Kürdistan devrimcileri, yurtseverleri "son peygamberlik" iddiasında klinik bir vaka ile karşı karşıyadır.

KARANLIKLARA ÖFKE VE NEFRETİMİZ İLE..

Fatoş SÜLEYMANGİL GÜNEY

Karanlıklara öfke ve nefretimiz ile, Yılmaz Güney'i yitirdiğimiz bir 9 Eylül'ün beşinci sene—i devriyesini de geride bıraktık. Geçen beş yılda Yılmaz Güney, "ekmek, gül ve hürriyet günleri" uğruna özgürlük ve demokrasi mücadelesi veren, Türkiye ve Kürdistan'da giderek daha fazla sahiplenilen bir mücadele simgesi haline geldi.

12 Eylül rejiminin çok çeşitli biçimlerdeki saldırgan önlemleriyle yoketmeyi, unutturmayı, belleklerden silmeyi deneyerek "yasaklamaya kalkıştığı Yılmaz Güney'in 104 filmi "yakıp—yokeden" bir yönetimin "kültür bakanı", Yılmaz Güney Sorunu beni aşar" derken; Eylül rejimi yöneticilerinin her türlü gerici çabalarına rağmen, Yılmaz Güney gerçeğini Türkiye ve Kürdistan'ın gündeminden çıkartamadıklarını, açıkça itiraf etmiş oluyorlardı.

Öncelikle şunun altını özenle çizerek belirtmeliyim: Yılmaz Güney Sorunu bugün Anadolu'da, demokrasi ve özgürlük mücadelesi verenlerin de; demokrasi ve özgürlük mücadelesi düşmanlarının da her zamankinden daha fazla gündem maddesi olup çıkmıştır. Çünkü, Yılmaz'ın uğruna bütün bir ömrünü adadığı toplumsal ulusal kurtuluşçu düşünceleri ve mücadelesi, Eylül ve uzantısı yönetimin dengelerini sarsarak ilerlerken; Yılmaz'ı yitirdiğimiz beş yıllık süre içindeki "Yılmaz Güney'i tecrit ve unutturma" çabalarına boyun eğmeyen faaliyetlerimiz de yavaş yavaşta olsa ilk sonuçlarını vermeye başlamıştır.

xxx

Eylül rejiminin Yılmaz'ın 104 filmi ni imha ettiğinden vebu suçlarının da "failinin meçhul" olmadığından sözet-

miştım.. Bugün Yılmaz Güney sorundaki "suçlarıyla" da köşeye sıkışanlar, elbette bu noktaya kendiliğinden gelmediler. "Yılmaz Güney sorunu bizi aşar" demenin acizliğini durup dururken kabullenmek durumunda kalmadılar. Onlar bu noktaya ulusal ve uluslararası plandaki bir dizi mücadele ile vardılar. "Tüm Dünya Yönetmen Derneklerinin Avrupa'dan Amerika'ya değin ki destekleriyle örneğin Ettore Scola'dan Bertolucci'ye uzanan en ünlü yönetmenlerin Yılmaz üzerindeki baskılar konusunda K.Evren ve T.Özal'ı, uluslararası planda açıkça ve sert bir biçimde uyarılarıyla ulaşılmıştır.

Uluslararası alanda yapmaya gayret ettiklerimiz yanında, Türkiye boyutunda da sansür kurlununun Yılmaz konusundaki tavrı 2000'e Doğru dergisi ve kimi basın yayın organları yanında, yine kimi ilerici çevrelerin aktif katılım ve katkılarıyla güncelleştirilmeye çalışılmıştır. Bu ve benzeri çabaların reklamsız/yaygarsız bir mütevazilikle "iğneyle kuyu kazarcasına" gerçekleştirilmesiyle ki, Yılmaz Güney üzerindeki "yasaklara karşı" Yılmaz Güney'e Özgürlük Mücadelesi ulusal ve uluslararası plandaki en geniş devrimci demokratik güç ve çevrenin acil sorunu kılınabilmiştir.

Kaldı ki Yılmaz'ı yitirmemizin beşinci sene—i devriyesinde, İstanbul valililiğince 9 Eylül 1989'da Yılmaz Güney'i anma Anma Toplantısına izin verilmez iken; (ne ilgniçtir ki!) benzeri diğer toplantılara da İstanbul Valiliğince izin verilmiştir. İtiraf etmeliyim ki, onların Yılmaz'dan korkuları boşuna değildir. Çünkü geçen beş yılın ardından Yılmaz'da kavgası da tek başına sahipsiz değildir. Örneğin, İstanbul valiliğinin izin verme-

mesine rağmen, Türkiyede ilişki halinde olduğum kimi çevrelere; Ankara, İstanbul ve Diyarbakır'da Yılmaz Güney'i anma ve yapılacak anıta hakkında katkısını sağlamak amacıyla bir dize toplantılar örgütlemelerini önererek, onlara "Umut" filminin bir kopyesini de gönderdim. (Bu toplantıların gerçekleştirilip gerçekleştirilmemesi elbette sözkonusu çevrelere aittir.)

xxx

Özetle tüm ilerici, devrimci ve yurtsever çevrelerle en geniş birlik zeminlerinde demokratik işbirliği anlayışı ve arıyışı içinde, Yılmaz Güney'e Özgürlük Mücadelesini yükseltmeye çalıştığımız kesitte; kimi çevreler de Yılmaz Güney'in mezarının Türkiye'ye nakli konusuna yoğunlaşmaktadırlar. Bu konuda yeri gelmişken şunu belirteyim: Türkiye'de işkenceler, insan hakları ihlalleri ve zindanlardaki zulüm tüm şiddetiyle devam ederken; ve ayrıca Kürdistan'daki asimilasyon ve jenosit politikaları doğrultusunda Kürt ulusu en temel demokratik hak ve özgürlüklerinden mahrum bırakılmışken; Yılmaz'ın mezarının Türkiye'ye nakli sözkonusu olamaz. Bundan söz etmek ise, Yılmaz Güney'in mücadelesine ciddi bir haksızlık olur. Yılmaz Güney Türkiye'yi karşı çıktığı şartlarda köktenci değişiklikler olmadan, kesin kez dönmeme kararı ile terketmişti. Bu şartlarda köktenci değişiklikler olmadan Yılmaz'ın mezarının Türkiye'ye taşınması kendisinin anısına ve mücadelesine büyük bir haksızlık olur.

Kaldı ki anımsatmadan geçmiyeyim: Yılmazın Türkiye'deki filimlerini ilişkin yasaklar devam ederken,

O'nun Türkiye'ye nakli fikri, Yılmaz'ı "yasak"lıyan zihniyete istediği türden ve sesizce teslim olmaktan başkaca ne gibi bir anlam taşıyabilir ki?

Yılmaz'ın Türkiye'ye naklinin, Türkiye'deki gerçek demokrasinin sokaklardaki emekçi insanlarımızca kazanılmasıyla üst üste çakıştığında altını özenle çizerek, Yılmaz Güney anıtı ve bu yoldaki çalışmalarımız konusunda da sizleri aydınlatmaya devam edersem: Şunu belirtmem gerekir, Yılmaz'ın mezarının yapımı gerçekten gecikti ve bir hayli uzadı. Bunun hepimizi üzen bir durum olduğu şüphesizdir.

Bu "durumun" nedenine değinmek gerekir ise; Cannes'den, "Duvar" filmine ya da filminden Yılmaz'ı kaybetmemize kadar ki kesitte de ekonomik sorunlar sürekli olarak tüm ağırlığıyla devrede oldu. Mali sorunları aşabilmek için bugüne kadar boş durulmadı. Türkiye'nin yakın tarihi zeminin de Yılmaz'ın sanatını ve mücadelesini anlatan bir dökümanter film Güney filmcilikle gerçekleştirildi. Bu filimin geliri ile Yılmaz Güney anıtını gerçekleştirmeyi düşünüyordum. Ama bu faaliyet onun kişiliğinde demokrasiye yönelen saldırıların propagandası yönünde başarılar elde ettiyse de, ekonomik olarak anıtın finansmanına

yetmedi.

Varılan noktada Yılmaz'a yönelen baskı, komplo ve gerici/şöven saldırılara karşı bir yanıt niteliğinde olmak üzere; Türk, kürt ve diğer azınlıklardan halklarımızın katılımı ve katkılarıyla, Yılmaz'ın sanatçı ve militan kişiliğini mücadelesiyle simgeleyen bir anıtın yaratılması amacı önümüze konmuştur. Bu cümleden olarak Türkiye'li ve Kürdistanlı en geniş demokrasi güçleriyle, 21 Ocak 1990'da saat 14 ila 20 arasında Paris'teki Zenith salonunda yazar, sanatkar, entellektüel ve politik kişilerle Yılmaz Güney'e Özgürlük toplantısı düzenlenecektir.

Toplantının tüm gelirlerinin Yılmaz Güney anıtı fonuna nakledileceği bu etkinlik, hiçbir politik yoğunluk ve kesime angaje olmadan; tüm ilerici, devrimci ve yurtsever örgüt, çevre ve kişilerin katkılarına açık olduğum destekleriyle gerçekleştirilecektir. Bu faaliyetlerin tüm gelişim evreleri ve katkılar tüm kamuoyuna açıklanacaktır.

Aynı faaliyetlere bağıntılı olarak, Türkiye'de Yılmaz Güney Anıtı için bir yarışma açılmıştır. Çeşitli çevrelerle temaslar sonucunda Ünlü heykeltıraş, mimar ve sanatçılardan oluşturulan jüri'nin bu yarışmaya katılım şartnamesi önümüzdeki günlerde

basında yayınlanacaktır.

xxx

Yılmaz'ın Anıt'ının gerçekleştirilmesi ve Yılmaz Güney'e Özgürlük mücadelesinin yükseltilmesi için, sizlere ifadeye gayret ettiğim doğrultudaki çabalarla birlikte olabilmeyi umuyor ve bu konuda;

1) "Duyuru"mun yayın organınızda yayınlanarak, en geniş kesimlere iletilmesini;

2) Yılmaz Güney'e Özgürlük kampanyamızın ve onun anıtını gerçekleştirme faaliyetinin tanıtım ve propagandasını;

3) Mevcut yönetimin Yılmaz Güney üzerindeki yasaklamalarını teşhir etmenizi;

4) Paris'te düzenlenecek toplantının pratik örgütlenmesi için, bilet satımından afiş'e değin ki faaliyetlerde bizi desteklemenizi yani gecenin örgütlenmesinde, hangi koşulda olursa olsun somut dayanışma içinde olmanızı;

5) Ve de bu konuda aramızda sürekli bir iletişimin kurulmasına ilişkin ki katkılarınızı rica ediyorum.

Hayatın her alanında başarı dileklerle ve dostça selamlarımla.

MÊSAJA YSK'YÊ

Di 6'ê Îlonê de, Sekreterê Giştî Yê Partiya Çep Kurdên Suriyê ji nav me koç kir. Ji bo ser saxiyê, Komîta Rêxistinî Ya YSK'a yê, ji Komîta Merkezî ya Partiya Çep re mesajek şand. Em ew mesajê li jêr, pêşkêşî xwendavanên xwe dikin.

Yekitiya Sosyalist

JÎ KOMÎTA MERKEZÎ YA PARTIYA ÇEP YA KURDÊN LI SURIYÊ RE,

Hevalên hêja û têkoşer,

Me dema ku mirina sekreterê we yê giştî heval Îsmet SEYDA bihist, em gelek xemgîn bûn. Rastî di ev dema ku em tê re derbas dibin, piştî şehîd kirina Dr. Ebdurrahman Qasimlo, mirina Heval Îsmet SEYDA zêdetir jî, ji bo me û ji bo gelê me bû giraniyekê mezin. Bila serê we, hemû endamên par-

tiya we û gelê me sax be.

Wek hûn jî baş dizanin, Partiya we û heval Îsmet SEYDA dostekî me yê kevn e. Kêmtirin 10 salan ku dostanîya me û ya partiya we, him di dema Ala Rizgarî'ye û him jî di dema Yekitiya Sosyalista Kurdistan de, gelek baş bûye. Me hemû demê jî hevûdû istîfede kiriye û hemû dem, di nav şirovên gelek baş de bûne.

Heval Îsmet SEYDA mirovekî ku bi sosyalizmê bawer bû. Ji bo ku li welatê me birûbaweriya sosyalizmê belav bibe û tevgera sosyalist pêş bikeve xebat kir. Em û gelê me tû cara karên wî yên baş birnakin. Di eynî wextî de, heval Îsmet SEYDA jî bo Kurdîsteneke serbixwe û azad jî, hemû fedekarî dikir. Ji bo wê jî, bi hemû hêzên Kurdistanê re, dixwast ku dostanî hevaltîyê bike. Di şertên tari û şikest xwarin de, Ji bo welatparêzên Kurdistanê Tirki-

yê û Iraqê hemû cara deriyê mala wî vekirî bû.

Heval Îsmet SEYDA hevlekî me yê gelek cîwan bû. Mirin ne heqê wî bû. Emrê wî gelek musait bû ku, ji bo welat û gelê me gelek kar bike. Lê hezar mixabin feqirtî ji bo wî bû sebebeke mezin ku emrê wî jî kut be.

Pêwîste ku piştî mirin a wî, em jî zaroyên wî re xwedî derkevin, jî bo ku ew bikaribin bixwînin alikariyê bikin. Bila serê pîreka wî û zaroyên wî jî sax bin. Em hevidarin ku pîreka wî û zaroyên wî, cî û arên wî tije bikin.

Mirina Hevrê Îsmet Seyda jî bo gelê me û ji bo tevgera rizgarîxwaz ya Kurdistanê rastî jî wendayîke girîng e. Lê potansiyala ku gelê me xwediyê, ê ve velaiyê di demê kurt de tîjî bike. Dîsa bila serê we û gelê me sax be. Bimînin di xweşiyê de.

15'ê Îlona 1989.

1917 EKİM DEVRİMİ ÜZERİNE

S. FIRAT

Üretimin "bu denli" yoğunlaşmasının tekellere yol açacağını, oluşacak tekellerin halkın aleyhine olacağını söylediği zaman Lenin, burjuva ideologlarının hedefi haline gelmişti. Ama tarih Lenin'in bu düşüncesini doğrulamıştı.

Tekellerin doğması; banka sermayesi ile sınıai sermayesinin iç – içe girip finans – kapital (mali) oligarşisinin oluşması; meta ihracı yerine sermaye ihracının geçmesi; dünyanın paylaşılmadık bir karış toprağının kalmaması biçiminde dünyanın paylaşımının tamamlanması, emperyalizmin belli başlı özellikleri. Bütün bu özellikler 19.yüzyılın sonunda ve 20.yüzyılın başlarında bir araya gelmiş, serbest rekabetçi çağ kapanarak yerini tekelci kapitalist çağa (emperyalizme) bırakmıştır.

1914'de, 1.Dünya savaşının başlaması emperyalist devletlerin dünyayı paylaşmalarının neticesinde oluşmuştur.

II. Enternasyonalın bu savaşın başlangıç tarihi olan 1914'te dağılması bildiğimiz gibi tesadüfi değildir. Ulusal savunma düşüncesi ile halkı burjuvazinin yanında bu savaşa katma düşüncesinde olanları, Lenin sosyal – şoven olarak nitelemiştir. Bunların halkı bu tür haksız bir savaş içerisine sokmakla, bu savaştan yana olmakla, halkın dostları olamayacağını, aksine ulusal burjuvazi ile uzlaşarak, halka düşman hale geldiklerini söylemiştir.

II. Enternasyonal içindeki Merkeziler ise sosyal – şoven kesim ile Leninist normlar arasında bocalayıp hiçbirinden yana tavır takınmıyorlardı. Bunlar, ulusal burjuvaziye savaştan vazgeçirtmek için boş yere akıntıya kürek çekip bu politikaları ile aslında dolaylı da olsa, sosyal – şovenlere hizmet ediyorlardı. II.Enternasyonaldeki bu derin sınıf mücadelesi temelinde dayalı ideolojik ayrılıklar, onun dağılmasını beraberinde getiriyordu. Böylelikle Sosyal Demokrat Hareket tüm dünyada ayrılık içerisine giriyordu.

Leninistler ise, bu savaşın haksız bir savaş olduğunu, halkı bu savaşa sürüklemenin burjuvaziye hizmet olma-

cağını, bu savaşı iç savaşa çevirip işçi – köylü devletini kurmak gerektiği düşüncesini savunarak, haklı savaşırlardan yana olup işçi – köylünün yanında olduklarını, 1917 Ekim Devrimini gerçekleştirerek, tüm dünyaya ilan ediyorlardı.

1917 Ekim Devriminin 72.Yıldönümünde, emperyalizmin nasıl oluştuğu, bu oluşumun 1.dünya savaşının çıkmasındaki rolü ile birlikte II.enternasyonalın dağılmasında 1.emperyalist paylaşım savaşının etkisini, sosyal – şovenlerin nasıl ulusal burjuvazi ile uzlaştıklarını, Leninist savaş anlayışını kısaca değerlendirerek soruna girdik. Ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından bu genel belirlemelerin önemi büyüktür. İleriki satırlarda bu konuların bir kısmına tekrar döneceğiz.

1917 Ekim Devriminden önce, burjuvazinin laf ebeleri, sosyalizmin proletarya tarafından kabul edilemeyeceğini, böyle bir sistemin uygulanmasının mümkün olmayacağını, sosyalizmin sadece güzel sözlerden ibaret olduğu düşüncelerini; burjuvazinin ekonomik yardımlarını da alarak en geniş kitle iletişim araçlarıyla propaganda ediyorlardı. Bu faaliyetlerde, kendi sistemlerinin işçiden yana olduğunu söyleyerek, sömürü temeline dayalı kapitalist sistemlerine halkı inandırmaya çalışıyorlardı, tıpkı bugün yaptıkları gibi.

Ama Ekim Devrimi ve sonrasında ki proleter önderlikli devrimler, burjuvazinin bu laf ebelerinin sosyalizm hakkındaki düşüncelerinin ne kadar somut gerçeklerden uzak düşünceler olduğunu doğrulamıştır: 1917 Ekim Devriminin bu soyut burjuva kavramlarına verdiği yanıt büyük olmuştur.

Lenin'in ölümünden sonra, Marksiz – Leninizmin takipçisi olan Stalin önderlikli SBKP yönetiminin Sovyetler Birliğinde uygulamaya koyduğu sosyalist ekonominin gerçekleştirilmesi, sosyalist sanayinin oluşturulması temeline dayalı planlar, belirtilen süreler içerisinde, hatta bu sürelerden önce gerçekleştirilerek yarattıkları muazzam sosyalist sanayi ile sosyaliz-

min kapitalizmden daha ileri bir sistem olduğunu tüm dünyaya duyurmuşlardır. 1929'da dünya tekelci kapitalizmi ekonomik bunalımlarını yaşarken, Sovyet İşçi Köylü Devleti ekonomik olarak gün ve gün ileriliyordu. Bu gerçeği, o dönem ve daha sonra ülkeyi gezen burjuvazinin basını bile manşetler halinde yazıyordu.

Yine Ekim Devrimi, toplumların ilerlemesinin önündeki engelin yerleşim yerlerinin coğrafi iklim şartlarının ve nüfus yoğunluğunun olmayacağını; toplumların ilerlemesinin önündeki esas engelin üretim araçlarının belli bir sınıfın tekelinde olup, üretimin bu azınlık sınıf tarafından gaspedilerek, toplumun büyük çoğunluğunun bundan mahrum bırakılması temeline dayanan sistemin olduğunu göstermiştir.

Ekim Devrimiyle sosyalizm, artık dünya proletaryasının ve mazlum halklarının umudu olmuş. Artık dünyada bir işçi köylü devleti kurulmuştu. Bu gerçek, proletaryanın enternasyonalist dayanışmasını daha da geliştiriyordu.

Ekim Devrimi ile ulusal sorun, bir ülkenin iç sorunu olmaktan çıkmış, uluslararası bir sorun haline gelmiştir. Ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından bu gerçeği biraz daha açalım.

Emperyalizm ve proleter devrimler çağından önce, ulusal burjuvazi için ulusal ülkenin sadece bir "iç pazar sorunu" olarak kalıyor ve günümüzdeki gibi önem arz etmiyordu. Ulusal burjuvazi bu sorunu rahatlıkla ortadan kaldırılabiliyordu. Ulusal burjuvazi halkını arkasına alarak, feodalizmi tasfiye ederek kapitalist toplum biçimini gerçekleştiriyordu. Çünkü, feodal toplum biçimi onun gelişmesinin önünde engel oluyordu. Günümüzün gelişmiş tekelci kapitalist ülkelerinin hepsinde feodalizmin tasfiyesi gerçekleştirilmiştir.

Dünya paylaşımının emperyalistler tarafından gerçekleşmesinden sonra, emperyalist ülkeler meta ihracı yerine sermaye ihracı yaparak kendilerine bağımlı ve sömürge ülkeler yaratmışlardır. Bağımlı ülkelerdeki işbirlikçi-

leri ile dünya mazlum halklarının baş düşmanı haline gelmişlerdir.

Ekim Devrimi işte bu gerçeğin ürünüdür. Devrimin artık bağımlı ve sömürge ülkelerde olacağını işaret etmiştir. Geçen süreç, bu gerçeği doğrulamış ve doğrulamaya da devam edecektir. Emperyalizmin çağımızdaki halkaları, Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki bağımlı ve sömürge ülkelerin ulusal kurtuluş hareketleri ile kopmaktadır. Ulusal kurtuluş hareketleri, proleter devrimin bir parçası olarak emperyalizme en büyük darbe-yi indirmiştir.

Devrim dalgasının yönü böylelikle değişmiştir: Avrupa ve gelişmiş kapitalist ülkelerden; Asya, Afrika ve Latin Amerikadaki bağımlı ve sömürge ülkelere doğru kaymıştır. Bu ülkeler kurtulmadan, aristokratlaştırılmış proletaryanın sermayeye karşı vereceği mücadelenin mümkün olamayacağı gerçeği günümüze kadar doğrulanmıştır. Bütün bu yukarıda değindiğimiz Leninist kuramlar bize, çağımızda ulusal sorunun bir ülkenin iç sorunu olmaktan çıkıp uluslararası bir sorun haline geldiğini doğrulamıştır. III.Enternasyonalin, "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşiniz" temel şiarı komüntern de sürekli kılınmıştır.

Emperyalistler, bağımlı, sömürge ülkelere sermaye ihracı yaparak bu ülkelerdeki işbirlikçileri ile birlikte halkımızın baş düşmanı haline gelmişlerdir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, sömürgecilğe, emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı verilecek bir mücadele ile, Kürt sorununu nihai bir çözüme kavuşturabilecektir.

Ekim Devrimi ulusal kurtuluş hareketlerinin çağımızda ancak proletarya ve onun temel ittifakı yoksul köylülük esas alınarak verilmesinin, bu hareketlerin marksist – leninist bir önderliğe sahip olmasıyla başarılı olabileceğini; çağımızda ulusal burjuvazinin feodalizmi tasfiye gücünün olmadığını, aksine feodalizmden yana bir ittifak eğilimi taşıdığını göstermiştir.

Günümüzde ulusal kurtuluş hareketlerinin bir kısmının ulusal burjuvazinin önderliğinde verildiği görülmektedir. Esas olarak bu tür burjuva hareketlerinin emperyalizm

karşısında süreç içerisinde başarılı olmadığı yaşanan pratiklerle görülmektedir.

Önderliğin ulusal burjuvazi tarafından yapılmasının sonucunda, hareketin sınıf karakteri halkı sınıf sömürsü temeline dayalı sistemin içerisine sokacak; ülke ekonomisi bağımlı duruma getirilerek, siyasi bağımsızlıkta belli oranda zedelenecektir.

Örneğin, Cezayir ulusal burjuvazisi halkı arkasına alıp emperyalizme karşı mücadeleye girmiştir. Cezayir ekonomisi ve burjuvazisi zayıftı. Bundan dolayı, Cezayir burjuvazisi ulusal kurtuluş sonrası, uluslararası sermaye ile işbirliğine girmek zorunluluğu ile karşı karşıya idi. Gelişmeler ve süreçte bunu gösterdi. Bir dönem önce, Cezayir'de yapılan zamlar karşısında halk sokaklara dökülüp, zamları protesto etmiş ve yüzlerce Cezayirli öldürülmüştür. Görüldüğü gibi, yıllar sonrasında da olsa, Cezayir burjuvazisinin mızrağının sivri ucunun halka çevrildiği gün yüzüne çıkmıştır.

Küba halkının kurtuluş mücadelesinin marksist – leninist önderliği Küba'yı hergün tekeller karşısında ekonomik olarak güçlü duruma getirmekte, halkın refah düzeyi gün be gün ilerlemektedir. Bunun içindir ki, Küba halkı Cezayir halkı gibi hayat pahalılığı ve benzeri uygulamaları protesto için sokaklara dökülüp, yönetim tarafından cezalandırılmamaktadır.

Emperyalist sistem günümüzde, bazı sosyalist ülkelerin ekonomisi aleyhinde gerçek olmayan abartılmış propagandalar geliştirmekte, kendi proleteryasını, bağımlı ve sömürge ülkelerin mazlum halklarını buna inandırmaya çalışmaktadırlar. Diğer taraftan bu halkların yer üstü ve yeraltı zenginlik kaynaklarını sömürerek böylelikle bir taşla iki kuş vurma taktiklerinde belli oranda başarılı da olmaktadır. Hatta sözüm ona kendilerine sosyalistim diyen bazı çevreler bile, emperyalistlerin bu propagandalarına alet olmaktadır.

ABD, Avrupa Ekonomik Topluluğunu oluşturan emperyalist ülkele- rin kendi ülkelerindeki proletaryayı ve dünya mazlum halklarını sömürerek böyle bir ekonomiyi ellerinde bulundurmaktadırlar.

Çağımızda ulusal kurtuluş hareket-

leri sanayinin gelişmediği ülkelerde, proleter devrimin bir parçası olarak sosyalizme doğru ilerlemektedir. Tabi ki bu durum sosyalizm için güçlükleri beraberinde getirecektir. Ama gelişen yan bu ülke ekonomilerinin başarılı olacağına taraf iken, kapitalist ekonominin sonunu getirecektir. Marksist – leninistler gelişen yan üzerine tahlilde bulunurlar. Ekim Devrimi münasebetiyle bu gerçeği vurgulamak gerekir.

Yazımızın başında 1. Dünya savaşının Rusya'da Lenin'in güçlü partisinin bu savaşta iç savaşa çevirerek Ekim Devrimini gerçekleştirdiğini; emperyalistlerin bu haksız savaşa karşı çıktığını; sosyal – şovenlerin ise ulusal savunma düşünceleri ile burjuvazinin yanında yer aldıklarını belirtmiştik.

Kürdistan halkını İran ve Irak devletlerinin siyasetlerinin devamı olan savaşlarına sokanlar, bu savaşta yana olanlar, halkımıza hesap vermek zorunda kalacaklardır. Kürt halkının burjuva milliyetçi güçlerden hesap sormasının en somut biçimi, sosyalizm için kavga ile olacaktır. Bunlar ve özerlik – otonomi talepleriyle yetinip halkımızın mücadelesine sekte vuranlar, Bağımsız Kürdistan'dan yana olmadıklarını da göstermektedirler.

Ekim Devrimi marksizm ve leninizmin çağımızın temel düşüncesi olduğunu, bu düşüncenin doğma değil, eylem klavuzu olduğunu doğrulamıştır. Marksizm ve Leninizmi Kürdistan yapısına indirgeyip mücadelemizin taktik ve stratejisini çizmeliyiz. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi, esas olarak Kürdistan sosyalistlerinin omuzlarındadır. sosyalistlerin dağınıklığı, mücadelenin önemli olumsuzluklarından olup, sömürgeci devletlerin işine gelmektedir.

Sömürgeciler Kürdistan'da gelişen bağımsızlık mücadelesini sustururken askeri, ekonomik ve teknik alanlarda işbirliğine gitmişlerdir. Kürdistan tarihi bunun örnekleri ile doludur. Bunun günümüzde de yapmaktadırlar ve Kürdistan bağımsızlığına kavuşana kadar da böyle yapacaklardır. sömürgecilerin bu ortaklığı, Kürdistan sosyalistlerinin ise dağınıklığı, açık bir şekilde halkımızın aleyhine bir durumdur.

Bu gerçeği YSK tespit edip üzerine düşeni kendi gücü oranında yap-

maktadır. YSK, sosyalistlerin birliğini isterken, esas amacı sömürgecilığe ve her türden gericiliğe, nihai anlamda son vermek içindir. Bağımsız Demokratik kürdistan'ın gerçekleşmesinin, Sosyalistlerin Birliğinden geçeceğini ve bu birliğin oluşmasının günümüz-

deki önemini vurgulamaktadır.

Ekim Devriminden, Kürdistan sosyalistleri olarak ders çıkarmamız zorunludur.

Küçük Bir Açıklama: Bu yazıda kalmadığımız görüşler olmasına ra-

ğmen yayın ediyoruz. Biliniyor ki, Yekitiya Sosyalist, gerek dışarıya karşı ve gerekse kendi örgütsel yapılanması içinde farklı düşünceleri yığınlar açmayı ilke olarak benimsemiştir.

Bu ilkenin bugün de doğru olduğuna fazlasıyla inanmaktadır.

TEVGER:

"KÜRDİSTAN VE TÜRKİYE'DE ÖNEMLİ OLAYLAR YAŞANIYOR"

Kürdistan ve Türkiye'nin ciddi ve sancılı bir dönemden geçmekte olduğu, her sağ duyulu insanın rahatlıkla tespit ettiği bir olgudur. Bu tespite varmak için de, çok derinliğine araştırma ve incelemeye bile gerek yoktur. Kürdistan ve Türkiye'de tezahür eden olaylar, sömürgeci faşist diktatörlüğün kaba uygulamaları, insanın bu tespite varması için, göze batırıcı bir özellik taşıyor.

Sömürgeci faşist diktatörlük, Kürdistan'da ulusal demokratik uyanışı bastırmak, halkın gelişmekte olan tepkisini sindirerek anlamsız hale getirmek için her türlü insanlık dışı sömürgeci uygulamalara baş vurmaktadır. Çok açık bir biçimde, köylüleri katletmekte, halkımızın ülkesini terketmesi, göçe zorlanması için açık bir politika izlemek; sürgünleri gerçekleştirmek; Irak sömürgeci devletinin Güney Kürdistan'daki uygulamasını, Kuzey Kürdistan'a taşımak için açık kozlarını oynamakta. Kimyasal silah kullanacağı tehdidini, silahsızlanma çalışmalarının yoğunlaştığı dünyamızın gözünün içine baka-baka savurmaktadır. Bütün bu uygulamaları aşan, cunta provalarına hazırlanmaktadır. Bu cunta provalarının göze batar hale gelmesinden dolayı, genel kurmay başkanı, "böyle bir şeye niyetli olmadıklarını, Türk ordusunun parlamenter demokrasiye bağlı olduğunu" ikiyüzlüce açıklamaktadır. Bunu söyleyince, sanki halklarımız ve onun savunucusu yurtsever, sol güçler de inandılar! Çok iyi biliniyor ki, Türkiye Cumhuriyeti tarihinde, bu tür açıklamaların arkasından askeri cuntaların geldiği pratik olaylarca doğrulanmıştır..

Kürdistan'daki uygulamalar elbetki, Türkiye'deki uygulamalar ve baskılarla atbaşı gidiyor. Sömürgeci burjuva iktidarı, Türkiye'de gelişmekte ve genişlemekte olan demokratikleşme sürecini dinamitlemek, bu süreci kırmak için de elinden geleni arkasına koymuyor..

Bu gelişmeleri gözönüne alan TEVGER, duruma ilişkin ana tespitlerde bulunan, tüm halk güçlerini birliğe ve mücadeleye çağıran geniş boyutlu bir açıklama yaptı. Bu saptamalara uygun, bazı pratik çalışmaları da, tüm yurtsever, sol güçlerle gerçekleştirmeye çalıştı. Bu sürecin son bulmadığını, tersine bu sürecin geliştirilip derinleştirilmesi görevinin ortada olduğu bu aşamada, TEVGER bildirisini yayınlamakta yarar görüyoruz.

xxx

TEVGER TÜM HALK GÜÇLERİNİ BİRLİĞE VE MÜCADELEYE ÇAĞIRIYOR

Yurtsever halkımız!

Tüm ilerici, demokrat insanlar!

Şu anda Kürdistan'da ve Türkiye'de önemli olaylar yaşanıyor. 9 Yıl önce, 12 Eylül askeri darbesiyle başlayan yoğun baskı ve terör rejimi daha sona ermeden, keyfi tutuklamalar, baskılar, işkenceler, halka yönelik tehdit, özellikle Kürdistan'daki kitleli operasyonlar, cinayetler, eşi az görülümüş baskı ve işkenceler sürerken, en gerici, militarist, saldırgan çevreler, halkımıza karşı çok daha geniş boyutlu bir saldırı ve kırm planını hayata geçirme çabası içindedirler. Son dö-

nemde açıkça buna yönelik hazırlık ve girişimler hız kazanmıştır.

Bu politikayı yürüten egemen çevrelerin demagojisine bakarsanız, "ülke" bölünme tehdidi ile karşı karşıyadır. "Hainler", "teröristler" ya da "eşkiya" Türk ordusuna, güvenlik güçlerine saldırıyor. Ordu ve polis gücü ise, sözde ülkeyi ve halkı bu "şer güçleri"ne karşı savunuyor..

Ama olaylar durmak bilmiyor, aksine tirmanıyor. Hükümet ve muhalefet, asker ve sivil yöneticiler arasında tartışmalar büyüyor. Devlet güçlerinin bölgede denetimi yitirmekte olduklarından söz ediliyor. Tehlike çanları çalınıyor. Derken, Genel Kurmay Başkanı bir kez daha, hükümeti de aşır tehditler savuruyor, "düşmana" ve ona "yardım eden", "destek olan" herkese karşı savaşmaktan söz ediyor.

Bu, bir bütün olarak Kürt halkına, bunun yanı sıra Türkiye'nin tüm emekçi halkına, demokrasi güçlerine, ülkenin tüm ilerici ve aydın güçlerine karşı yeni bir haçlı seferini başlatma girişimidir. Biz, Kürt ve Türk halklarını ve ülkelerimizin tüm ilerici, demokratik güçlerini, tüm namuslu, barışsever insanlarını egemen güçlerin bu yeni saldırı dalgasına ve demagojilerine karşı uyanık ve aktif olmaya, karşı durmaya, omuz omuza verip mücadele etmeye çağırıyoruz.

Öncelikle, mevcut sorunun adını doğru koymalıyız. Söz konusu zorba ve gerici güçlerin demagojilerini boşa çıkarmalıyız.

Evet, bugün bölgede ciddi olaylar var. Ama bunun sorumlusu Türk devletidir, onun yıllardır Kürt halkına karşı izlediği, eşi benzeri az görülümüş

sömürü ve terör politikasıdır. Bu devlet halkımıza yalnızca açlık, işsizlik, dayak ve işkence, kırım ve sürgün getirdi. O, anadilimizle okuyup yazmayı, kitaplarımızı, türkülerimizi bile yasakladı. Bu devlet Kürt halkı için bir yabancıdan, iğrenç ve acımasız zorbalık aracından başka bir şey değil.

12 Eylül rejimi ise baskı ve terörü doruklara çıkardı. Kürdistan bir uçtan bir uca operasyonların, kitlesel tutuklamaların, işkencenin, cinayetlerin, insan onurunu aşağılayan binbir eylemin hedefi oldu. Eğer ortada azgın bir terörist varsa, gerçek bir eşkiya ve haydut varsa, o da apaçık ki, Türk devletinin ta kendisidir.

Böyle bir politikanın kitleleri çok çeşitli biçimlerde tepkiye, kurtuluş yolu aramaya yöneltmesi kaçınılmazdır. Böylesi bir yönetime karşı silahlı ya da silahsız direnmek — halk güçleri açısından, güçler dengesi ve diğer koşullar gözönüne alınarak, belli eylem biçimlerinin zamanı olup olmadığı ve bu açıdan, yaratacağı sonuçlar bir yana — en doğal haktır, meşrudur. Zorba ve terörist Türk devletinin kendi yarattığı sonuçlar nedeniyle yakınması, haydutluk örtüsünü başkalarının üstüne atmaya kalkışması gülünçtür, yavuz hırsızın ev sahibini bastırması davanışıdır.

Sömürgeci ve şöven yönetim, son 20 — 30 yıl içinde giderek büyüyen, kitleselen Kürt ulusal hareketini dizginlemek, yönünü şaşırtmak ve ezmek için, açık ve gizli örgütleri eliyle bir dizi provakasyonlara, tertiplere girişti. Son dönemde bu tertipler çok daha yoğunlaşmıştır. MİT, Kontrgerilla, "özel timler" ve devletin tüm öteki açık ve gizli güçleri eliyle olaylar yaratılıyor. Polis ve asker timleri, "peşmerge" kılığında köyleri basıyor, adam öldürüyorlar. Böylece halk, yurtsever unsurlara düşman hale getirilmek isteniyor. Aşiret kavgaları kıskırtılıyor. Ormanlar yakılıyor. Halkın yaylaya çıkması, kente inmesi, tarlasını sürmesi önleniyor.

Amaç açıktır: kaos, güvensizlik, terör yaratarak, halkı açıkça tehdit ederek en başta sınır yönetimini boşaltmak. Kürt halkını göçe zorlamak. Eğer, mal ve can güvenliği kalmamasına rağmen, halk göç etmemekte direnirse, bu kez de zorla yerinden yurdundan sürmek. Irak'ın son yıl içinde, kimyas-

zal gaz da kullanarak Kürt halkını sürmesi ve Kürdistan'ı neredeyse yerle bir etmesi bu zorbalık için de örnek olmuştur. Onlar, dış kamuoyunun, Irak'ın yaptıkları karşısında sesiz kaldığına bakarak bundan cesaret almakta ve ortamı kendileri için uygun sanmaktadırlar. Türk devleti son olarak Hakkari, Siirt ve Van yöresinde işte bunu yapmaktadır.

Bu kanlı oyun kamuoyunun gözleri önünde açıkça oynanmaktadır. Ama Kürdistan'da devlet eliyle yaratılan kaos da yetmiyor. 12 Eylül öncesinde olduğu gibi, Türkiye'nin büyük kentlerinde herhangi bir örgütün sahiplenmediği, "kimin yaptığı kuşkulu", gerçekte MİT, Kontrgerilla ve benzerlerince tezgahlanan bombalar patlıyor. Böylece, 12 Eylül'cü generaller, ya da onların izinden gidenler, yeni cumhurbaşkanı "heveslileri", en azgın şövenler, militaristler, işkenceciler bir kez daha kitleleri aldatıp, bunalım ortamında bir "kurtarıcı" olarak öne çıkmak istiyorlar. Terör edebiyatı bir kez daha, egemen sınıflar arasındaki post kavgasının bir aracı yapılıyor. Sözkonusu en gerici güçler bunda başarıya ulaşırlarsa, son dönemde toplumun demokratik yönde güçlenen eğilimini durdurmak, durumu daha da geriye götürmek, yıpranmış 12 Eylül çarkını onarmak, daha da pekiştirmek, demokratik ve yurtsever güçleri yeniden, belki daha da vahşice ezme amacındadırlar. Kürdistan'a yönelik olarak ise, açıkça yeni bir kırım girişimi gündemdedir.

Yurtsever Halkımız,

Tüm İlerici, demokrat, barışsever insanlar !

Kürdistan ve Türkiye halkı, bir tüm olarak demokratik ve ilerici güçler yeni ve ciddi bir tehlike ile yüzyüzedir. Bu tehlikeyi önlemek, sömürü ve zorbalık güçlerinin oyununu boşa çıkarmak ise, toplumun emekçi, aydın, ilerici, demokrat güçlerinin uyanıklığına, sorumluluk derecesine ve mücadele yeteneğine bağlı. İnanıyoruz ki bu güçler eğer uyanık ve sorumlu davranırlarsa, sömürgeci yönetimin demagojilerine kanmayıp onun, halklarımıza büyük acılar ve zararlar vermektense başka hiçbir geleceği olmayan politikasına karşı kararlı biçimde direnirlerse, bu oyunu boşa

çıkarmak mümkündür.

Hükümetin başı Özal, "sorunun siyasi çözümü yok" diyor. Demek ki Bay Özal da, asıp kesmekle bir sonuca ulaşacağını sanan, süngü gücünün sihri inanan generaller gibi, bu sorunu terör yoluyla, silah gücüyle çözeceğini sanıyor. Ne var ki, bu zorbalık aldatıyorlar, tarihi tecrübenin pek çok kez kanıtladığı gibi, çıkmaz bir yolda ısrar ediyorlar. Bu yol onları düze çıkaracak, ama batağa biraz daha batıracaktır. Bu politika yalnız Kürdistan'ı değil, Türkiye'yi bir bütün olarak yangın yerine çevirecektir.

Dost ve düşman şunu iyi bilsin ki, 25 milyonluk Kürt halkı (salt Türkiye'nin sınırları içinde 15 milyonu aşılıyor) köleliğe asla evet demeyecektir. Zorbalık güçlerine asla boyun eğmeyecektir. Hiçbir güç, ne denli acımasız ve zorba olursa olsun, hangi silahları kullanırsa kullansın, 20. Yüzyılın son çeyreğinde halkımızı toptan yok edemez, kurtuluş mücadelemizi durduramaz, bu insanlık dışı ve alçakça hedefe ulaşamaz. Bu politikayı yürütenler, onunla asla umdukları huzur ve sükuna kavuşamayacaklardır. Bize yaşamı cehennem edenler yataklarında rahat uyuyamayacaklardır.

Bu politika, şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da, yalnız Kürt halkına değil, Türk halkına da büyük zararlar verecek, büyük maddi ve moral kayıplara yol açacak, ülkenin kalkınmasını sekteye uğratacaktır. Türkiye'nin kaderini elinde tutan sömürücü ve zorba zümrenin izlediği bu politika asla Türk halkının ezici çoğunluğunun politikası değildir.

Gerçekten bir çözüm vardır ve siyasi çözümdür. Bu, uluslararası hukuka, insani ilkelere uygun olan çözümdür. Kürt halkının varlığı tanınmalı, onun kendi kaderini tayin hakkına saygı gösterilmelidir. Kürt halkı da her halk gibi özgür ve bağımsız yaşamak hakkına sahiptir.

Ortada bir gerçek var, bu gerçek tanınmalıdır: Kürt halkı vardır ve Kürdistan onların ülkesidir. Biz hiç kimsenin ülkesini bölmek istemiyoruz; yalnızca kendi ülkemizde baskı görmeden, insanca, özgür insanlar olarak yaşamak istiyoruz. Biz hiçbir halka düşman değiliz. Türk halkı da kardeş bir halktır ve onunla barış içinde, dostça yaşamak istiyoruz.

Tüm emekçi, namuslu, aydın Türk insanına sesleniyoruz: Ülkelerimizde barışın ve kardeşliğin gerçekleşmesi için yüzyıllardır süren bu kavganın son bulması için, sözkonusu çıkmaz politikada direnen, halklarımızı birbirine düşman etmek isteyen, bunca acıya, gözyaşına yolaçan bu zorba yönetime karşı tüm güçleri birleştirelim; elele verelim, aşılmaz bir duvar örelim.

Yangını durdurmanın yolu vardır. Bunun yolu, sözkonusu halk düşmanı, zorba politikacıların, generallerin önerdikleri gibi Kürdistan'a daha çok askeri birlik göndermek, daha etkili silahlar kullanmak, kırım ve sürgünlere girişmek değildir. Bunun yolu, öncelikle bu terör ve zorbalık politikasını durdurmaktır.

İlk elde ordu ve polisin Kürt halkına karşı savaş durumuna son verilsin., bu güçler Kürdistan'dan çekilsin. Operasyonlara, kitlesel tutuklamalara, işkenceye, dayağa hakarete son verilsin. Kışla, karakol ve hapisane yapımına son verilsin. Olağanüstü halle, Bölge Valiliğine son verilsin. Köy kuruculuğu sistemi kaldırılsın. Zorla boşaltma ya da baskı ve terör sonucu yerlerini terk etmek zorunda kalan halkın köy ve kentlerine geri dönüşleri için olanak sağlansın, zararları tazmin edilsin. Bir genel afla zindanlar boşaltılsın. Kürt sorunu tabu olmaktan çıkarılsın, özgürce tartışılabilin. Dil, tarih ve kültür üzerindeki zorbalığa son verilsin. Kuşku olmasın ki bu, yangını durduracak ve sorunun demokratik çözümü için yolları açacaktır.

Ama besbelli ki bu politika zorbalık güçlerinin değil, demokrasi güçlerinin politikasıdır. Ve çözüm buradadır.

Çilekeş Kürdistan Halkımız, Yurtseverler, Aydınlar, Namuslu Olan Herkes!

Ülkemiz ve halkımız bir kez daha ciddi bir tehlikeyle karşı karşıyadır. Yıllardır estirdiği terörle, kan dökerek, işkence ederek ve binbir hayasızca eylemiyle amacına ulaşamayan, üstelik halkımızın artan nefreti ve tepkisiyle karşılaşan sömürgeci güçler, bunun verdiği öfke ve azgınlıkla bugün daha da saldırgan bir tutuma yöneliyorlar. yeni bir sürgün ve kırma hevesleniyorlar.

Bunu önlemeliyiz ve önleyebiliriz. Uyanık ve mücadeleci bir halkın gücünün bu zorbalara gücünden fazla olduğunu dosta ve düşmana göstermeliyiz.

Bunun için bize gerekli olan, herşeyden önce ulusal güçlerin sıkı birliğidir.

Geçmişte düşmanın saldırılarını kolaylaştıran, en başta halk güçlerinin dağınıklığı, bölük pörçüklüğü idi. Sömürgeci düşman mezhep ve aşiret farklarından, halkın örgütsüzlüğünden, bilinç düşüklüğünden yararlandı. Buna birkez daha aynı fırsatı vermemeliyiz.

Tarih pekçok kez gösterdi ki, en büyük güç, kendine güvenen ve eyleme geçen kitlelerin gücüdür. Bu tüm silahların en etkilisidir. Düşmanın hainane plan ve provakasyonlarını boşa çıkaracak olan da asıl bu güçtür.

Kürdistan'da bir uçtan bir uca, kentte ve kırdaki Batı'daki metropollerde halkımızın direnişini örgütleyelim. Koşulların elverdiği her yerde, her olanağı ve fırsatı değerlendirerek, yaratıcı bir biçimde, bugüne kadar kitlelerin bildiği ve başardığı gösteri türlerinin, toplantıların, yürüyüşlerin, kepenk indirme eylemlerinin v.b. yanısıra, yeni tür eylemlerle direnelim.

Dini inancı, politik görüşü, partisi ne olursa olsun, Kürdistanlı her namuslu insan, zorbalık ve zulüm rejiminin yaptıkları ve yapmayı düşündükleri karşısında, bu saldırıları boşa çıkarmak, zulüm ve baskı uygulamalarına son vermek ve ulusal varlığımızı, onurumuzu korumak için elele verelim; parlamentoda, meslek örgütlerinde, basında, kitle eylemlerinde yanyana gelmeli; güçlerini birleştirmeli, omuz omuza mücadele etmeli. Kürdistan'daki ve Türkiye'deki zulme ve zorbalığa karşı, demokrasi ve insan hakları için kavgada Türk halkının ilerici, demokratik güçleriyle elele vermeli.

Yurt Dışındaki İşçiler, Aydınlar ve Politik Mülteciler!

Sömürgeci düşmanın halkımıza yönelik son tehditleri ve saldırıları karşısında siz yurt dışındaki insanlarımız da ciddi görevler düşüyor.

Ülkemize ve ulusal varlığımıza yönelik son hainane planları engellemek, bugüne dek pervasızca süregelen zulüm çarkını geriletmek,

aynı zamanda uluslararası kamuoyunu harekete geçirmeye bağlıdır. Unutmayalım ki uluslararası planda sessizlik sözkonusu zorbalara işini kolaylaştırır.

Dış kamuoyunu harekete geçirmek için, şu anda ekonomik nedenlerle yurt dışında bulunan yüzbinlerce Kürdistanlı emekçinin yanısıra, zulüm ve terör rejiminin elinden kurtulmak için yurt dışına geçmiş binlerce politik mültecinin de yapabileceği çok şey vardır. Onlara düşen, herhangi bir politik örgütten olsunlar ya da olmasınlar, biran önce biraraya gelmek, sömürgeci güçlerin yaptıklarını teşhir etmek, planlarını açığa vurmaktır ve dış kamuoyunu buna karşı harekete geçirmek için etkin eylemlere girişmektir. Yitirecek zaman yoktur ve bu mücadeleye her insanın yapabileceği katkının büyük değeri vardır.

Bildiri ve broşürlerle, mektuplarla, özel görüşmelerle, yığınsal gösterilerle dış kamuoyunu, sorumlu çevreleri, devlet adamlarını, siyasi partileri, sendikaları, kadın ve gençlik örgütlerini, insan haklarıyla ilgilenen kuruluşları, basını uyaralım.

Yurt dışında onbinlerce yurtsever insanımızın, onların örgütlü güçlerinin bir yumruk halinde, bilinçli ve kararlıca yürüteceği çeşitli türden eylemler, sömürgeci düşmana dünyayı dar edecektir. Böylece onun planlarını bozabilir. Kürt ulusal sorununun uluslararası kamuoyunun gündemine daha geniş çapta girmesini hızlandırabiliriz.

Bugün yurt dışındaki insanlarımızın omuzuna işte böylesine tarihsel bir görev düşüyor ve onlar bunun sorumluluğunu ve bilinciyle davranmalıdır.

Yurtsever Halkımız,

Gençler, Kadınlar, Ülkemizin tüm Onurlu, Şerefli İnsanları!

Halkımızın ve ülkemizin bugün karşı karşıya olduğu tehlikeyi önlemek, zulüm ve terör rejimini geriletmek, insanlık onurumuzu savunmak, hak ve özgürlüklerimizi elde etmek ve geleceğimizi kazanmak için elele verelim, mücadele saflarına katılalım.

TEVGER tüm halk güçlerini birliğe çağırıyor.

TEVGER insanlarımızı yurt içinde ve dışında, her olanaktan yararlanarak mücadeleyi yükseltmeye çağırıyor.

BASIN AHLAKI ve APO'NUN SENARYOLARI

H. BIZAV

Yazıma önce, "Basın Ahlakı ve Görevleri" üzerinde kısaca durmakla başlayacağım.

Gerek burjuva ve gerekse ilerici—devrimci basın (gazete, dergi), radyo ve televizyon, kitle iletişim araçları olarak; dünyamızda ve toplumumuzda olup—gelişen olayları kamuoyuna sunmakla gerçekten de önemli bir görevi yerine getirmektedirler.

Ama, bütün bu organların, kurumların dürüst bir biçimde, kurallarınca görevlerini yerine getirebildiklerini söyleyebilir miyiz? Bence hayır!

Şöyleki: günümüzde kapitalist—emperyalist sistemde, bütün ilişkiler kar, artı değer kanunlarına göre şekillendiği için; bu toplumlarda da kitle iletişim araçları da, bu kar kanununun gereklerine göre düzenlenmiştir. Yani basın kurumları tekelleşmiştir veya tekellerin çıkarlarına göre düzenlenmiştir. Bundan dolayı da; gerçek bir iletişim organı (kamuoyunu somut haberle bilgilendirme anlamında görevini layıkıyla yerine getirememektedir. Bu anlamda da, devrimci ve ilerici basın, bahsettiğimiz basın, "boyalı basın", "sarı basın şeklinde tanımlara kavuşturmuştur. Yani sosyo—ekonomik politik düzenin çıkarlarına göre düzenlenmiş kitle iletişim araçları, yaşamımızda hüküm sürmektedirler.

Bir de manşet ve ilk (baş) haber olayı vardır.

Bu olgu hem ilerici ve hem de boyalı basın açısından göreceli olarak ortak bir karakteristik özellik taşımaktadır. Yani, her iki basın da hesaplarına göre, kamuoyunu etkilemek açısından: önemli haber ve gelişmeleri manşet yapmaktadırlar. Boyalı basının manşet amacı: daha ziyade sansasyonel haberlere dayandığı için kimi zaman ya da çoğu zaman, asılsız haberleri de manşet yapmaktadır. Amaç: hedeflenen kişi, kurum, kuruluşu olumlu veya olumsuz düzeyde etkilemek, kamuoyuna yansıtmaaktır.

Özellikle ekonomik—politik açıdan geri olan ülkelerde: bu manşet olayı daha sık yapılmakta ve kötü bir biçimde kullanılmaktadır. Aynı zamanda, kitle iletişim araçlarının tiraj

yükseltmek, dinleyicisini artırmak için baş vurduğu kötü bir taktiktir.

İlerici basın ise, daha ziyade emekçilerin, ezilenlerin ve mazlumların çıkarlarına uygun bir şekilde manşet atmaktadır, ya da atmak zorundadır. Örneğin, militarizmin zulüm ve vahşetini emekçi halklar lehine manşet edip kamuoyu oluşturma yönüne gitmek gibi bir derdi vardır. İşte öz itibarıyla, iki tür manşet olayıda basını karakter olarak birbirinden ayıran temel bir unsur niteliğindedir.

Bir de boyalı basının asılsız haberlerine karşı, olayın muhatabının veya kahramanının, "tekzip" ve diğer hukuki nefis—i müdafaa temelinde dava açma hikayeleri vardır. Özellikle burjuva hukuk kurallarının biraz da olsa işlediği, insan hak ve özgürlüklerinin sınırlı da olsa yasallaştığı ülkelerde, bu mekanizma geçerliliğini korur. Çoğu zamanlarda, asılsız haberin muhatabı unsarlar davada başarı elde ederler. Mahkemeler, asılsız haber veren kurumu, kişiyi maddi ve manevi ölçülerde cezalandırır..

Diktatoryal ülkelerde ise, durum tam da tersine işlemektedir. Şöyleki, diyelim ki ilerici bir gazete (olabildiği kadarıyla) yönetimi, veya yönetimde bulunan unsurların işkence v.b. uygulamalarını sansürlü bir biçimde haber olarak verdiği zaman; yönetim suçunu kabul etmediği gibi, "hem suçlu ve hem de güçlü psikolojisiyle" doğru haberi veren basın yayını organına karşı saldırıya geçer, hukuki yolları kendi lehine kullanır..

Tabi ki, bütün bu basın ve kitle iletişim araçlarının şartlara ve hitap ettikleri kamuoyunun yapısına göre bir okuyucu ve dinleyici kitlesi de vardır.

Örneğin, cebindeki son kuruşunu vererek, sırtının çıplak ve karnının açlığına aldırış etmeden, kahvaltısını "spor Gazetesi" ile yapan milyonlarca insan vardır. Yine mesela, cebindeki ödeyerek, bir dergi veya gazetenin baş kapağında açık poz vermiş bir kadın resmini görmek için gazete alan, tonca insan vardır. Yine de, büyük bir yalanı manşet yapan gazeteyi almak için, kuyruğa giren milyonlarca, bin-

lerce meraklı insan vardır.

Demek ki, toplumların duyarlılık, bilgi ve kavrayış normlarına göre bir şekillenme sözkonusudur. Yani toplumumuzda doğrunun, gerçeğin etkisi olduğu gibi, yalanın skandalın, komplonunda yeri ve hacmi de (hem de fazlasıyla) vardır.

Yukarıda da belirttiğim gibi, kamuoyunun bilinç ve duyarlılığına göre, boyalı basında kendi içerisinde belli bir farklılık arz eder. Örneğin, öyle basın kurumları vardır ki, istese de yanlış haber iletme olanakları sınırlıdır. Çünkü, okuyucusu ve dinleyicisi onu kritiklikle dinleme ve okumaktadır. Bu da basın organının hesaplarını büyük oranda karıştırmaktadır.

İlerici Devrimci Basın

İlerici—Devrimci basın ve iletişim araçları bakımından da yukarıda aktarmaya çalıştığımız değer yargıları geçerlidir. Örneğin, öyle taraftarlar vardır ki (bunlar parti ve örgüt üyeleridir), takip ettikleri basının her söylediklerini ikircimsiz, kritik yapmadan okuyup taklik eder. Bu taraftarlar, fanatik karakter taşımaktadırlar. "PKK" ve yayınlarının takipçileri bu örneğe uygun düşen niteliktedir.

Ama bunun yanında, öyle unsurlar vardır ki, takip ettikleri ve dinledikleri kitle iletişim araçlarının yaygınlaştırdıkları haberleri, ileri sürdüğü görüşleri kritiğe tabi tutup, ona göre tutum belirlerler. Gerçekten bilimcil, demokratik düşünen parti ve örgütlerin taraftarları da, bununla bir çıkışma gösterir.

Bunun da, kitlenin bilinç seviyesine göre bir durum değişikliği gösterdiği hemen tespit edilebilir.

Ayrıca, kritik yapma olanağı elinden alınmış bir ögenin, istese de istemese de yazılanı, söyleneni onaylama durumu sözkonusudur.

Bu daha çok diktatoryal yönetim biçimleriyle yönetilen ülkelerde böyle olduğu gibi; devrim ve ilerleme adına diktatoryal yapılanmalarda da böyledir. Konumuzun başlığına da uygun geldiği için somut bir parti ve somut

bir basın yayın organı üzerinde duracağım.

"PKK" ve "Serxwebûn"

Okuyucunun da bildiği gibi, Serxwebun gazetesi "PKK" hareketinin merkezi yayın organıdır.

Bu parti ve partinin önderliği: Kendisini, gelmiş geçmiş yurtsever parti ve örgütlerden; bu parti ve örgütlerin önder kadrolarından farklı bir konumda gören bir anlayışa sahip olduğu için; doğal olarak bu insanların tasarruflarını yazıt düzeyinde ifadelendiren yayının organı da, kendini "yayınlar—üstü", farklı bir konumda görmektedir. Ben kişi olarak bu partinin ("PKK") ve yayın organının, olumsuz anlamda, diğer parti ve yayınlarından çok çok ayrıldığını, farklılığını kabul ediyorum. Neden?

Bir defa, bu parti ideolojik—politik, pratik açıdan, Kürdistan'da varolan tüm yurtsever örgüt ve partilerden ayrı, insani olmayan bir yol—yönteme ve anlayışa sahiptir. Bu ismi geçen örgüt, kendi dışındaki diğer Kürdistanlı tüm yurtsever örgütleri; sömürgecilerin, emperyalizmin ajanı görmektedir. Kürdistan'ın diğer siyasal örgütlerinden hiçbirisi bu sakat anlayışa sahip değildir. Bu örgütlerin hepsi birbirini dost görmektedirler. Bu önemli farklardan biridir.

İkinci fark: Kürt halkının sömürgeci yabancı işgal güçlerine karşı ulusal baş kaldırısının, mücadelesinin, kendileriyle başladığını söyleyen ve tarihi kaba bir biçimde inkar etmeye cüret eden hiçbir Kürdistanlı yurtsever örgüt yoktur. Anlaşılacağı gibi, "PKK" tam da inkarcıdır. Köksüzdür..

Üçüncü fark: "PKK", düzmece "kongre" ve "konfrenasları'da, Kürdistan halkı ve yurtsever devrimciler için şöyle diyor: "Her ne kadar başka bayraklar altında, yer alıyorsa da, eğer gerçekten bunlar aldanmamışlarsa, bunlara yaşama hakkı yoktur" şeklinde sığıla düşen başka bir örgüt olamaz.

Dördüncü fark: "Düşman"ın üzerine gönderdiği militanlarına sekreter ünvanıyla; "sizin anne ve babalarınız size hiçbir miras bırakmadılar.. Aileleriniz ihanetin Mekkesi, Medinesidirler diyerek, insanlarını ve halkını horlayan bir başka parti lideri ve partisi görülmemiştir.

Beşinci fark Partisi bünyesindeki, değişik düşünce ve görüşleri baskıyla, korkuyla, silahla bastıran; sırf ayrı düşündükleri için en seçkin önder kadrolarını acımasızca katledip onlara "ajandırlar fetvasını çıkaran bir yapılanmaya ve lidere, "PKK" dışında rastlanılmamıştır.

Altıncı fark: Halk'ın binyıllara dayanan ulusal direniş bayramını (Newroz'u) kendi "direnişle" özdeşleştirip, başka ulusal güçlerin bu bayramı kutlamalarını engellemek için kan döken başka bir yapılanmaya rastlanmamıştır.

Yedinci fark: Kendisini eleştiren her insanı, örgütü ve partiyi; düşman saflarında gören başka bir partiye rastlanılmamıştır.

Sekizinci fark: Halkı içerisinde sevilen, sayılan, fedekar yurtsever örgüt ileri gelenlerine pervasızca, "düşmanla ilişkilidir" deme cüretini gösteren başka bir yapıya rastlanılmamıştır.

Dokuzuncu fark: Senelerce birlikte hayat arkadaşlığı, mücadele arkadaşlığı yaptığı, aynı yastığı paylaştığı hanım arkadaşına karşı düşmanca tavır koyup, ajan damgasını vuran lider görülmemiştir, "PKK" şefinin dışında.

Daha birçok farklılıkları arzedan "PKK" yapılanmasının başka kompleksleri ve büyük hastalıkları da vardır. "PKK", NATO'nun yaptığı tüm askeri tatbikatları kendisine karşı gördüğü gibi; İsrail'in Lübnan'ı işgalinin de kendileri için olduğu ileri sürmekten geri kalmamış. Hayallerini dahada genişletmiştir: Irak devletinin kimyasal silah bombardımanını, Celal Talabani'nin ABD'ye gitmesini, M.Barzani'nin Avrupa ülkelerine dolmasını, Evren'in Pakistan'a gitmesini, herhangi bir Kürdistanlı örgüt, şahsiyetin BM ve İnsan Hakları Komisyonuna ya da diğer uluslararası platformlara Kürt sorununda rapor sunmasını hep "PKK"ye karşı, onun çalışmalarının engellenmesi damgasını vurmaktan geri durmaz.

Daha neler, daha neler?

12 Eylül darbesi sadece "PKK"ye karşı gelmiştir...

ABD'nin Grenada adalarına müdahalesi, İngiltere'nin Folkland adalarına çıkarma yapması da "PKK"ye karşıdır.

Tabii ki, Kürdistanlı yurtsever güçler kendi aralarında bir güç—eylem

birliği oluşturduğu zaman da, o oluşum "PKK"ye karşı oluşmuştur!!

Özcesi, "PKK", kendisi dışındaki herşeyi kendisine karşı görmekte. Kendi yapmadığı herşeyi de karalamakta ve kötülemektedir. Bunun şizofrenik bir hastalık olduğunu tespit edebiliyorum.

Buradan "PKK"ye bazı sorular sormaktan kendimi alkoyamayacağım.

"Onlarca önder kadronu ajan damgası ile yargıladın. Serxwebun dergisi incelendiği zaman, PKK içindeki ajanların sayısının yüzleri bulduğu kolaylıkla tespit edilebilir". Öyleyse, "PKK" ajan üreten bir mekanizma mı, denilebilir mi? "PKK"nin şefi hanımının bile ajan olduğunu ileri sürdü. Bu iddiaya göre, ajanlık "PKK" şefinin yatak odasına kadar uzanmış! Üstelik "PKK" şefinin ajanlarının hepside iyiniyetli!. Apo'ya da hiç dokunmuyorlar. Ama her zamanda, Apo onları suçüstü yakalıyor, kaçan kaçıyor, kaçmayan tutuklanıyor, öldürülüyor v.b..

"PKK" ve şefi, kendi içindeki ajanların yetersizliğinde çoktan beri anlamış görünmektedir. Uzun bir dönemden beridir ki, bu süre 12 Eylül öncesine ve hatta "PKK"nin bir gurup olarak ortaya çıktığı zamana kadar uzanır: Kürdistanın en değerli yurtseverlerini, öncü kadrolarını da ajan görmekten geri durmamıştır. Son zamanlarda bu saldırganlığını, hastalığını çılgınlık derecesine çıkarmış durumda. Utanmazca, sorumsuzca yurtsever örgüt ve unsurların; "PKK" kamplarına ajan gönderdiğini yazıyor ve hayasızca saldırılarda bulunuyor. Bu saldırı, hayat endişesi ve paniğinin bir ifadesidir. Görünen o ki "PKK" şefi kendi hayatında açıkça endişe ediyor, yaptığı kötülüklerin kendisine dönüp, kendisini sorgulayacağı korkusunu taşıyor. Bunun için de sağa sola saldırıyor. Eğer gerçekten de, "PKK" şefinin ileri sürdüğü gibi, söylediği insanlar ajan olsalardı, şimdi "PKK" şefide yerin dibinde olurdu..

"PKK" şefinin Kürt yurtseverlerine saldırma hakkının olmadığını iyi bilmesi gerekir.

Düşün ki, "PKK" şefi, "Ulus meydanındaki Atatürk'ün heykelini gördüğü zaman, heyecanlanıp, saçları diken diken olurken, ona özenirken", suçladığı insanlar, sömürgeci T.C

mahkemelerinde, "PKK" şefinin deşete düştüğü Atatürk'ün Misak—1 Milli sınırları değiştirip, Bağımsız Kürdistanı kurmaya çalışmaktan yaręlamıyorlardı.

"Serxwebun" gazetesinin 93.sayısında ileri sürülen görüşlere göre, İ.Güçlü güya SHP milletvekili ile görüşmüş. Milletvekili de T.C devleti adına gelmişmiş! Otonomi vaad ediyormuş! Tam da gülünç bir iddia. Bunu ileri sürmek, sömürgeci Türk devletinin yapısını bilmemek anlamına gelir. "PKK" karakucak bir kavga içinde olduğunu biliyordum, ama bu kadar bilgi fukarası olabileceğini de kestiremiyordum. Başkalarının yazdıklarını okumayı bir tarafa bırakalım, T.C devletinin bu güne dek halkımıza ve ülkemize karşı yürüttüğü politikayı kabaca bilince çıkarmak, bazı gerçekleri yakalamaya yeterlidir..

Yine içtenlikle belirteyim ki, Vak-

kas ve Vakkas gibilerine neler çektirmektesiniz. O insan(lar), "PKK"nin ulusal kurtuluşçu bir örgüt olduğuna inanç getirip, saflarına katıldı. Bu kendisi için bir kötülüğe dönüştü. yoksa, İ.Güçlü ve bir başka yurtseverin akrabası olma, talihsizliği mi yaşıyor? Dolayısıyla sömürgeci T.C devletinin Kürt yurtseverlerinin ailelerine, akrabalarına ve en uzaktan yakınlarına karşı yürüttükleri politika ile, "PKK"nin yürüttüğü politika arasında ne fark vardır? Doğrusu ciddiyetle üzerinde durulması gerekir..

Bir yığın insan için komik iddialar ileri sürülmesinde medet umuluyorsa, bu bir kurtuluş yolu olamaz. Yani bir insan gelecek "PKK" şefine santaj yapacak ve karşılığında, Polonya da burs alıp okuyacak!. Görünen o ki, "PKK" şefine karşı olan "ajanlar"da çok ufak tefek karşılıklarla hayatını tehlikeye atıyorlar! "PKK" şefi böylesine çirkin

senaryolar yazdıracağına, geçmişteki mesleğine dönüp, kuranı kerimden bir sayfa okumuş olması, müritlerini artırmada daha iyi bir vasıta olabileceği gibi, din'in Kürt halkı üzerindeki tezini sentezleştirme becerisini geliştirebilir di..

Görünen o ki, "PKK" şefi SHP'li Kürt milletvekilleri ile görüşmeyi otonomiye bağlıyor. Ama NATO'nun fikir adamı ile günlerce tartışmak, filim yapmak ne anlama gelir? Ayrıca Hafız Esat'ın büyük resimleri altında "bağımsız Kürdistan" nutukları atmak hiçbir olumsuz anlama gelmesin?

Görünen o ki, "PKK" şefi herşeyi yapmada ve seçmede özgürdür. Ama başkalarının özgürlüğü yoktur. Bu ne biçim düşünme tarzı. Cevabı açık: Anti—demokratik, diktatoryal düşünme tarzıdır..

LONDRA'DAN BAZI NOTLAR

Kürt yurtseverleri, sosyalistleri buldukları her alanda, halkımızın mücadelesinin geliştirilmesi için ellerinden geleni yapmaya çalışıyorlar. Bulduğumuz aşamada, "dünya Kürt yurtseverleri, sosyalistleri için oldukça küçülmüştür" desek abartmış olmayız. Gerçeğin penceresinden soruna bakıldığı zaman, Kürtlerin dünyanın dört bir yanına dağıldıkları hemen görülebilir. Bu olgu, tüm dünya halklarının dikkatini çektiği gibi, halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi içinde ciddi olanaklar yaratmaktadır.

YSK taraftarları, 1 Ekim 1989 günü, Londra'daki "Kürt İşçi Derneği"nin kongresi öncesinde bir bildiri kaleme aldılar. Bu bildiri de, Kürdistanlı devrimci ve demokratların dağınıklığı ve bölünmüşlüğü ile ilgili saptamalar yapılmakta, "21.Yüzyılın eşliğinde olduğumuz bu süreçte ne yazık ki Kürdistanlı demokrat ve devrimcilerin de dağınıklığı sürüyor. Sömürgeci faşist gerici diktatörlüğün 12 Eylül 1980'de gerçekleştirdiği darbeyle uç veren dağınıklık, herkesin de kabul edeceği gibi toplu bir yenilgiyi de beraberinde getirdi.

"Gerek partileştiğini iddia eden örgütler, gerekse guruplar bu yenilgiden

büyük yaralar aldılar. Kuşkusuz bu yenilginin birçok nedeni vardır. Bu nedenlerin en başında da her siyasi klğin kendisini "devrimin mutlak öncüsü" olarak görme anlayışını mutlaklaştırmakta ifadesini bulan dar gurupçuluk gelmektedir. Aradan on yıl geçmesine karşın bu sektör tavırlar halen devrimci mücadelenin önünde büyük bir engeldir" denilerek, devrimci saflardaki bir hastalığa ve olumsuzluğa da işaret etmektedir.

Bildiri de bu olumsuzluğun İngiltere'de de devam ettiğine işaret edilerek, "bu hastalık maalesef İngiltere'de de bazı guruplar tarafından yaşatılmaya çalışılmaktadır. Tüm ısrar ve girişimlerimize karşın dost sosyalist ve yurtseverler Kürdistan İşçi Derneği'ni demokratik ve ortak bir mücadele alanı olmaktan çıkarmaya çalışmaktadırlar," tespitiyle ciddi bir tehlikeye işaret edilmekte. Devamla, "Yekitiya sosyalist olarak gerek işgal altındaki ülkemizde ve gerekse Avrupa merkezlerinde sürekli tüm Kürdistanlı sosyalistlerin birliği için gerekli koşulların kendisini dayattığını vurgulamaktayız" denilmektedir.

YSK taraftarlarının bildirisinde, diğer Avrupa ülkelerindeki olumlu deney ve yurtsever demokratik kitle örgütleri gelişmelerine işaret edile-

rek, "başta İsveç olmak üzere birçok alanda bu yöndeki eğilimler giderek güçlenmekteyken, İngilterede durum tam tersinedir. Kürdistan İşçi Derneği'nin de tüm sosyalistleri, (yurtseverleri) bünyesinde barındıran demokratik bir örgüt olmaktan çıkarılıp dar gurupçuluk cenderesinde boğulmaması için sonuna dek mücadele edeceğimizi bu vesileyle belirtmek istiyoruz.

"Kürdistan devriminin önündeki sorunları başa almak yerine, parçalanmaları artırıcı davranışlardan özenle kaçınmamız gereken bir süreçteyiz. Kürdistanlı sosyalistlerin, yurtseverlerin en geniş birliği sorunu önümüzde yaşamsal bir görev olarak durmaktadır. İngiltere'deki kamuoyunu etkilemek, sosyalist birlik yolunda... güçlenen birlik adımlarını sıklaştırmak için burda da bir birliğe gereksinimimiz vardır. Bu birlik gerçekleştirilmeden yapılacak bir genel kurul bir mevzinin daha yitirilmesine yol açacağı gibi, kısıtlı olan güçlerimizin de dağılmasına neden olacaktır.

"Devrimci sorumluluk genel ilkeler çerçevesinde birlik olmamızı gerektirmektedir" diye bildiri son bulmaktadır.

Kürt İşçi Derneği'nin 4. Genel Kurulu Yapıldı

Bundan 4 yıl önce, yani 1985'de kurulan Londra Kürt İşçi Derneği'nin 4. Genel Kurulu 1 Ekim 1989 günü gerçekleştirildi.

Seçime, TEVGER üyesi örgütlerden TKSP, PPKK ve Yekitiya sosyalist taraftarları ortak bir liste ile katıldılar. Derneğin geçmiş yönetimini oluşturan Rızgarinin bilinçsiz ve dar görüşlü taraftarları, o güne dek yaptıkları hatalara bir yenisini eklediler. TEVGER taraftarlarından götürülen birlikte seçime girme ve yönetimi birlikte oluşturma önerisini reddettiler. TDKP, TKP - ML, DEV - SOL, D. Halkın Birliği gibi Türk solu örgüt taraftarlarıyla birlik yapmayı yeğlediler.

Türk Solu'nun ve yönetime mensup bazı bilinçsiz Kürt yurtseverlerinin olumsuz ve kavgacı davranışlarına karşın, TEVGER taraftarları ellerinden geldiğince soğukkanlı davrandılar.

Divan bir bağımsız unsurun başkanlığında, iki taraftan iki unsurdan oluşturuldu.

Dernek yönetimi kongreye sunduğu faaliyet raporunda 3 bin sterlin açık verdiklerini ileri sürerken, muhalefet bu rakamın daha yüksek olduğunu ileri sürdü.

TEVGER adına kongrede konuşan arkadaşlar, TDKP tarafından yayınlanan bildiriye, eski alışkanlık gereği, Kürtlerden Türk diye sözedilmesini, yönetimin Kürdistan'daki mücadeleye duyarsızlığının bir ifadesi olduğunu dile getirdiler. Bunun yanında, Halepçe katliamından sonra yardım kampanyası yürüten bir dernek üyesinin, dernekten ihraç edilmesinin büyük bir sorumsuzluk olduğuda belirtildi. En önemlisinin de, Türk Solu güçlerinin derneğin yönetimini ele geçirmek sevdasının yerinde olmadığı açığa kavuşturulmaya çalışıldı. Türk Solu'nun Kürt solu ve yurtseverlerinin iradesine saygı duyması için kendisini eğitmesi önerildi.

Dernek yönetimi, Halepçe için yardım kampanyasını yürüten Kürt yurtseverinin ihracı konusunda hatalı

olduğunu dile getirdi, özeleştiriy yaptı. Bu olumlu bir tutumdur.

Bu arada PPKK, TKSP, YSK ve Rızgari taraftarlarınınca hazırlanan ve dernek üyelerinde anti - sömürgeci niteliği arayan tüzük değişikliği de genel kurul tarafından onaylandı. Tüzükte yapılan bu değişikliklerle, örgüt bileşimi için yeni bir ciddi ölçü oluşturulmuş oldu.

Ayrıca sömürgeci T.C devletinin Kürdistan'da kimyasal silah kullanma iddialarına ve ileride kullanabileceği karşısında, gaz maskesi sağlanması konusunda genel kurul bir karar tasarrusunu benimsedi.

Genel Kurul sonucunda, TEVGER taraftarlarının oluşturduğu liste 385, diğer alternatif liste 278 oy aldılar. Böylece TEVGER taraftarları ve bir bağımsız yurtsever dernek yönetimini yüklenmiş oldular.

TEVGER taraftarları, dernek bünyesinde demokratik bir tutum ve uygulamanın geliştirileceğini; Rızgari taraftarlarının da birlik sürecine katılması için uğraş göstereceklerini hiçbir ikircikliğe meydan vermiyecek bir biçimde ifade ettiler.

Yılmaz Güney

Anıldı

Kürt sinemacısı ve devrimcisi Yılmaz Güney ölümünün 5.yılında Londra'da Hackney Empire Salonu'nda 2 bine yakın yurtsever, devrimci ve sosyalist tarafından anıldı.

Bu geceyi, ATİK (Avrupalı Türkü-yeli İşçiler Konfederasyonu), 24 Eylül günü düzenledi. Nihat Behram'ın sunuculuk yapıp, şiirler okuduğu ve Yılmaz Güney'le ilgili anılarını anlattığı geceye Nizamettin Arıç ve Emekçi, türkülerıyla büyük bir coşku kattılar.

Yılmaz Güney'i anma gecesine Kürt Solu'ndan YSK ve TKSP de birer mesaj gönderdiler.

YSK'nın mesajında, Yılmaz Güney (Pütün)'ün devrimci kişilik ve sanatçılığı övülerek, herkesin bu çetin geçen ve onurlu yaşamdan ders alması" gerektiği vurgulandı.

Öte yandan Nihat Behram, Yılmaz Güney'le gittikleri Kıbrıs gezisinde, büyük sanatçının çekeceği bir filme dünya devrimci hareketlerinden parasal yardım sağlamak ve Filistinli dostlarla buluşmak esas amaçları arasında olduğunu söyledi.

Londra'da İki Kürt Kendilerini Yaktı

Kürtlerin Avrupa'ya göçü yeni bir olay değildir. Yıllardır bu trajedi yaşanıyor. Kürtlerin Avrupa ve dünyanın diğer ülkelerine gelişlerinin çeşitli nedenlere bağlı olduğu bilinmektedir. Bu nedenlerin için de iki neden, temel nedenleri oluşturmaktadır. Bu temel nedenlerden biri, sömürgeci baskıdır. İkincisi, ekonomik geri kalmışlık ve yoksulluktur. Görünen o ki, sömürgeci kapitalist sistem yaşadığı sürece, bu nedenleri ortadan kaldırmak olanaksızdır. Bu nedenlere dayanan durum devam ettikçe de, kürtlerin Avrupa'ya ve dünyanın diğer ülkelerine göçleri de devam edecektir. Uzun sözün kısası, bu sorun kanayan bir yara olma karakterini koruyacaktır.

Son dönemlerde, İngiltere'ye yoğun bir Kürt göçünün, Kürdistan'ın belirli yörelerinden olduğunu, Türkiye basınından açıkça izlemek durumunda kalmışsınız. Gerçekten de çok kısa bir süre içinde, binlerce Kürt İngiltere'ye iltica etti.

Şiho İYİĞÜVEN ve Doğan ARSLAN'da bu gelenlerden iki unsurdur.

Şiho, 1963 doğumlu ve Maraş'lıydı. 2 Mayıs 1989'da İngiltere'ye iltica ediyor. 5 Ekim'de, İngiltere İçişleri Bakanlığı, hakkında sınır dışı etme kararı aldı. Şiho, "sınırdışı etme kararı"na protesto etmek için tutuklu bulunduğu armondsworth merkezinde kendisini yaktı. Şiho kendisini yakarken, tek başına değildi. Yanında, Doğan Arslan isimli Kürt arkadaşı da aynı eylemi gerçekleştirdi. Ne yazık ki, Şiho kurtarılmadı, 8 Ekim'de bu güzelimsi dünyadan göçetti. Cezaevindeki açık grevlerinde öncülük yapan Doğan Arslan da ağır yaralı olarak hastahane de bulunuyor. Çok garip ki, İngiliz hükümeti 9 Ekim'de de ŞIHO'nun sınır dışı edilmesine karar veriyor. Tam bir gülünçlük..

Şiho, Kürt İşçi Derneği'nin üyesiydi. Herhangi bir siyasi örgüte bağlılığı sözkonusu değildi. Londra'daki Kürt yurtseverleri ve Türkiyeli devrimciler, Şiho ile ilgili yoğun çalışmalar yürüttüler. Diğer kürt ve Türk siyasi hareketleriyle birlikte YSK'de etkinliklere katıldı ve programlanması istenen diğer eylemlere de katılacak.

ŞIHO için gerçekleştirilen belli ba-

şlı eylemleri sıralarsak:

1— 9 Ekim günü İngiltere İçişleri Bakanlığı önünde, İçişinin SESİ tarafından düzenlenen protesto gösterisi yapıldı.

2— Şiho'nun cenazesinin Kürdistan'a götürülmesi için idari ve maddi çalışmalar yürütülmekte.

3— Şiho için yapılacak eylemler ve çalışmalar için bir komite oluşturuldu.

4— 15 Ekim günü HALKEVİ, LİB ve Kürt İşçi Derneği, ŞİHO İYİĞÜVEN yürüyüşü düzenledi.

5— ŞİHO'nun cenaze töreni 21 Ekim'de gerçekleştirildi. Tören sesiz olacak. Başbakana kadar yürüldü. Yürüyüş uzunluğunun takriben 20 km. olduğu söylenmekte. 5—6 bin kişinin katılımı sözkonusu.

TEVGER Komitesi de Kürt mülteciler sorununa ve Şiho İYİĞÜVEN'in ölümüne ilişkin olarak bir bildiri dağıttı. Bildiri de İngiltere hükümetinin ilticacılara ilişkin politikası eleştirilmekte ve diğer önemli konulara yer vermektedir. Bildiri, "Kürdistanlı ve Türkiyeli Devrimciler, Yurtseverler" başlığını taşımaktadır. Bildiriye göz atarsak:

"Sömürgeci—Faşist Türk devletinin insanlık dışı baskılarından dolayı ülkesinden kaçan binlerce Kürdistan'lı burda da İngiliz Hükümetinin ırkçı uygulamalarıyla karşılaşılıyor. Sosyalist ülkelerden gelenler hariç, diğer uluslara mensup politik ilticacılar da elbet bu uygulamalardan payını alıyor.

"Bu ırkçı politika Kürdistan'dan ilk kurbanını aldı;

"5 Ekim günü Şiho İYİĞÜVEN ve Doğan ARSLAN adında iki Kürt

yurtseveri alındıkları gözaltı odasında kendilerini yaktılar. 9 Ekim 1989 tarihinde sınır dışı edilmesi kararlaştırılan ŞİHO İYİĞÜVEN 8 Ekim 1989 pazar günü yaşamını yitirdi.

25 Milyonluk Kürt halkı, 21. Yüzyılın eşliğinde henüz en temel haklarından yoksundur. Kürdistan'ı aç kurtlar gibi bölüşen sömürgeciler Kürt halkının, dilini konuşmasına, türküsünü söylemesine bile tahammül edemiyorlar. Uzayda insanlar için yeni yaşam merkezlerinin arandığı bu günümüzde Kürt halkı, özgürlüğünü istediği için, dünyadaki her millet gibi bağımsızlığını istediği için; bebeğinden ihtiyarına ayırım gözetmeksizin yığınsal katliamlara hedef oluyor. Daha geçen yıl Irak sömürgecileri Dünya'da yasaklandığı söylenen kimyasal silahlarla birkaç dakika içinde çoğunluğu kadın, yaşlı ve çocuk olan 5 binin üzerinde insanı katletti. Bu, Hiroşima ve Nagazaki'den bu yana Dünya'da yapılan en büyük kitle katliamıydı. Ve bu, herhangi bir dünya savaşında değil, Dünya'nın barış ve yumuşamaya yöneldiği bir dönemde yapıldı. Bu gün türk sömürgecileri içinde aynı katliama ağız sulanan çevreler var. Çünkü eli kanlı Irak sömürgecilerine gerekli ders verilmedi.

"Faşist Türk devleti, işgali altındaki bölgelerde "tarihsel şan'ına yaraşır yöntemlerle katliamlarını sürdürüyor. Ancak bunlar henüz onları tatmin etmiyor. Çünkü bütün bu barbar saldırılara rağmen Kürt halkının onurlu direnişi, giderek kabaran mücadelesi onlarda korku ve umutsuzluk yaratıyor. Bu korku onları çılgına çeviriyor. Faşist türk ordusu bölgede kimyasal

silah tehditleri savurmaya başladı; "Buraları terkedin, burada kalırsanız siz de zehirli gazlarla imha edileceksiniz" deniyor. Bu arada, Kürtçe türkü söylemekten sanatçılar, çocuğuna kürtçe isim vermekten anne ve babalar, Kürtlerin insan haklarından bahsetmekten yazarlar, gazeteciler zindanlara toplanmakta, işkencelerden geçirilmekteler.

Bütün bunlar dünyanın gözü önünde olup biterken Home Office, "İlticacıların nedeni politik değildir" gerekçesiyle başvuruları red ediyor. İngiliz yetkilileri bu şekilde de kanla yoğrulmuş Evren—Özal İktidarının gerekçelerine güç veriyor, onlara destek oluyor.

"Sosyalist ülkelerden kaçanlara özendirici, cazip bir yaşam sunulurken, Kürdistan'dan gelenler suçluymuş gibi hapsediliyor.

"Tüm Kürdistan'lı ve Türkiyeli Göçmenler!

"ŞİHO İYİĞÜVEN'in ölümünden sorumlu olan Home Office ve İçişleri Bakanı Douglas Hurt'un yüzünü açığa çıkaralım. İngiliz hükümetinin Kürt ilticacılara yönelik bu ayrıcalıklı politikasını etkisiz kılmak için elele verelim.

Ancak güçlü bir beraberliğimiz bunları ürkütüp caydırabilecektir."

Yekitiya Sosyalist: Bu notlar, Londra'da çalışmalarını sürdüren YSK'li-lerin gönderdiği notlardan derlenmiştir.

GELÊ ME XEBATKREKÎ HÊJA WENDA KIR

EM HEVAL ÎSMET SEYDA BÎR NAKIN

Ew salên dawiyê roj tuneye ku gelê me nûçeyên nebaş nebîze. Wek tê zanîn ku çend meh berê, Sekreterê Giştî Yê Partîya Demokratî Kurdîstana Îranê Dr. Qasimlo bi destê rejîma kev-

neperst û kolonyalist ya Îranê hat şehîtkirin. Kuştina Dr. Qasimlo ji bo gelê Kûrd û ji bo tekoşîna gelê Kurd bû derbeke gelek mezin. Dr. Qasimlo bi xwe re valayike mezin hişt û çû. Gelê me ew êşa nebuhurî bû ku xebatkerekî xwe yê din wenda kir. Ew jî, Sekreterê Giştî Yê Partîya Çep Kurdên Suriyê hevalê heja Îsmet SEYDA bû.

Îsmet Seyda bi nexweşîya gurçikan, ji nav gelê xwe, di emrekî gelek hindik de koç kir. Rastî jî, di dawîya sedsalan bîstan de, bi nexweşiyên wisa mirin, bes mafên mirovên civakên paşve mayîn û civakên ku di bin destên kolon-

yalîstan de tê perçiqandin in.

Îsmet SEYDA dostê xebetkaran bû. Ew bi sosyalîzme bawer bû. Ji bo azadî û serxwebûna Kurdîstanê bi fidekarî têkoşîn didomand. Her demê bi hezên pêşverû, çep û sosyalîst re dixwast ku danûstandinê bike.

Îsmet SEYDA ji bo yekitiya Kurdîstanê diparast, ji bo vê jî her demê qiyemetek dida danûstandinên hezên Kurdîstanê. Her demê yekitiya hezên welatparêzên Kurdîstanê diparast, ji bo ku ev pîrsa hal bibe jî kar dikir.

Îsmet SEYDA şoreşger û welatparêzêkî gelek mutewazî bû. Wî tu cara

xwe li hemberî hevalên xwe, welatparêzên Kurdistanê mezin nedîdit. Her demê, deriyê mala wî ji havalên wî û ji welatparêzên Kurdistanê re vekirî bû. Piştî sala 1970'yî ji bo welatparêzên Kurdistanê Başur û piştî sala 1980'yî ji bo welatparêz û sosyalîstên Kurdistanê Bakur her demê deriyê wî vekirî bûye. Îsmet SEYDA di şertên xwe yên feqirî de, her wext xastiyê ku ji bo welatparêzên Kurdistanê alîkariyê bike. Ji bo ev alîkariyê bi rojan bê xew mayiyê.

Îsmet SEYDA di jîyana xwe û têkoşîna xwe ya welatparêz de, qiymetê ke mezin da pêşveçûyîna çandîya gelê Kurd jî. Ji bona ku çandîya gelê Kurd peşbîkeve, him hevalên xwe û him partîya xwe teşwîk dikir û him jî ji bo vê bi xwe jî hewil dida. Encama hewil dayîna wî, Dîwaneke Helbestên Kurdî bi destê wî hate holê.

Îsmet SEYDA di helbestên xwe de, eş û derdên gelê Kurd û xebatkarên anî zimên. Ji bo şehîdên Kurdistanê jî helbestin nivîsandin.

Rastî jî hewceye ku ji bo hevalê hêja Îsmet SEYDA gelek tişt bîn gotin û welatparêzên Kurdistanê jî ji bona vê yê hewil bidin. Di ev nivîsandinê xwe de, em dixwazin cî bidin nivîsandina "Partîya Çep a Kurdên Sûriyê—Rêxistina Ewropê" ye. Di ev nivîsandinê de, ji bo Kek Îsmet SEYDA agahdariyên gelek baş hene.

"Hevalê xebatkar, lawê serbilind ê gelê me; Sekreterê Giştî Yê Partîya Çep a Kurdên Li Sûriyê Îsmet SEYDA di roja 06.09.1989'an de li Kurdistanê Sûriyê ji ber êşa gurçîka ji vê cihanê koç kir.

Heval Îsmet Seyda di sala 1944'an de li gundê "Sîha" (nahîya Tirbespîyê, qeza Qamîşlo) tê dinê. Ew kurê malbeteke Kurdperwer û dîndar bû. Bavê wî Fethullah, melayekî welatparêz û mirôvekî zana bû; dîwanên Melayê Bateyî, Melayê Cizirî, Ehmedê Xanî her tim hogirên wî bûn û Îsmet Seyda hîn ji biçûktîya xwe pêrgî van klasîkên Kurd û bîr û baweriyên pîroz ên kurdîtiyê dibe. Zaroktiya wî li gundê Sîha derbas dibe, paşê malbata wî bar dike, tê Amûdê û Îsmet Seyda li vir xwendî-

na xwe ya destpêkê bi dawî tîne. Ew hîn pir xort, di 15 salîya xwe de dadîkeve qada xebata rizgarîya mîletê xwe û di sala 1958'an de dibe endamê Partîya Demokrat a Kurdistanê Sûriyê. (Wê demê li Sûriyê partîyeke bi tenê a kurda hebû û navê wê jî Partîya Demokrat a Kurdistanê Sûriyê bû.)

Ew bi xebatên xwe yên aktîf û berbiçav û bi hestê bilind ê kurdîtiya xwe zû tê nasîn û di wan salan de dibe yek ji xortên jîr ku bi germî piştgirîya şoreşa Kurdistanê Îraqê dikin. Bi zîmanê xwe yê şîrîn û bi dilbîçûktîya xwe Îsmet Seyda her di dilê gelê xwe de cî digire.

Heval Îsmet Seyda heta sala 1965'an di komîta mehelî a Amûdê de bi awayekî aktîf karê xwe yê siyasî domand. Di wê salê de P.D.K.S bû du beş û bi navên; "Partîya Demokrat a Kurdên Sûrî" û "Partîya Demokrat a Kurdên Sûrî—ÇEP" du partiyên nû ava bûn ku ji bo cara pêşîn bîr û baweriyên çep di nav Kurdên Sûrî de cî girtin û Îsmet Seyda bi biryarî xebata xwe di nav rêzên P.D.K.S.—ÇEP de domand. Ew di tebaxa 1965'an de bû endamê komîta herêmî li Cezîrê û kadroyekî profesyonel ê partîya xwe.

Sala 1969'an, di kongra duyem a Partîya Demokrat a Kurdên Surî—ÇEP de heval Îsmet Seyda ji bo endametîya komîta merkezî ya vê partiyê hat hilbijartin. Kongra siyem di sala 1973'an de civîya; di vê kongre de navê partiyê hat guhertin, bû "Partîya Demokrat a Çep a Kurdên Sûriyê" û bîr û baweriyên markîsî—lenînî di vê kongrê de ketin nav bendên programa partiyê û P.D.Ç.K.S xwe wek partiyêke markîsî îlan kir ku Îsmet Seyda di vê kongrê de ji bo endametîya polît buroyê hat hilbijartin.

Li Kurdistanê Sûriyê di cejnên Newrozê de bi sedhezaran kes dicivin ser hev; bi stran û dîlanan, bi geşt û seyranan Newrozê pîroz dikin. Îro li Kurdistanê Sûriyê Newroz bûye sêmbola pêşxistina xebata gelê Kurd û şîyarkirina hestê netewî ê kurdî. Heval Îsmet Seyda ji destpêkê heta ku pîrozkirina Newrozê gihîşt qonaxa xwe ya îro, bê tirs û bê westan ji bo pîrozkirina cejna Newrozê têkoşî. Eger îro

Newroz bûbe parçeyek ji jîyan û xebata kurdên Sûrî, di vê serketinê de parêke mezin a wî heye.

Di salên 1970 û 1971'an de ew ji bo piştgirîya şoreşê sê caran çû Kurdistanê Îraqê. Di sala 1975'an de navê DÇKS careke din hat guhartin û bû "Partîya ÇEP a Kurdên Sûriyê" û tekoşerê nimûne Îsmet Seyda ji bo sekreterîya giştî ya partiyê hat helbijartin. Î ev karê xwe heya roja mirina xwe jî dom dikir.

Şêhîdê nemir Îsmet Seyda bawerîyeke pir mezin bi yekîtîya Kurdan hebû û ji bo gihîştina vê armancê bi biryarî xebat kir. Di damezrandina "Hewkariya Demokrat a Kurdên Sûrî" de ew xwediyê rolekî serekî bû ku ev hevkarî di sala 1986'an de ava bû. Wî yekîtîya kurdan li seranserî Kurdistanê wek armanceke pîroz dabû pêşîya xwe û bawerîya wî ew bû ku cepheyeke weha dê roja rizgarîya mîletê kurd nêzîktir bike.

Heval Îsmet Seyda hîn ji xortaniya xwe eş û kulên gelê kurd û bawerîya rizgarîyê bi helbestên xwe jî anîbû zimên. Hinek helbestên wî ji aliyê hunermend Se'îd Yûsiv, Se'îd Rêzanî û Şevger bi awayê stran hatine gotin. Dîwaneke (kitêb) helbestên wî li ber çapê ye.

Têkoşîna heval Îsmet Seyda rîya rizgarîyê ron dike:

".....

Em ciwan in, xortê kurd in serbilind û qehreman

Rêça me ew ya durust e, va bipirsîn ji zeman

Îlmê Markîs em dixwînin wek divê em dimeşin

Peyvê Lênîn em dibêjin serbilind û rûgeş in

Her em in, em rast dibêjin yan jîyan û yan neman

Bes e ey Kurd! Şîyarbin sed hewar û sed eman."

ÇİN VE BULGARİSTAN'DA NELER OLDU VE NEYİ GÖSTERİYOR ?

MÜRSEL NEMİR

Yazının başlığının isabetle seçilmiş bir başlık olmadığını bilerek, bu başlığı seçtim. Aslında yazının başlığının, "Tüm Sosyalist ülkelerde ya da Sosyalist Dünyada Neler Oluyor?" olmasının daha isabetli olacağını düşünüyordum. Çünkü, Çin ve bulgaristan'da olup – bitenlerin tam benzeri olmazsa bile, onlara yakın nitelikteki gelişmeler, bütün sosyalist ülkelerde güncellik arz eder duruma gelmiştir. Ama böyle bir başlık seçmek, çok geniş tahlillere girmeyi ve derin incelemeler yapmayı gerekli kılmaktadır. Bu yazımda böyle bir şey girmeye iddiası taşımıyorum. Sadece ve sadece sosyalist dünyada çok güncel olan ve bütün insanlığda ilgilendirir durumda olan, Çin ve Bulgaristan'daki gelişmeler üzerinde durmak istiyorum. Bu iki gelişmeye bakışın, diğer sosyalist ülkelerdeki gelişmeler için de belirli ölçüler ortaya çıkaracağını düşünüyorum.

Sosyalizmin dünya mekanında çok ciddi problemlerle karşı karşıya olduğunu, sosyalist ülkelerde ortaya çıkan gelişmelerle, doğrudan tesbit edebilme şansını elde etmiş durumdayız. Bu sancılı ve sorunlu dönemin hemen belirlendiğini, bazı gizlerin sonucu olduğunu söylemek; sosyalistlere yaraşır bir yaklaşım değildir. Sosyalistler, tarihi materyalist anlayışlarından dolayı, ortaya çıkan her gelişmenin ve tarihsel olayın; bir geçmişinin, bunun objektif ve subjektif boyutlarda nedenlerinin olduğunu bilirler. Bundan dolayıdır ki, sorunlu durumun geçmişi var. Geçmişte varolan; haledilemeyen ve baskı altına alınan sorunların gün yüzüne vurumu sözkonusudur. Ülkemizde dogmatik sosyalistleri bir tarafa bırakırsak; bu sorunlu durumun önceden görülebilir bir sorun olduğunu da burada kaydetmek yanlış olmaz. Ayrıca gerçek bu olmasına rağmen; sosyalist dünyada ve uluslararası sosyalist hareket düzeyinde etkin olan güçler, partiler, devletler ve hatta şahıslar bu gerçeği

görmemekte ve gösterilmemesinde ısrarlı olmuşlardır. Bütün temel bu ögeye ek olarak; bu aksaklıklara ve tehlikelere dikkat çeken güçler, partiler ve şahıslarda ciddiye alınmadıkları gibi, tam bir aforozla karşı karşıya bırakılmışlardır.

Sovyetler Birliği'nde Andrapov'un parti sekreterliğine gelmesiyle başlayan ve Gorbaçov'un sekreterliği ile, glasnost ve perestroyka biçiminde formüle edilen ve gündeme sokulan düşüncelerle birlikte: Başta S. Birliği olmak üzere, S. Birliğinin etkime alanı içinde olan ülkeler de bu gerçekler görülmeye, tartışılmaya ve tehlikenin uç vermekte olmasına işaret edilmeye başlandı.

Bundan dolayıdır ki, sosyalist ülkeler ve resmi komünist partileri çok sancılı ve zorlu bir dönemi yaşıyorlar. Eski ile yeni arasındaki mücadele, sosyalizmin açmazlarını aşma doğrultusundaki çabaların geleneksel olanla, değiştirici ve dönüştürücü olan arasındaki kayga zaman zaman hızlanarak, keskinleşerek yüze çoktan vurmaya başlamış durumdadır. Sınıflar ve sosyal katgeriler arasında ciddi bir bunalım var. Yönetenler ve yönetilenler arasındaki ilişkilerin değişmesi, bürokratikleşmiş kurumlaşmanın devrimci tarzda dönüştürülmesi, kاپıya gelmiş durumda. Bürokratik iktidar yapılanması ve devlet kurumlaşmasının; partinin kitlelerden soyutlanmasının ciddi bir durgunluğa, haksızlıklara ve suistimallere yol açtığı her yanıla görülebilir durumdadır. Bundan da önemlisi, bu yapılanmadan dolayı; değiştirilip dönüştürülmesi, o yapılanmanın yerine sosyalist demokratik yapılanmanın ikame edilmesi epeyce sorunlu olmaktadır.

Milletler sorunundaki çözümsüzlükler gün yüzüne çıkmakta; gelişmelerin belirlediği sorunlara bakıldığı zaman ciddi tarihi ulusal haksızlıkların, günümüze kadar üstünün örtüldüğü görülmekte. Ulusal demokratik

hak ve özgürlükler konusunda yapılan yanlışların, haksızlıkların ortadan kaldırılması kaçınılmaz bir olgu olarak orta yerededir. Ulusal sorunun çözümünde en ciddi kriter, o halkların özgür iradeleri olduğunu düşünüyorum. O özgür iradenin, marksist bakış açısıyla devindirilmesi, kendisini değiştirmek ve dönüştürmek zorunda olan; bürokratik anti – demokratik yapılanmayı tasfiyeyi becerebilecek komünist partilerinin omuzlarındadır. Eğer ulusal sorunda ortaya çıkan gelişmelere, marksist çözümler bulunamazsa; hem sosyalist ülkelerin bütünlüklü yapılarla ciddi bir tehlike ile karşı karşıya kalacaklardır ve hem de sosyalist iktidarı gerçekleştirme çabası içinde olan işçi sınıfı ve emekçi dünya halkları için ciddi bir engel ve handicap oluşturacaktır.

Sosyalist ülkelerde: parti, devlet ve halk ilişkileri; mevcut siyasal, sosyal ve kültürel yapılanma; ekonomik planlanma, üretim ve üretimin bölüşülmesi sorunu ciddi bir sorgulama ile karşı karşıya. Eskinin sürgit etmesinin, sosyalizmi dünya çapında hem mevcut uygulamaları ve hem de oluşturma süreçleriyle, tümünden içeriginden boşalacağı tehlikesi tüm yüze vurmaktadır.

Sözün kısası: Sosyalist dünya ve tüm dünya sosyalistleri, ettiklerini biçmeye başlamışlardır. Mevcut durumun, sosyalist ülkelerin ve dünya sosyalistlerinin de bir aynasıdır. Ortada olanlar, sınavdan geçilmediğini her yanıla belirlemiştir. Bundan dolayıdır ki, bu sorunların çözümlenmesi, sosyalist dünya görüşüne göre yapılanmanın yeniden oluşturulması ve sosyalist güçlü niteliksel süreçlerin belirlenmesi; yine sosyalistler dünya emekçilerinin eliyle, derinlikli halkçı ve sosyalist demokrasi koşullarında gerçekleşecektir. Sosyalistlerce hiçbir şey tabu kabul edilmeden, eskinin hiçbir yönü sorgulama dışında tutulmadan; bilimsel sosyalizmin derinleştirilip, geliştirilmesi ve buna uygun uygulamaları somutça belirle-

mekle; sosyalist dünyadaki ve uluslararası sosyalist hareketdeki bunalımın aşılması ve sosyalizmin karşı karşıya bulunduğu açmazların organikçe atılması imkan dahiline girecektir.

Sorunun tarihsel boyutta ele alındığı zaman, 30 yıla yakın bir zamandır, Çin ile S. Birliği arasındaki ilişkilerin olumsuzlaşması, çatışmalara dönüşmesi; uluslararası sosyalist hareketin bünyesinde onarılmaz cinste yaralar açmıştır. Bu iki ülkenin olumsuz ilişkilerinin sonucu, dünya düzleminde sosyalist saflarda anlamsız ve pervasız bir çatışmalar dönemi açılmıştır. O çatışmalar, sosyalistlerin emekçi yığınlarına bilinç taşımasını engellediği gibi onlarla bütünleşmesine de büyük bir set oluşturmuştur. Ondandan öte, sosyalizm o pratik tadsızlıklar karşısında, sevimsiz bir hale gelmiştir.

Son birkaç yılda, S. Birliğinin kendi bünyesindeki reform anlayışına bağlı olarak, Çin ile ilişkilerini olumlulaştırma isteği ve bu konudaki çabalar; olumlu olduğu gibi, dünya mekanında sosyalistler arasındaki sorunların çözümüne önemli bir etki yapmak durumundadır. Bu sürecin gelişip, derinleşmesi her hal ve şartta sosyalizmin yararına olduğunu ileri sürüyorum.

Olumsuz Olan Ne?

Son aylarda Çin öğrencileri, halk kesimlerinin bir kısmının, aydınların hepsinin, partililerin bir kısmının da desteğini alarak, Çin'de demokrasinin gerçek anlamda hayat bulması; insani ve siyasi hak – özgürlüklerin kurunup, geliştirilmesi, genişletilmesi için belirli biçimler altında taleplerini yükselttiler. Bu isteklerini de, en açık bir biçimde, Tiennean meydanındaki oturma eylemleri ile dünyaya ve Çin halkına ilan ettiler.

Çin öğrencilerinin bütün dünya basınında yayınlanan bildirimlerinde de görüleceği gibi, oldukça mütevazı olan talepleri dünyadaki tüm demokrasi yandaşı güçler ve sosyalistler tarafından da destek gördü. Ne yazık ki, Çin yönetimi sorumsuz bir biçimde, sosyalizmi tümünden unutararak, insani hak ve özgürlükleri de paçavraya çevirerek, bastırılması için hareket etti. Halkın ordusunu harekete geçirdi. Halkın ordusunda son yıllardaki mantığın bir sonucu doğmatikleşip, burjuva

ordularına benzer hale geldiğinden, amansızca saldırdı. Bu ordu hareketi sonucunda binlerce öğrenci öldürüldü ve yaralandı. Ülke gerçek anlamda bir kan gölüne çevrildi. Bununlada kalınmadı, demokrasi ve özgürlük talebini yükselten ve demokrasi hareketinin başını çeken öğrenciler tutuklandı; kısa bir sürede burjuva mahkemelerinde bile görülmeyen bir kuralızsızlık ve acelelikle yargılamaya tabi tutulup, idam edildiler. Burjuvaların bile bir çok ülkede idam kararlarını ortadan kaldırdıkları, bir kesiminin de idam cezasını kaldırma uğraşısı içinde bulunduğu, 21.yüzyılın son çeyreğinde, Çin yönetimi tam anlamıyla ilkelliğini, çağdaşıktan uzaklığını orta yere koydu.

Öğrencilerin ve Çin'in geniş halk kesimlerinin bu demokrasi ve özgürlük taleplerinin kanla bastırılması, sosyalizmle izah edilmesi mümkün olmayan bir durum olduğu gibi; tutarlı bir burjuva demokrasisinde bile izahı bulunamaz. Çin yönetiminin bu tutumunu devam ettirmesi halinde (ki, devam ettiriyor); dünyanın demokrasi ve sosyalist güçlerinden tecrit olması kaçınılmaz bir hal alacaktır. Bu da en genel anlamıyla sosyalizme zarar verecek, sosyalizmin sarsılan prestijisinin daha da sarsılmasına ciddi bir vesile olacaktır.

Çin yönetiminin önünde duran görev: yanlışını kabul ederek, halka karşı işlediği suçları sorgulaması; sosyalist demokrasiye uygun köklü reformlara yönelerek, değişiklikler sağlaması gerekmektedir.

Bulgaristan'da Azınlıklara Karşı Yürütülen Politika Sosyalizmle Bağdaşmıyor.

Bulgaristanda Türk azınlığı sorunu yılların sorunudur. Belirli dönemlerde, hem Bulgaristan yanlış uygulamalarının bir sonucu ve hem de Türk sömürgeci devletinin planları sonucunda, bu sorun ciddi bir sorun haline gelmiştir. Bu dönemler de Türk azınlığının belirli kesimleri Bulgaristan'ı terkederek Türkiye'ye gelip yerleşmişlerdir. Ama bu uygulama, Türk azınlığı sorununun haledilmesini sağlamamıştır ve sağlaması da olanaksızdır.

Doğru çözüm, bilimsel sosyalizmin ulusal azınlıklar ve uluslar hakkındaki

enternasyonal çözümlerinden geçirdi. Ne yazık ki, Bulgaristan yönetimi hiçbir zaman bu sorunu doğru dürüst kavrayamamıştır, ayrıca kavramakta istememiştir.

Bulgaristan yönetimi, bir halk topluluğu kendisini Türk kabul etmesine rağmen, onların Bulgar olduğu, resmi devlet politikası olarak hep ileri sürülmüştür. Bunun ispat edilmesi içinde, bilimsel sosyalizmle yakından uzaktan ilgisi olmayan düşünceler ve uygulamalar içine girmiştir. Hatta bütün dünya basınında yansıyanlara baktığı zaman, Kemalistlerin yaptığı gibi ırk ispatı yoluna gitmişlerdir. Doğrusu bu uygulamanın sosyalizmle ve çağdaşlıkla alakası olamaz.

Bulgaristan yönetiminin bu yanlış bakış açısı ve bu bakış açısına bağlı uygulamaları: giderek daha da olumsuz bir hal almaya başlamıştır. Türklerin kendi isimlerini "Bulgarlaştırılmalarına" çalışılmış, türkçe okuma yazma yasaklanmış; türk azınlığının ulusal demokratik tüm hak ve özgürlükleri askıya alınmaya başlanmıştır. Bu uygulamalar Türk azınlığında büyük huzursuzluklara yol açmakla kalmamış, Türk azınlığının kendisi için gizli örgütlenmesini ve bu örgütlenmenin devlet güçleri ile çatışmaya girmesini sonuç olarak doğurmuştur. Geline son aşamada, bütün Türklerin Bulgaristanı terkedip Türkiye'ye yerleşmesi zorlamaları yapılmakta. Bununla Bulgaristan ekonomisine, sosyalizme vereceği zarar hesap edilmemektedir.

Bunun yanında, sorun uluslararası bir boyut kazanarak, Bulgaristanı uluslararası planda açmazlarla karşı karşıya bırakmak durumundadır.

Bu uygulamanın, sosyalizmle çatışır bir uygulama, sosyalizme yabancı bir uygulama olduğunu düşünüyorum. Aslında Bulgaristan yönetiminin bu tutumunda ısrarlı olması, fazlasıyla sosyalistlere ve sosyalizme meydan okur bir nitelik taşımaktadır. Sosyalistlerin bu uygulamalara karşı sesiz kalmaları derin bir yara açacaktır.

T.C devleti ve Bulgaristan'da Türk azınlığı

T.C sömürgeci devleti, Bulgaristan'daki Türk azınlığı sorununda; insan hak özgürlüklerine sarılmakta, dünyanın bu gelişmeler karşısında sesiz kalmamasını istemekte, avaz avaz

bağarmakta ve dünya kamuoyunun oluşturulması için, diplomasinin bütün araç—gereçlerinden yararlanmaktadır. Doğrusu T.C gerçeğini bilmeyen kamuoyunun belirli kesimleri, T.C'nin "insan hak ve özgürlükler düzeyinde" Bulgaristan'daki Türk azınlığı ile yakından ilgilenmesine büyük değer biçme yanlışlığına düştükleri gibi; T.C'nin insan hak ve özgürlükler konusunda "pürzelal" ve "demokratik bir ülke" olduğu yanlışlığını yaşamaktadırlar. Oysa T.C gerçeğinin tersini ispat ettiği, tarihsel verilerle ve T.C'nin şimdiki sömürgeci—faşist, ırkçı ve şovenist uygulamalarıyla ortadadır.

İnsanlığın tarihsel yaşamının açığa çıkardığı bir yalın gerçek var: Dünyanın hiçbir ülkesi ya da devleti, ulusal planda homojen bir özellik taşıyor. Sebebi ne olursa olsun; haklı ya da haksız sebeplere dayanmış olsun; zorla ya da gönüllü olsun; tarihteki barbarlık çağının saldırganlığına ya da başka bir nedene bağlı olsun; dünya gerçekliği budur. Bu gerçeklik aynı zamanda, insanlığın iletişimde ve gelişmesinde önemli bir şart olarak kabul görür bir durumdur. En azından ilkesel olarak böyle kabul edilmekte. Ondanda ötesi, demokratik toplumlarda eşitlik, demokrasinin siyasi hak ve özgürlükleri çerçevesinde, farklı uluslar, milliyetler ve halk toplulukları arasındaki ilişkilerin kazanmış olduğu çerçeve, ilkesel olanın pratiksel yaşam planında da doğrulandığını göstermektedir.

İnsanlığın bu gerçekliğinin, insanlığın gelişimi önünde bir negatif unsur olmaktan çıkması; gelişim için pozitif bir unsur haline gelmesi için: Uluslar, milliyetler ve halklar sorununun, "ulusların ve halkların kendi kaderle-

rini kendi iradeleriyle tayin etmesi" ilkesinin sonucu belirlenecek siyasal—toplumsal yaşam biçimi olduğunda da genel kabul gören bir yaklaşımdır. Bugüne dek uluslar, halk toplulukları alanında ortaya çıkan gelişmelerde; bu yaklaşım ve ilkesel tutuma gölge düşürebilmiş değildir. Günümüzde de bu ilkeye sıkı sıkıya sarılmak, insanlık görevidir. Biz Kürt ulusu, halkı ve sosyalist yurtseverleri olarak bu ilkeyi kabul ediyor. Ulusal topluluklar, halklar ve milliyetler sorununun çözümü kavuşmasında bu ilkeyi kayıtsız şartsız benimsiyoruz.

Bu benimsediğimiz enternasyonal karakterli prensiple soruna yaklaştığımız için, Bulgarista'da Türk azınlığı ve de genel olarak azınlıklar sorununda bir çarpıklığın, bir yanlışın ve haksızlığın olduğunu tespit edebiliyoruz. Çünkü Türk azınlığına ulusal demokratik hak ve özgürlüklerin tanınmaması, hem benimsediğimiz bu ilkeye terstir ve hem de demokratik ve insani değildir. Bunun yanında, Bulgaristan'daki Türk azınlığının bir ulus olma karakterini taşımamış olmasından dolayı, Bulgaristan bütünlüğü içinde, parçalı bir biçimde milliyet sorununun kapsamlı bir çözüme kavuşturulması sorunudur.

Buna karşın, T.C gerçeği daha farklıdır. 16 milyon nüfuslu Kürt ulusu, T.C sömürgecilğinin zulmü altında, hiçbir insani hak ve özgürlüğe; ulusal demokratik haklara sahip olmadan yaşamını sürdürmektedir. Kürt ulusunun en küçük ulusal demokratik hak isteyişi askeri saldırılar ve kanla bastırılmaktadır. Kürt ulusunun dili, kültürü ve Kürt ulusunu ulus yapan tüm özellikleri yok sayılmakta, inkar edilmektedir. Kemal geleneğisel ideolojinin "Kürtlerin yokluğu",

"Kürtler Türktür, Dağlı Türklerdir" saptamalarına bağlı olarak, Kürt ulusunun asimile edilmesi ve ortadan kaldırılması için elinden geleni yapmıştır. Günümüzde de uyanmakta olan Kürt ulusunun yok edilmesi, uyanışının bastırılması; ulusal demokratik hareketimizin bastırılması için her türlü baskı ve şiddet metodlarını gündemde de tutmaktadır.

Bunun yanında, Türk emekçilerinde ekonomik, demokratik ve insani tüm hak ve özgürlüklerinden yoksun olduğu bilinmektedir. bütün dünya kamuoyu, T.C rejiminin faşist bir diktatörlük olduğu konusunda görüş birliği içinde olmazsa da; T.C rejiminin diktatöryal, insan hak ve özgürlüklerine saygı duymayan, terör uygulayan bir rejim olduğunu kabul etmektedir. 12 Eylül sonrasındaki siyasal rejimsel konum bu çoktan ispat etmiştir.

Kürt ulusunun tüm ulusal demokratik haklarını gasp eden, Kürt ulusunu yeryüzünden bir canlı varlık olarak ortadan kaldırmak isteyen; emekçilerin hak ve özgürlüklerini yoksayan, sömürgeci bir rejim, başka bir halk topluluğuna işkence ve baskı yaptığını; onların ulusal demokratik haklardan yoksun olduğunu ileri sürmeye hakkı yoktur.

T.C'nin yaptığı tam bir iki yüzlülüktür. Savundukları, insani hak ve özgürlüklerin savunulması çerçevesinde ele alınamaz. Savları, Pantürkizm ve Turancılık kaynaklı ve güçlü sömürgeci devlet olmak istediğinin bir sonucudur. Türk ırkçılarının ve sömürgecilerinin, büyük devlet olma özlemleri, Osmanlı İmparatorluğundan devralınan, fırsatını buldukları zaman gerçekleştirmeye çalıştıkları bir istek ve arzudur.

OLAYLAR – YORUMLAR

MEDYA GÜNEŞİ DERGİSİ'NİN 1.YILDÖNÜMÜ ŞENLİĞİ YAPILDI

Eylül ayı içinde, Medya Güneşi Dergisi'nin 1. Yılı şenliği yapılıyor. Şenlik, sohbet toplantısı, gezi türü ve yemekli gerçekleşiyor. Şenliğe üçyüzden daha fazla insan katılma olanağını elde ediyor.

Şenlik coşkulu ve oldukça samimi bir hava ile sonuçlanıyor. Şenlikte, ülkenin sorunları üzerine sohbetler, konuşmalar yapılıyor. Birçok insan, şenlikte birbirini görmekten dolayı, sevincini ve samimiyetini içtenlikle gösteriyor.

Şenlikte, değişik ideolojik politik eğilimlerden yurtseverler ve siyasal yapılanmaların taraftarları bulunuyor. Şenliğe katılan bu unsurlar, Medya Güneşi'nin yerine getirdiği görevler üzerine olumlu görüşler dile getiriyorlar. Medya Güneşi'nin yaşatılmasının halkımızın ulusal demokratik mücadelesinin geliştirilmesine önemli bir katkı olacağını da saptıyorlar.

Siyasal eğilimlerin taraftarları, şenliğe mesajlar iletiyorlar. YSK taraftarları da, şenliğe bir mesaj iletiyorlar. Mesajlarında öze şu görüşlere yer veriliyor:

"12 Eylül sonrası K. Kürdistan ve Türkiye'de legal yayın dünyasındaki suskunluk sürecinde yayın hayatına başlayan Medya Güneşi'nin çıkış yıldönümü amacıyla düzenlenen 1. Geleneksel Tanışma Gezisinde Kürdistanlı insanlar olarak bir arada bulunmanın mutluluğunu taşıyoruz.

"MEDYA GÜNEŞİ'nin olumlu çalışmaları Kürdistan'ın Ulusal Demokratik Mücadelesinde birer kazanım olarak yer alacaktır.

"MEDYA GÜNEŞİ'nin gelişmesi yönünde desteklenmesi ve sosyalist güç ve kişilerin birlikteliğinin oluşması yönünde adımlar atmada bir vesile olmasını dileriz.

"MEDYA GÜNEŞİ'nin çıkış yıldönümünü kutlar; 1. Geleneksel Tanışma Gezisine biz YSK'ı da

çağırmanızdan dolayı mutluluk duyar, teşekkürlerimizi bir borç biliriz.

"Kürdistan sosyalistlerinin birliği için elele vermeliyiz."

Sömürgeci hegemonyanın son bulmasının kapsamlı bir olay olduğu görülmek zorundadır. Sömürgeci hegemonyanın en etkin ve subjektif yönlerinden biri, sömürgecilerin ideolojik, politik ve kültürel hegemonyasıdır. Kürt halkının ulusal demokratik hegemonyasını inşa edebilmesi için, ideolojik, siyasal ve kültürel hegemonyayı da ele geçirmesi gerekir. Bunun kazanılması, sadece iktidarın elde edilmesi ile mümkün olmayacaktır. Bu hegemonya, bugünden inşa edilmesi, örülmesi gereken bir sorundur. Değişik türden ve içerikte basın – yayın organlarının, sömürgecilerin subjektif düzeydeki hegemonyalarının geriletilmesi, adım adım devrimci – demokratik hegemonyanın kurulması için önemli vasıtalarlardır.

Kürdistan halkının bu gelişkin vasıtalara sahip olduğunu söyleyebilmek zordur. Bugüne dek çıkarılmış olan gazeteler, dergiler, kitaplar v.b. diğer basın – yayın organları, sömürgeci saldırı ve baskılardan dolayı uzun ömürlü olamadıkları gibi, birikimlerin aktarılmasına ve kuşaklar arası ilişkinin baskı ile kırılmasından dolayı da içerik olarak kapsamlı ve zengin olamamışlardır.

Buna rağmen, bugüne dek çıkan basın – yayın organlarının önemli görevler yerine getirdiklerinden de şüphe yoktur. Mevcut olanlarının geliştirilmesi ve zengin, kapsamlı bir içeriğe kavuşturulması önemli görevlerden biri olarak önümüzde durmaktadır.

Bunun için tekrarlıyoruz, Medya Güneşi'nin 1. Yıl dönümünü ve tüm diğer devrimci – demokrat ve sosyalist içerikli yayınlarımızı içtenlikle kutluyoruz.

DİYARBAKIR'DA DEMOKRATİK PLATFORM

"Örgütsüz bir halk köle bir halktır" sözü herkesçe kabul görmektedir. Bu

tespit bizim halkımız için çok çok geçerli bir sözdür. Halkımız örgütsüz bir halk olduğu için, köle bir halktır, sömürgecilerin baskıları altında inim inim inlemektedir, sömürge statüsünün içinde, dört parçaya bölünmüş bir halde, uluslararası sömürge karakterinde yaşamını devam ettirmektedir.

Örgüt kavramının direk bir biçimde "bilinç" ve "bilinçlenme olayı" ile de ilintili bir olay olduğundan şüphe yoktur. Yani, "örgütsüzlük"e doğru orantılı olan diğer bir gerçek, "bilinçsizlik"tir. O anlamıyla, o genel kabul gören sözü, "Örgütsüz ve bilinçsiz bir halk köle bir halktır" şeklinde geliştirmenin daha doğru olacağını düşünüyoruz. Bu geliştirilmiş hale bağlı olarak, halkımız, bilinçsiz ve örgütsüz olduğu için köle bir halk olarak yaşamını devam ettiriyor, diyebiliriz.

Elbetteki halkımızın örgütsüzlüğü sorunu, hiçbir dönem sınırlı, gevşek ve dar da olsa örgütlenme çabalarının görülmediği, örgütlerin ortaya çıkmadığı anlamında ele alınmamalıdır. Her ezilen ve mazlum bir halk gibi, Kürt halkı da örgütlenme deneylerine girişmiştir. Ama her örgütlenme deneyi, sömürgecilerin şiddetli baskıları ve saldırıları ile karşılaşmıştır. Bu doğru, Kürdistan'ın bütün diğer parçaları için olduğu gibi, Kuzey Kürdistan için de geçerli bir doğrudur.

Kuzey Kürdistan'da, ulusal başkaldırı hareketlerimizin bastırılmasından (1938 – 40'lardan) sonra, örgütsüzlük, uzun bir dönem Kürt halkının hayatına girmiştir. 1960'ların ortalarından sonra bu süreç kırılmaya, onun yerine örgütlülük döneminin başlaması için, çabaların yoğunlaşmaya başladığı görüldü. 1974'lerden sonra bu çaba yoğunluk kazandığı gibi, çeşitli renklerden örgütlenmeler ortaya çıktı. Bu örgütlenmeler, sadece siyasal düzeyle de sınırlı kalmadı. Aynı zamanda, demokratik ve kültürel düzeydeki örgütlenmelerle de bir çeşitlilik kazandı.

Ne yazık ki, bu örgütlenmeler Kürt halkının ihtiyaçlarına cevap verecek gerekli evrimleşme, gelişme ve değişme sürecini yaşama şansını bulamadan, 12 Eylül Sömürgeci Faşist

Diktatörlüğü tarafından büyük bir darbe yedi. O günden sonra, örgütler gittikçe zayıfladı, bölünmeler geçirdi, kitle tabanını kaybetti ve hızla marjinal hale geldiler. Bu durumları ile de, Kürt halkının ihtiyaçlarına cevap vermekten hızla uzaklaştılar. Bu günde bu sıkıntı ve acı devam ediyor.

Buna karşılık, tüm toplumsal kesimlerde, ciddi bir örgütlenme arayışı var. Bu arayış son bulmadığı gibi, isabetli ve gerekli bilimsel doğrultular da kazanmış değildir. Ama isabetli doğrultuların bulunması, Kürdistan toplumu gibi geri toplumların insanları için kolay değildir. Toplumumuzun en ileri kesimleri konumunda olan aydınların yapısal özellikleri, eylemsel güçleri, araştırma ve inceleme kapasiteleri incelendiği zaman, onların bile çok çok sığ olduklarını, sorumluluklarından epeyce uzak bir noktada olduğu tespit edilebilir durumdadır. Aydınlar böyle olunca, diğer toplumsal kesimlerin durumlarının daha da **açıcı olmadığını** rahatlıkla tespit edebiliriz. Görev bu durumun aşılması için sistemli, programlı ve fedekarca çalışmalar yürütmektir.

Gerek halk kesimleri ve gerekse Kürt devrimcileri; içinde bulunduğumuz aşamanın koşullarına uygun mücadele ve örgütlenme biçimlerini bulmak için çaba sarf ediyorlar. Köylülerimiz, devletin köylerini boşaltma isteğine karşı, oturma eylemini gerçekleştirdiği gibi; sömürgecilerin keyfi öldürme olaylarını protesto etmek için sömürge makamlarının önüne toplanıyorlar, bu resmi makamları işgal edebiliyorlar. Bu gelişmeler de, halkların hayatlarının zengin kültür birikimine sahip olduğunu gösteriyor. Aynı zaman da, "koca dev" in uyanmakta olduğunu verilerini sunuyor. Sömürgecilerin asıl korkusu bundandır. Yoksa küçük gurup hareketlerinin patlattığı silahlar onu fazla korkutuyor.

Kürt aydınları ve devrimcileri de değişik mücadele ve örgütlenme biçimlerinin yaratılması, ortaya çıkarılması, üretilmesi için çabalar gösteriyorlar. Bu çabanın somut ürünlerinden birine, geçen ay Diyarbakır'da şahit olundu.

T.C devletinin Haziran ayından sonra, kürdistan'a yönelik saldırıların yoğunlaştırması ve daha bir üst düze-

ye çıkarması; keyfi bir biçimde öldürme olaylarını gerçekleştirmesi, köyleri boşaltmak istemesi, sürgünleri gerçekleştirmesi üzerine; "**Demokratik Platform – Diyarbakır**" diye bir oluşum belirlendi. Bu oluşumun olumlu bir adım, geliştirilmesi, derinleştirilmesi, zenginleştirilmesi ve Kürdistan'ın her alanına yaygınlaştırılması, yeni biçimleri kazanması istenilen bir şeydir. Bunun için kafaların yorulması gerekir.

Bu platform, yayınladığı bildiri de, T.C'nin saldırılarını protesto etmekte ve tüm halk güçlerini halkla dayanışmaya çağırılmaktadır.

"Tüm Yurtsever Halkımız ve Tüm Demokrasi Güçleri Elele.."

"Türkiye Kürdistan'ında nice katliamların yaşanmasından sonra dokuz yıldır sürmekte olan 12 Eylül faşizmi, onbinlerce insanı işkence tezgahlarından geçirdi, binlercesini öldürdü ve sakat bıraktı.

"İşkenceler, idamlar, göçe zorlamalar, ilerici yurtseverlere yönelik yok etme politikası günümüzde de devam etmektedir. Devlet terörünün belli bir yeri kapsamadığı, Türkiye Kürdistan'ının tümüne yönelik olduğu, bilinçli ve sistemli bir şekilde yapıldığı açıktır.

"Son günlerde meydana gelen olaylar kaygı vericidir. Mardin – Siirt – Hakkari illerinin bazı köyleri ve Cudi Dağı çevresi zorla boşaltılmaya çalışılmaktadır. Cudi Dağı'nın kimyasal silahlarla bombardımana tutulacağı söylentileri yaygındır. Bu savlar burjuva basınında bile yer almakta, yöre halkı arasında da tedirginlik yaratmaktadır. Son zamanlarda Türkiye Kürdistan'ında bazı olaylarda kimyasal silahların kullanıldığı bilinmektedir.

"Geçmişte olduğu gibi günümüzde de Kürt halkı, kendisine yönelik soykırım ve insanlık dışı uygulama ve baskılara karşı çıkmaktadır. En son olarak Yeşilyurt olayı ile başlayan Balveren Köyü eylemiyle pekişen, Kürt ulusunun onuruna yaraşır direnme başkaldırı eylemini gerçekleştirmiştir. Halkımızın kendisine dayatılan baskıyı kabul etmediği, tepkisini değişik eylemlerle ortaya koyduğu son olaylarla kendini göstermiştir. Böylesi eylemlerin Kürdistan'a yayılacağına ve

Kürt halkının buna sahip çıkacağına inanıyoruz. Özellikle kendisine devrimci, demokrat, yurtsever, sosyalist ve komünistim diyen herkes, açıktan bu oyunlara karşı tavır almalı, kendilerine düşen görevleri yerine getiremelidirler. Aksi halde olayların karşısında duyarsız kalmanın bedeli ağır olacaktır.

"Demokrasi güçleri ve yurtsever Kürt halkı, ırkçı – şoven Türk burjuvazisinin insanlık dışı soykırım, baskı, sömürü ve yoketme politikasına karşı mücadele etme, oyunlarını bozma ve Kürdistan'da gelişen bütün eylemlerin yanında yer alıp destekleme göreviyle karşı karşıyadırlar.

Tüm yurtsever halkımız ve tüm demokrasi güçleri elele..."

İRAN DEVLETİ ELİNİ KANA BULAMAYA DEVAM EDİYOR İKİ KOMELA YÖNETİCİSİ DE KATLEDİLDİ

Şubat 1979'da Şah Monarşisinin yıkılması ve mollaların yönetimi ele geçirmesinden kısa bir süre sonra; mollalar yönetimi devrimci demokratik muhelefete, Kürt ulusal demokratik hareketine, sosyalist kadrolara yoğun bir saldırıya geçti. Kitleli katliamlar gerçekleştirdi. Böylece Şah sonrasında, bütün dünyanın gözlerinin önünde, "kan dökücü", "kan emici" mertebesine hemencecik ulaştı.

İran'daki gayri resmi istatistiklere göre, idam edilenlerin ve katledilenlerin sayısı, her gün 30 kişiyi bulmaktadır. Irak'la kapışmasından sonra, bu sayının geometrik bir biçimde katlandığından da şüphe yok.

Mollalar yönetimi, insanların ölümü için her terör biçimini hayata geçirdi. Komplolar yaptı, provakasyonlar düzenledi, şahsiyetizliğin geliştirilmesi için elinden geleni yaptı.

Mollalar yönetimi, bugüne dek döktükleri kana doymadıklarını, son aylarda gerçekleştirdikleri ölüm olayları ile de, dünyanın gözü önünde

bir kere daha sergilemiş oldular. Temmuz 1989'da, Doğu Kürdistan Hareketi'nin liderlerinden olan Dr. Abdurrahman QASIMLO'yu Viyana'da kallesçe öldürmesinden sonra, saldırısını orada durdurmadı. Kısa bir süre içinde, muhalefet liderlerine yönelik saldırıları ile, terör yolu ile muhalefet liderlerini, yöneticilerini ortadan kaldırmak istediğini açığa vurdu.

Ağustos ayı içinde ve sonrası gelen günlerde, KOMELA adıyla tanınan, Doğu Kürdistan örgütünün iki yöneticisini planlı bir şekilde katletti.

İsveç'te oturmakta olan, Behman CEVADİ, annesini ve kız kardeşini ziyaret için gittiği Kıbrıs'ın LARNAKA şehrinde, 26 Ağustos 1989 Cumaertesi günü katledildi. Yanında bir arkadaşı da ağır yaralandı.

Behman CEVADİ, İran'da sol hareket içinde tanınan şahsiyetlerden biridir. Sol literatüre yaptığı tercümelemlerle önemli katkıları bulunan biridir. Aynı zamanda, KOMELA'nın da bünyesinde yer aldığı İran Komünist Partisi'nin üye ve yöneticilerinden biriydi.

Behman CEVADİ'nin ölüm olayının üzerinden uzun bir zaman geçmeden, Kürdistan'da, hem de KOMELA'nın merkezinde, KOMELA Merkez Komite üyesi olan Sıddıki KEMENGEH, planlı bir biçimde katledildi. Sıddıki Kürdistan'ın Sine şehrinde dünyaya gelmiş. Hareket içindeki önemli uğraşlarından ve deneylerinden sonra, Merkez Komite üyeliğine seçilen değerli bir devrimciydi.

Sıddıki'nin katledilmesi de, üzerinde düşünülmesi gereken bir ölüm biçimidir. İran yönetimi satın aldığı bir uşak vasıtasıyla, Sıddıki katletmiştir.

Bu iki değerli insanın katledilmesinden sonra, KOMELA'nın Kürdistanlı güçlerle dayanışma geliştirmek için çaba sarfetmediği kolaylıkla tespit edilebilirdi. KOMELA'nın bu davranışı izlediği siyasi hat'tan ileri gelmektedir. Kürdistanlılara, Kürdistan güçlerine bir "yabancılaşma"yı ifade etmektedir.

Bu dayanışma zayıflığı, İran Kürdistanı güçleri ve tüm İranlı devrimci- demokratik güçleri içinde geçerli olan bir doğrudur, diye düşünüyoruz.

Onlarında kendi aralarında ciddi bir dayanışma göstermedikleri görülmüştür. Bu konuda, İran Kürdistan Demokrat Partisi sorumlusu Hasan Şerefi'ye sorulan sorular, meseleyi aydınlığa kavuşturabilmiş değildir.

İran sömürgeci gerici yönetiminin, belirli bir aşamadır, devrimci – demokratik muhalefeti ve Kürt ulusal demokratik hareketini bastırmak için yeni bir taktik çizgiyi hayata geçirdiği gerçeği karşısında, İran ve Kürdistan muhalefet güçlerinin özgün bir dayanışma içine girmemeleri büyük bir olumsuzluktur. Ayrıca, ciddi bir tehlikeyi de gündemde tutmaktadır.

Bu duyarsızlığın, bölgedeki devrimci hareketin geneldeki duyarsızlığının bir yansıması olduğunda da şüphe yok. Akılların başlara devşirilmesi hep söylenip, gelinir..

Bakalım, akıllar ne zaman başlara devşirilecek?

İNKILAP DAL ÖLMEDİ, "ONLAR"CA KATLEDİLDİ

Temel DEMİNER

Bir can daha yitirdik... Adı İnkılap DAL. Gülyüzlü, gencecik, çatalyürek bir civanmertti İnkılap...

Gencecik bir filiz daha koparıldı dallarımızdan!..

Hayır!.. İnkılap DAL eceliyle ölmedi. İnkılap'ı Onlar, "aşımıza ekmeğimize düşman olanlar", umudun ve özgürlüğün düşmanları katlettiler.

xxx

Kara cellatların "resmi" söylemiyle İnkılap tedavi için gittiği Paris'te "Kronik Myloster"den "eceli"yle, ömrü vefa etmiyerek ölmüştür!..

Lakin "hayır"!.. Gerçek hiçte böyle değildir. Sınıflı egemen zulümce, devrimcileri katletmenin yüzlerce çeşitinin olduğu bir Türkiye'de İnkılap DAL'da bir M. Zeki ŞERİT, bir Zeki YUMURTACI, bir Necmettin BÜ-YÜKSEVİNÇ ya da daha taptaze örnekleriyle Hüseyin Hüsnü EROĞLU, Mehmet YALÇINKAYA gibi; göz göre göre, biline biline, ayan beyan bir

kasıtlı; "aşımıza, ekmeğimize gözko-yanlar"ca yani özgürlüğün yeminli düşmanlarınca katledilmiştir.

(.....)

xxx

Evet, tedavisi engelenerek geciktirilen, sonrada "tedavi" ediyoruz denilerek günlerce prangalanan İnkılap DAL, ölüme terkedildi.

İnkılap ile, aynı cezaevinde birlikte yattığı bir siyasi kanalla ilişki kuruldu.

Önce, cezaevinden yurtdışına küçücük bir pusula ulaştı. Ardından da yanyana gelen insanlar, Paris HAL-KEVİ'nin de içinde yer aldığı "Dayanışma Girişimi"ni oluşturup, güçleri oranında demokratik Avrupa kamuoyuna ulaşmaya çabaladılar. Konuyla ilgili olarak Fransızca ve Türkçe iki broşür çıkartıp Avrupa ve Türkiye kamuoyuna iletiler.

Sorunu çeşitli insan hakları savunucularına ve kurumlarına iletiler.

Aynı biçimde Türkiye'de de başta İ.H.D olmak üzere bir çok kurum bu soruna emeğini kattı.

Ardından da İnkılap 21 Ekim 1988'de tahliye edildi.

xxx

İnkılap cezaevinden çıktıktan sonra, Türkiye'deki tüm tedavi olanakları denendi. Olmadı. Yurtdışına çıkıp tedavi talebi geri

çevrildi. Ve İnkılap Mayıs 1989'da tekrar yatağa düştü. Hastahaneye kaldırıldı..

"Araç, gereç bakımından yetersiz bir hashane"de günlerini saymaya başladı. Geçen her dakika, İnkılap'ı ölüm mahkum edenleri hedefine yaklaşıyordu.

Bu durum karşısında yurt – dışında İnkılap konusunda bir çok çevre yeniden harekete geçti.

Ardındanda Ağustos/89'da İnkılap'a T"C"ce pasaport verildi!..

xxx

İnkılap 11 Ağustos 1989'da Paris'e geldiğinde, artık hayli geçti. Ve de olanaksıza yakın ki bir şans değerlendirilmeye çalışılıyordu.

İnkılap bir cankurtaran ile hava

alanından sedyesiyle alınıp, hastahe-
neye götürülürken; yurt – dışına ilk
küçücük pusulanın çıkartıldığı arka-
daşa şunları diyordu: "Yakama ya-
pışan şu hastalık illetinin aceleciliği
hiçte hoşuma gitmiyor. Bu konuda
benim hiç bir acelem yok. Ölmekten
korktuğum için değil, ama ülkemle
bir hesabı beraberce haledebilmek
için yaşamak istiyorum abi.."

xxx

İnkilap hastahaneye yatırıldı. Bir
kaç gün sonrada uygun bakıma alındı.
Onların ölüme mahkum ederek kale-
mini kırdığı İnkilap'ı, artık dostları,
kardeş ve yoldaşları bir camın ardın-
dan görebiliyordu.

Sonra, sonra 22 Ağustos 1989 gece-
si İnkilap gözleri bir daha açmamak
üzere, "ülke çapındaki bir hesabın
hale edilmesi" vasiyetiyle gözlerini ka-
patıyordu.

xxx

Diyeceklerimi bir şeyin altını çizerek
noktalamak istiyorum. Ne ilk ne
de son örnek olan İnkilap ölmedi, On-
larca katledildi.

Bu unutulmasın ve böyle bilinsin.

PARİS'TE ULUSLARARASI KÜRT KONFERANSI YAPILDI

İbrahim GÜÇLÜ

Bu konferans, 14–15 Ekim 1989
Tarihlerinde, Fransa'nın başkenti,
Fransız burjuva demokratik devrimi-
nin ve Komünün dikkat çeken ve tari-
hi eserlerle donanmış Paris şehrinde
yapıldı.

Denilebilir ki PARİS, 14–15
Ekim 1989 günlerinde bir Kürt şehri
haline gelmişti. 26 ülkede yaşamakta
olan Kürtlerden belirli şahsiyetler, bu
şehirde toplanmışlardı. Bu şehre kon-
ferans vasıtasıyla gelenler, çeşitli siya-
sal eğilimlere sahip siyasi
şahsiyetlerin yanında, Kürt yazarları,
sanatkarları, gazetecileri idi. O çok kı-

sa sayılan, nasıl geçtiği belli olmayan
iki gün de, Kürtler hasret giderdiler.
Sohbet toplantıları yaptılar, birlikte
yemekler yediler, birbirine karşı kır-
gınlıklarını, dostluklarını, eksiklerini
dile getirdiler. Keşke o iki gün son bul-
masaydı...

Konferans boyunca, düşman güçle-
rin bolca manevralarınada şahit olun-
du. Ama, bu manevraların çoğunun
alt edildiği, boş çıkarıldığı da konfe-
rans boyunca yaşanan gerçeklerin bir
önemli boyutunu oluşturuyordu.

O iki günde Kürtler bir rüya görü-
yorlardı. Ama o bir rüya değil, bir ger-
çektir. Bu kadar renkli
ideolojik – siyasal eğilimlerden insan-
ların bir araya gelmesi, hem ilk olma-
sı anlamında, hem de düzey olarak,
haklı bir biçimde birileri için büyük bir
şaşıklık yarattı. Denilebilir ki, çoğu
insan o ortamı ve ve topluluk bileşeni-
ni gerçek karakterleriyle anlamlandır-
madan, toplantının son bulduğunu
gördü. Ama, konferanstan sonra da,
oraya gelen Kürt şahsiyetlerinden
çoğunun gönlü hemencecik, Paris
şehrini terketmeye elvermedi. Konfe-
rans sonrası günlerde de, konferansa
gelen şahsiyetler, siyasi kümelemeler
arasında trafik yoğunluğu görüldü.

Bu trafik yoğunluğunun içinde,
Kürt hareketinin içinde bulunduğu
durum, karşı karşıya kaldığı problemler,
birlikte üst düzeyde yapılması ge-
reken siyasi – örgütsel çalışmalardan,
siyasi kümelemeler arasında varolan
problemlerin çözümü için çözüm öne-
rileri, değişik milletlerden gazeteci-
lerle Kürt hareketinin genel – özel
sorunları; konferansın getirdikleri ve
götürdükleri olaylarca ortaya çıkan
boyutlardı. Bütün bunların yanında,
büyük bir değere sahip olan bir şey,
bir boyutta: Yıllardır birbirini görme
şansına sahip olmayan, bazı nedenler-
den dolayı kırgınlıkları, karşılıklı bilgi-
lenme yetersizliklerine sahip olan
dostluklar tazelandı. Hasret giderildi,
koklaşmalar oldu..

Bunların yanında, o ortam içinde,
kısık sürede gerçekleşmesi zor olan
"ütopyalar"ın da geliştirildiği görüldü.
Ama ütopya yapmanın güzel bir şey
olduğunu düşünüyorum. Gelişmeler
ve evrimleşme şunu göstermektedir
ki, yıllar öncesinden bazı siyasi çevre-
lerce ütopya denilen tespitlerin, uy-
gulanabilirliğinin yine o çevreler

tarafından ileri sürüldüğünü, o hoş or-
tam da tespit edebildim. Örneğin,
uzun olmayan geçmişte, bir on yıl ön-
ce, Birleşik Kürdistan savının ve bu sa-
va uygun ilişkiler ve örgüt biçimlerinin
yaratılmasını ütopya olarak nitelendi-
renler, Kürdistan çapında, bu hedefin
gerçekleşmesi için üst düzeyde, genel
temsil yetkisi olan örgütlenmelerin ya-
ratılmasını heyecanlı bir psikolojiyle,
hem de yıllardır bu savları ileri süren-
lere karşı savunuldu. Ne kadar hoş
değildi?.. Bu noktada sevincimi be-
lirtmeden geçemeyeceğim.

Kürt yurtseverlerinin bu tür hoş or-
tamlara bolca ihtiyaçlarının olduğunu
tespit edebiliyorum. Bu tür ortamların
hazırlanması için, Kürt yurtseverleri-
nin olanaklara sahip olduğunu da bir
tespit olarak ileri sürebiliyorum.
Onun içinde, her kürt yurtseverinin ve
Kürt ulusal demokratik örgütünün bu
konuda üstüne düşenleri yerine getir-
mesi bir görev olarak dayatmış du-
rumdadır.

Konferans sonrasında, Kürt siyasi
şahsiyetleri, eksiklerini tespit ettiler.
Gelecek aylarda yapılacak konferans-
larda (örneğin, Stockholm konferan-
sında) bu eksikliklere düşmemek için
duyarlı davranılması gerektiğini bilin-
ce çıkardılar: Prensiplere kararları aldılar.

Konferansın Hazırlanması

Paris Konferansı, Kürt Enstitüsü ve
Fransız Özgürlük Vakfı'nın ortak ça-
lışma ve dayanışmaları sonucunda
gerçekleştirildi.

Konferansın hazırlanmasının uzun
bir zamanı da içerdiği de bilinmekte.

Uzun bir dönem önce, İran KD Ge-
nel Sekreteri şehit Dr. Kasımlı ve Irak
Kürdistanı bazı siyasi güçlerinin uğra-
şlarıyla bu konferansın yapılması gün-
deme giriyor. Önemli görüşmelerden
ve uğraşlardan sonra; Konferansın
Kürt Enstitüsü ve Fransız Özgürlük
Vakfı'nın dayanışma ve çalışmalarıyla,
resmi düzeyde gerçekleştirilmesi
benimseniyor. Bu konferansın yapıl-
ması için, Fransız Özgürlük Vakfı ile
Enstitünün tespit ettiği, Dr. Kasımlı'nın
da genel hatlarıyla tespit ettiği bir
"Konferans Hazırlık Komitesi" ta-
rafından, konferansın tüm hazırlık ça-
lışmaları gerçekleştiriliyor.

Konferans hazırlıkları evresinde,

çağrı'nın siyasi örgütler ve Kürt yurtsever şahsiyetleri düzeyinde mi; yoksa sadece kürt yurtsever şahsiyetleri düzeyinde mi çağrı yapılması gerektiği önemli bir sorun olarak gündeme giriyor. Hazırlayıcılar, konferansa, Kürt yurtsever şahsiyetleri düzeyinde çağrının yapılmasını fazla bir tartışmaya gerek görmeden benimsiyorlar. Bu benimsemenin, sadece Enstitü Konferans Hazırlık Komitesi'nin isteği olmadığını, bu isteğin Kuzey Kürdistanlı örgütler dışındaki çoğu siyasi örgütlerin istekleriyle de bir çakışma gösterdiğini tespit edebiliyorum. Veriler ve Kürdistanlı örgütlerin, Kürdistan'ı sömürgeleştiren ülkeler karşısındaki konumları da, böyle bir doğrultuyu belirlemektedir.

Konferans sonrasında, Kürdistanlı siyasi örgütlerin çoğunluğunun temsilcileri, bunun büyük bir eksiklik olduğunu saptadıkları gibi, bu konuda kendi paylarına düşen eksikliği de ciddi bir biçimde değerlendirmeye tabi tuttular. Zaten bunun büyük bir eksiklik olduğunu, "Karar Tasarısı" üzerinde yaptığım kısa konuşmada da dile getirdim.

Bunun, bir eksikliğin ötesinde, çok tehlikeli bir eğilime kaynaklık edeceğini düşünüyorum.

Konferans'ta Kürdistan ve Kürt halkının sorunlarına çeşitli boyutlarda yaklaşımlar gösterilmesine rağmen, Kürdistan'daki siyasal farklılaşma, evrimleşme ve gelişmesi boyutu üzerinde durulmadı. Bu konferansın hazırlama mantığı ile de bir çakışma gösteriyordu. Denilebilir ki, Kürt sorununa çeşitli boyutlarda yaklaşılmasının kendisi politik gelişmenin bir ifadesidir. Ben de bu görüşe genel hatlarıyla katılıyorum, ama eksik buluyorum. Benim siyasal gelişim boyutunda kastettiğim, siyaset ögesine dayalı, Kürt halkının bütün değer sistemlerinin ve gelişim boyutlarının sentezine dayanan yönetme, yönlendirme ve örgütlenme özelliğidir. Ülkemiz gerçeğinde bu boyut, siyasal örgütlenmeler düzeyinde kendisini açığa vuruyor.

İşin gerçeğine dönüp baktığımızda, Kürdistan'daki toplumsal gelişmenin en dikkat çeken, en çağdaş ve halkın kaderini tayin edici gelişim siyasal gelişim ve bunun örgütsel düzeyde kendisini somutlamasıdır.

Özellikle son 15 yılda, ülkemizdeki toplumsal ve sınıfsal farklılaşmanın üstünde, değişik dünya görüşlerinin, ideolojik – siyasal eğilimlerinin somutlandığı çok bariz bir biçimde görülmektedir. Bu son 15 yıl içinde aynı zamanda siyaset düzeyinde, fikir alanında görülen bu farklılaşma; Çok partililik sürecini Kürt halkının toplumsal yaşamına getirip oturtmuştur. Bu gerçek görülmektedir. Kürt ulusunun kendi kaderini kendisini tayin etmesi, şahsiyetli bir ulus hüviyetine kavuşması bu boyutla mümkün olacaktır.

Zaten sömürgeciler, emparyalistlerde ülkemizi esas olarak politika ile yönetiyorlar. Politika kanalıyla kültürel etkinlik, ideolojik hegemonya kuruyorlar, bugünde kurmaya devam ediyorlar. Öyleyse sömürgecilerin karşısında alternatif olabilmek, esas olarak siyaset boyutunda kendisini açığa çıkarır.

Bunun üzerinde ciddiyetle durulmalıdır. Ayrıca, bu sorunun kapsamlı bir tartışma sorunu olduğuna da şüphe yok.

Aynı zaman da, konferansta, bu konuda ortaya çıkan eksiklikte kendimi de sorumlu tutuyorum.

Konferansın Katılım Bileşimi

Konferansa yoğunlukla Kürtler, onun dışında Avrupalılar, Amerikalılar, Türkler, Farslar ve Araplar katıldılar. Bu katılım renkliliğinin, enteresan bir bileşim oluşturduğu da hemen görülebilinmekteydi. Bileşenin bu renkliliği, Kürdistan'ın konumundan kaynaklanmaktaydı. Katılanlardan Türkleri, Farsları ve Arapları; Kürt sorunu direk ilgilendirmektedir. Kürt sorunu aynı zamanda onların sorunudur. Türkler, Farslar ve Araplar, Kürt ulusunu ulusal köleliğe mahkum ettikleri, tüm özgürlüklerini gaspettikleri için; kendilerinin de köleliğe mahkum olduklarını, özgürlüklerinin olmadığını epey bir zamandan beridir anlamaya başlamış durumdadırlar. Böylece de, ciddi ve üzerinde durulması gereken bir boyut ortaya çıkıyor: Ezen uluslar ve halklar olarak, Türklerin, Arapların ve Farsların kaderleri ve kurtuluşları, Kürt halkının kaderine bağlıdır. Böyle de olunca, ezen uluslarla, Kürt ulusunun mücadele birliğinin sağlam

bir temelde oluşturulması ve geliştirilip, derinleştirilmesi için, devrimcilerin düşünmesi gerekmektedir.

Konferans, Lord VEBURY, Daniella MİTTERAND, Dr. Bernard KOUCHNER, CLAUDE CHEYSSON tarafından idare edildi. Toplantıyı yönetenlerden bir kısmının demokratik bir yönetim biçimini yaratabildiklerini söyleyebilmek zordu. Konferans da, belirli zaman aralıklarında panellerin yapılacağı karar altına alınmıştı. Bu panellerde, önemli tartışmaların yapılacağı şüphesizdi. Ama yöneticilerin ve buna bağlı olarak konuşmacıların, zamanlama açısından gerekli kurallara riayet etmemelerinden dolayı, tartışmalar yapılamadı. Böylece de, bir yığın sorunun açığa kavuşturulması engellenmiş oldu. Bu olumsuzluk, karar tasarısına da direk bir biçimde etki yaptı. Bu usulsüzlük ve haksızlığa, hem yazılı bir biçimde ve hem de sözlü bir biçimde benim tarafımdan, konferansa katılan diğer bazı delegeler tarafından işaret edildi.

Daha önce de belirttiğim gibi, konferansa siyasal örgütler ve onların temsilcileri katılmamışlardı. Buna rağmen, Kürdistanın her parçasından, birçok örgüt yöneticileri kendi şahısları adına konferansa katıldılar.

Türkiye Kürdistan'ından: İkrâm Delen, Serhad Dicle, Eyüp Alacabeg, Kemal Burkay, Dr. Naci Kutlay, Reşo Zilan, Hazım Kılıç ve ben katıldık.

Irak Kürdistan'ından: Sami Abdurrahman, Celal Talabani, Dr. Mahmut Osman, Resul Mamend, Adnan Müftü, Muhsin Dizeyi katıldı.

İran Kürdistan'ından: Hasan Şerifi, Mam Hejar ve Hüsrev katıldı. Suriye Kürdistan'ından: Selah Bedrettin katıldı.

Bunların dışında, Kürdistanın bütün parçalarından birçok siyasi şahsiyet, sanatkar ve yazar da konferansa katıldılar. Şivan Perwer, Mahmut Baksî, M. Uzun, H. Erdem, Şerko Bekes, İbrahim Ahmet zikredilmesi gereken isimlerdir.

Sovyetler Birliği'den Lazarev ve Hasretyan'ın da içinde buldukları bir heyet konferansa katıldılar. Ayrıca, Sakarov kendisi konferansa gelemediği için, karısı konferansa katıldı. Sovyet Kürtlerinden: Prof. Nadir Nadirov, hanımı, Ando ve üç hanım ar-

kadaş konferansa katıldılar.

Katılımın bileşimi açısından en önemli öge, Türkiye'den bir yığın basıkları ve tehlikeleri göğüsleyerek konferansa gelenlerdi. Konferansa, değişik siyasi partilerden milletvekilleri, parti başkanları konferansa çağrılıydılar. Buna karşın, SHP'nin 7 milletvekili ve bağımsız bir milletvekili dışında konferansa katılanlar olmadı. Üstelik de, SHP, kesin bir karar almamakla beraber, kendi milletvekillerinin konferansa katılmasını istemediğini kamuoyuna açıkladıkları gibi, "hassas" devlet güçleri ve kademelerine de işaretlerini verdiler. Bunun için de, konferans devam etmekte iken, parti yönetimi olağanüstü bir toplantı yaptı. Milletvekillerini hazırlıklı karşılamak için, önce beyin jimnastiği yaptılar. Akabinde, milletvekillerinin dönüşünde, alalacele onları disiplin kuruluna sevkettiler.

Konferansa katılan SHP'li milletvekilleri: Ahmet Türk, Mehmet Ali Eren, Adnan Erkmen, Mahmut Alınak, Kenan Sönmez, İsmail Hakkı Onal, Salih Sumer'di. Bağımsız milletvekili: İbrahim Aksoy'du.

Parlamenteler dışında, Avukat Medet Serhat, TİP'in eski genel başkanlarından avukat M.Ali Aslan, Avukat İsmet Ateş de konferansa katıldılar. Birçok kürt şahsiyeti de, pasaport alamadıklarından dolayı, konferansa katılamadılar. T.C bu konuda da karşıtlığını açıkça gösterdi.

Konferansa, Filistin Yazarlar Birliği Başkanı Dr. Habib Buluş, Irak eski bakanlarından Selim Fahri ve Cezayir'in eski bakanlarından Hasan Ait Ahmed'de konferansa katılmışlardı.

Konferansın bu zengin bileşimi, en çok dikkat çeken yönü idi.

Konferansda birçok şahsiyet konuşarak, yazılı görüşlerini ileterek, Kürt sorununa değişik açılardan yaklaşımlar gösterdiler.

Fransa'nın da isteği ile, Güney Kürdistan'daki sahte otonomi yöneticilerinin konferansta konuşmaları gerçekleştirilmeye çalışıldı. Delegelelerin büyük bir çoğunluğu bu konuda duyarlılık gösterdiler. "Otonomi Heyetinin konuşmaması için ısrarlı oldular. Sonuçta da başarı elde ettiler. "Otonomi heyeti" çekip gitmek zorunda kaldı.

Konferans Kararları

Konferansın kararları bildiri halinde, bir basın toplantısı ile dünyaya açıklandı.

Konferans kararlarının hazırlanmasında, demokratik bir katılımın olmadığı hemen tespit edilebiliyordu. Ayrıca, konferans kararları üzerinde boyutlu tartışmalar olmadı. Bu olgunun kendisi, konferans delegelerinin iradelerinin karar tasarısına yansımamasını getirdi. Bu noktada, anti-demokratiklik baş gösterdi. Bundan dolayıdır ki, Karar tasarısında "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etmesi" formüle edilemedi. Bu sorunun formülasyonu için, birçok delege çaba göstermesine rağmen, bu sağlanmadı. Bu, karar tasarısının en büyük eksikliklerinden birini oluşturuyordu.

Bunun dışında, uluslar arası düzey açısından önemli kararlar alındı. Eğer bu kararlara uygun ciddi adımlar atılabilirse, Kürt sorununun evrimleşmesi açısından önemli mesafeler katedilebilir.

Alınan kararlar: Kürt halkının kendi genel temsilciliğini somutlaştıran özel bir örgütlenme ile, Birleşmiş Milletler de "gözlemci" olarak bulunması benimsendi.

Bütün dünya parlamentelerinde bir inisiyatifin yaratılması için Fransız Özgürlük Vakfına görev verildi. Bu inisiyatif, Kürt sorunu için uluslararası planda çalışmalar yapacak.

Sakarov'un da önermesi olan, Birleşmiş Milletler de özel bir oturum da Kürt sorununun tartışılması için çalışmalar yürütülecek.

Kürt halkını sömürgeleştiren devletlere, silah satımının engellenmesi için çalışma yapılacaktır. Kimyasal silahların üretiminin engellenmesi için çaba gösterilecek...

Başka bir yığın alt düzeydeki kararlar..

Konferans ve "PKK"

Konferansa "PKK"den de en azından bir unsur çağrılıydı. O unsur da, konferansda konuşma yaptı. Konferans hazırlayıcılarına teşekkürlerini ilettiler.

Buna rağmen, bildiri dağıtarak, her tarafta sözlü propaganda yürüterek; konferansın, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketini engelleyici ve Kürdistan'ı pazarlayan bir konferans

olduğunu da savundu.

Bu tutumu bilimin ölçüleri içinde ele aldığımız zaman, modern bir tavır olarak değerlendirebilmek mümkün değildir. Geleneksel toplumun ikiyüzlülüğünü, fırsatçılığını, ancak ve ancak ifade edebilir. Tutarlılık esastır. Eğer "PKK" konferansa böyle bakıyor idiyse, tutarlı olan tavır, konferansa katılmamasıydı.

Gerçi dikkat çekilmesi anlamda, bu soruna dokundum. Yoksa "PKK" de tutarlı olmayı beklemek, epeyce yersiz bir olaydır.

Üstelik kendisinin birkaç devlete bağımlılığını, her yönden taşıdığı güdümü de göremeyecek kadar siyasi körlük içinde olmasına rağmen, başkalarının da bunu bilmediğini zannedecek kadar da zavallı konumundadır..

Konferans ve İkibin'e Doğru Dergisi Başyazarı

Konferansa, İkibin'e Doğru Dergisinin başyazarı Doğu Perinçek'te çağrılıydı.

Doğu Perinçek, fırsat bulduğu kısa bir sürede yaptığı konuşmada: Konferansın bağımlılığından, Batıların etkinliğinden ve Kürt halkının iradesine sınırlamalar getirildiğinden bahsetti.

Ben ve konferansa katılan diğer Kuzey kürdistanlı arkadaşlar D. Perinçek'i yakından tanıyorduk. Doğu'nun söylediklerinin bir özeleştiri mi, ya da günah çıkarmamı olduğunu tamı tamına kestirememiştik. Biliyordum ki, D. Perinçek, her dönemde Kürt halkının iradesine sınırlamalar getiren bir unsurdu. Kürt halkının bağımsız devlet olmasını, ya da birleşik siyasi biçimler içinde de tamı tamına ulusal bir şahsiyet oluşturmasını istememişti.

Bunun içinde, fırsat bulduğu her yer ve zamanda, Kürt örgütlerini karşı almıştı. Örneğin, Irak Kürdistanı örgütlerinin, S. Birliği'ne bağımlılığını gerekçe göstererek, elinden gelen her türlü saldırıyı yapıyordu. Üstelik de, bir dost olarak çeşitli defalar uyarılmış olmamıza rağmen. Ayrıca, Irak Kürdistan'ı siyasal örgütlerinin de Onun dediği anlamda, S. Birliği ile ilişkisinin olmadığını, çok iyi de biliyordu.

Görünen o ki, son zamanlarda, Doğu Perinçek de önemli "değişmeler" var!. Bu değişmesini, dergisinin

son sayılarında, öncelerinden ajan—provakatör olarak ilan ettiği Apocular hakkında, geniş destekleme kampanyalarını başlatmasından anlaşılıyor!

Doğu Perinçek "Paris Kürt Konferansı"na katılmakla daha da evrimleşmiş, hatta diyebilirim ki, bilinç "sıçraması"na gelmiş. Bunun gereği olarak, Türk halkına karşı da, vicdan borcunu da ödemediği geri kalmamış.

Şu "orijinal" tespiti yapmak durumunda kalmış: "Bugün PKK, Kürt örgütleri içinde en yerli olanıdır. Anadolu topraklarına ve Türk halkına en sadık olanıdır." Diğer Kürt yurtseverlerinin ve örgütlerinin payına da düşen "bağımlılık", "batıcılık"..

Son yazdıklarıyla birlikte ele aldığım zaman, Doğu Perinçek'in, ittihat terakkicilik, kemalistlik, baasçılık ruhunu "PKK" de yakaladığını tespit edebiliyorum. Bundan dolayıdır ki, Doğu Perinçek dergisinde, "PKK" şefini, dergisine vurduğu resimlerle Atatürke benzetmeye çalışıyor ve onun "Atakürt" olması için çaba gösteriyor...

Doğrusu diğer Kürt örgütlerinin çoğu, "ittihat terakki", "baas" ve "kemalist" türü yerli "ruhlara"da sahip olmak istemiyorlar. "İttihat Terakkicilik" ve "Kemalist" ruh ona aşık olanlara hayırlı ve uğurlu olsun..

Ama, Doğu Perinçek kardeşim bir

şeyi gözden kaçırıyor. O'da, "İttihat Terakkicilik", "Kemalizm", "batılı" olmak için olmadık rezillikler, çarpıklıklar içine girdi. Kemalizmin de Batı kaynaklı ve onlar tarafından da destek gördüğünü unutmamak gerekir..

Ben, "ittihat terakkicilik", "Kemalizm", "Bonapartizm" ve benzeri "ruhlar"ın dışında "ruhlara" kavuşulmasını, sosyalist demokratik ruha kavuşulmasının halklarımızın ve bizim geleceğimizi, aydınlığa kavuşturacağını düşünüyorum. O olmayacaksa, tercihimiz gerçek bir burjuva demokrasisi olabilmelidir..

Yekîtiya Sosyalist
Rizgarî * Demokrasi * Sosyalizm

Navnışan:
H. B.
Br. Berwaldsvägen 21
756 50 Uppsala / Sweden